

Proleter DEVRİMCİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Dergisi

Aylık siyasal dergi

Haziran 2011 Sayı: 1

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Türkiye, 12 Haziran seçimlerine kilitlemiş durumda. Seçimlere sayılı günler kala, tansiyon da bir hayli yükseldi. Düzen partileri, bir-biri ardına mitingler yapıyor, liderler birbirlerine atıp-tutuyor...

Onlar kayıkçı dövüşü yaparken, halk yine büyük bir baskı ve şiddetle karşı karşıya kalıyor. Seçim süreci boyunca Kürt illerinde askeri ve siyasi operasyonlar artarken, Artvin-Hopa'da AKP'yi protesto eden gruba polis saldırdı ve Metin Lokumcu adlı bir emekli öğretmen, sıkılan biber gazı sonucunda yaşamını yitirdi. Erdoğan, "Hopa'ya eşkıyalar inmiş" diyerek, kendisine tepki gösteren herkesi düşman gördüğünü ortaya koydu. Bu, AKP hükümetinin büyüyen toplumsal muhalefete olan tahammülsüzlüğünün geldiği boyutu da gösteriyordu.

Diyarbakır'dan Hopa'ya seçimlere kan bulaştı. Buralarda polisin şiddeti sonucu ölen kişilerin protesto eylemlerine de vahşice saldırdı. Benzer şekilde 27 Mayıs'ta İstanbul'da toplanan Üniversitelarası Yüksek Öğrenim Kongresi'ne karşı, öğrencilerin eylemlerine de polisin saldırısı son derece şiddetli olmuştu. Bu saldırı sonucu birçok öğrenci yaralandı. Keza işçi eylemlerine karşı da polisin artan oranda şiddeti sürüyor.

Tam da seçim arifesinde bu şiddet, AKP hükümetinin içine düştüğü telaşı ve açmazı ortaya koyuyor. AKP, oy oranında düşüş yaşarken daha hırçınlaşıyor, saldırıganlaşıyor. Düşen oy oranını MHP tabanına oynayarak gidermeye çalışırken, şoven-gerici yüzünü daha fazla gösteriyor.

Sayfa 2'de sürüyor

İşçinin nasırlı yumruğu inmeli...

**DÜNYA
EMEĞİN
OLMALI!**

İşçinin nasırlı yumruğu inmeli

Dünya emeğin olmalı!

Ancak artan saldırganlığı, yaklaşan sonunu engellemeye yetmeyecek. Aksine onu daha da yakınlaştıracak, çöküşünü hızlandıracak. Korkunun ecele faydası olmadığı gibi, AKP'nin de düşüşe geçtikçe saldırganlaşması, onun batağa saplanmasını önleyemeyecek.

12 Haziran seçimleri, egemen sınıflar açısından büyük önem taşıyor. Başta Kürt sorunu olmak üzere çözüm bekleyen sorunlar kapıya dayanmış durumda. Seçim sonrası yeni anayasa tartışmaları, hem klikler arası çelişkileri, hem de ve aslolarak egemen sınıflarla işçi ve emekçilerin, ezilen ulus ve toplulukların çelişkilerini daha fazla gün yüzüne vuracak.

Ulusal ve toplumsal mücadele, egemenleri sıkıştırdıkça yeni arayışları da beraberinde getiriyor. O yüzden "yeni CHP" ile AKP sonrasına hazırlanılıyor, "muhalafet boşluğu" doldurulmaya çalışılıyor. Ancak CHP'nin sınırları ortada. Toplumsal muhalafetin geldiği aşamayı bastırmaya yetmeyeceği şimdiden görülebiliyor. O yönüyle egemenlerin işi bu kez gerçekten zor görünüyor.

İşçiler, taşeronlaştırmaya ve örgütsüzleştirmeye karşı, her yerde kıran kırana bir mücadele veriyorlar. İşten atılma pahasına sendikalaşıyorlar. İşçi kıyımı yaşanan hemen her yerde direnişi başlatıyorlar. Bugün halen birçok işyerinde bu direnişler sürüyor. Patronların ve polisin tehdidine rağmen işyerlerinin önünde çadırlar kuruyor, gösteriler yapıyorlar. Yetersiz olmakla birlikte bu eylemlere destekler de artıyor. Hem kendi işyerlerinden, hem de diğer işçi-emekçi kesimlerden...

İşçi ve emekçiler, krizle birlikte daha da artan ağır sömürü koşullarına, çoğalan oranda isyan ediyor. Buna karşı örgütleniyor, eyleme geçiyorlar. Öyle ki, son birkaç yıl içinde sokağa çıkmayan kesim kalmadı. Birbirinden kopuk bir şekilde de olsa artan eylemler, egemenleri fazlasıyla rahatsız ediyor.

Seçimlerin de bu toplumsal öfke ve eylemleri dindiremediği, aksine arttırdığı görüldü. Düzen partilerinin hiçbirisi, kitlelere umut olamıyor, ciddi bir beklenti yaratmıyor. Kitleler bir kez daha kendi özgüçlerine güvenerek, haklarını söke söke alacak, özgürlük alanlarını dövüşe dövüşe açacaklar...

Şanlı 15-16 Haziran direnişinin yıldönü-

mündeyiz. İşçi sınıfı reformist sendika bürokrasisini ve polis barikatlarını aşarak yarattı bu büyük direnişi... Sendikaların gerçek sahipleri olduklarını bir kez daha gösterdiler, örgütlerine sahip çıktılar, yasaları eylemlerinin gücüyle yırtıp attılar... Zaferin sokakta kazanılacağını, hakların söke söke alınacağını dosta-düşmana gösterdiler...

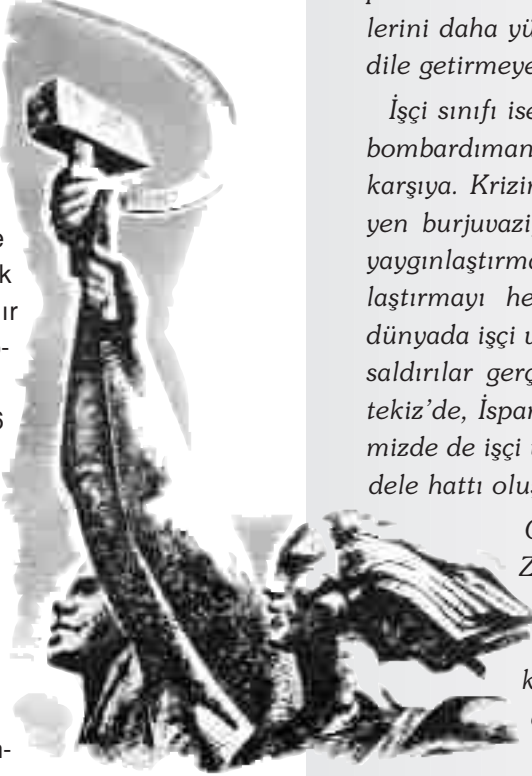
Başta örgütsüzleştirme-sendikasızlaştırma olmak üzere işçi ve emekçilere dönük çok yönlü saldırılara, ağır çalışma ve yaşam koşullarına, hak gasplarına karşı, yeni 15-16 Haziranlar yaratmaktan başka çare yoktur. Ne şu, ne bu parti... Ne seçimler, ne anayasa... İşçi sınıfı nasırlı yumruğunu, egemenlerin beynine indirmedeği sürece, bu ağır sömürü koşullarından kurtulamaz, insanca bir yaşam süremez...

Yine bir Haziran ayında yitirdiğimiz büyük ozan Nazım Hikmet'in sözleriyle işçi sınıfı "yaratan ve kahreden" gücüyle meydana çıktığında, tüm engeller birer birer yıkılacaktır.

Gelecek güzel günlerin kendi ellerinde şekilleneceğini bilerek, kendi örgütlerini yaratarak yürümelidir sınıf düşmanlarının üzerine... Yumruğunu bir kez daha indirmeli, kendi üzerindeki tüm oyunları bozmalıdır... İnsanlığın kurtuluşu, işçi sınıfının kurtuluşuna sıkıca bağlıdır. Bu köhne düzeni yıkılması, dünyanın emeğin olması, işçi sınıfının tüm ezilen-sömürülen kesimlere öncülüğü ile olacaktır.

Arap halklarından Avrupa işçi ve emekçilerine doğru yayılan isyan dalgasının, Türkiye işçi ve emekçilerini sarması an meselesidir. Egemenlerin bu büyük korkusunu gerçek kılmak için, bilinç ve örgütlenme düzeyimizi yükseltmeli, çıkardığımız derslerle donanarak, mücadeleyi zaferle taçlandırmalıyız.

Seçim sonrasının, bugünkünden daha büyük olacağı şimdiden belli olan isyan günlerine hazırlanmalıyız!

Okurlara...

Merhaba,

Seçimler yaklaşırken, burjuva partilerin argümanlarına hakim olan tablo, yapay tartışmalar ve dedikodularla dolu. Ancak seçim sonrasının hem Kürt sorunu açısından hem de işçi sınıfına dönük saldırılar açısından önemli eşikler getireceğini görmek zor değil. Kürt hareketi, son aylarda giderek yükselen mücadele çizgisi ve Kürt halkının patlama noktasına gelen öfkesi üzerinden, taleplerini daha yüksek sesle ve daha kararlı biçimde dile getirmeye başladı.

İşçi sınıfı ise, seçim sonrasında yağan saldırı bombardımanı, torba yasa uygulamaları ile karşı karşıya. Krizin faturasını kitlelere çıkarmak isteyen burjuvazi, torba yasa ile esnek çalıştırmayı yaygınlaştırmayı, güvencesiz çalışmayı ise meşrulaştırmayı hedefliyor. Kriz bahanesiyle bütün dünyada işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarına saldırılar gerçekleştiriliyor. Yunanistan'da, Portekiz'de, İspanya'da, Fransa'da olduğu gibi ülkemizde de işçi ve emekçiler daha kararlı bir mücadele hattı oluşturarak bu saldırıları püskürtebilir.

Okurumuz Zeynel Sarar tutuklandı. Zeynel Sarar, 1996 yılında tutuklanmış, 2000 ÖO eyleminde Ölüm Orucunun 1. grubunda eyleme katılmıştı. Sarar, 2001 yılı Temmuz ayında ÖO'nun 200'lü günlerinde tahliye edilmişti, mahkemesi ise sürüyordu. Yargıtay'ın onaylamasının arkasından, kalan cezası nedeniyle tutuklanan Zeynel Sarar, Metris Hapishanesine götürüldü.

Gündemdeki konularla ilgili yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

1. sayıda

3	Seçimlerde son viraj
5	Öğrencilerden YÖK Kongresi'ni protesto
6	Seçimlere gidilirken işçi ve emekçilerin durumu
7	Burger King Çağrı Merkezi'nde direniş
8	Sınıf sendikacılığını yaşama geçirmeliyiz
9	Onteks-PTT direnişleri devam ediyor
10	Casper işçilerinin direnişi ve kararlılığı sürüyor
11	Nevin Berktaş Almanya'da PEN etkinliğine katıldı
12	Seçim arifesinde tırmanan Kürt sorunu
14	Karanlığı yaran günışıkları
16	ABD yapımı "muhalafet"
17	"Komünizmin heyulası" yeniden Avrupa'da
18	Türkiye egemen sınıflarının klik çatışmaları
20	Kaypakaya anıldı
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	15-16 Haziran büyük işçi direnişi
23	Halk ayaklanmaları yaygınlaşırken...

Kimi yazarların “son yüzyılın en önemli seçimi” olarak ilan ettikleri 12 Haziran seçimlerine sayılı günler kaldı. “Son yüzyılın en önemli seçimi” midir bilinmez, ama önemli bir kavşakta yapıldığı ve önümüzdeki dönemin son derece önemli gelişmelere gebe olduğu bir gerçektir.

Onu böylesine önemli kılan, başta Kürt sorunu olmak üzere toplumun tüm kesimlerinde artan hoşnutsuzluk ve bunun giderek daha fazla eylemlerle ifade edilmesidir. Krizle birlikte daha da büyüyen işsizlik ve yoksulluk, demokratik hak ve özgürlüklerin iyice tırpanlanması, en temel ihtiyaçların karşılanamaz hale gelmesi, toplumsal muhalefetin yükselmesindeki, belli

ve önemli kılan da biriken bu sorunların artık rejim için de büyük bir tehlike olarak kapısına dayanmış olmasıdır.

CHP’den yeni hamle

Takvim yaprakları hızla 12 Haziran’a doğru akarken, partiler de son hamlelerini yapıyor. Bu konuda CHP’nin daha başarılı olduğunu söylemek mümkün. CHP, seçimlere iki hafta kala açtığı “demokrasi paketi” ile başta Kürt sorunu olmak üzere biriken kimi sorunlara dönük çözüm önerilerini sıraladı. **Bugüne dek sadece AKP karşıtlığı, laiklik, ulusalcılık üzerinden propaganda yapan CHP’nin bu seçimlerde yeni bir lider ve yeni projelerle çıkması, uzun**

Öcalan yakalandıktan sonra idamın kaldırılmasında MHP’ye bir rol düşüyse, yeni anayasada Kürtlerle ilgili değişiklikler yapılırken de MHP’nin bulunması gerektiği sıkça ifade ediliyor. Son anketlerin de MHP’nin barajı aşacağı şeklinde çıkması, bir kez daha AKP, CHP, MHP, BDP’den oluşan dört partili bir meclis olasılığını artırıyor.

Heyecansız seçimler

12 Haziran seçimleri böylesine önemli iken, seçim atmosferi son derece sönük ve heyecansız yaşanıyor. Bunda meclisin bileşimi ve hangi partinin kazanacağını üç aşağı-beş yukarı bilinmesi, bir etkidir. Fakat daha önemlisi, düzen partilerinin seçim propagandalarının son derece düşük ve seviyesiz olmasıdır. Parti liderlerinin birbiri hakkındaki suçlamaları, din, mezhep ve ahlak üzerinden konuşmaları, kitlelere verecek hiçbir şeyleri olmadığının da göstergesidir. Zaten seçim vaadi olarak sunulanlar, ayakları havada, ranta dönük, halkın temel sorunlarına yanıt veremeyen afaki şeylerdir. Dolayısıyla kitleleri heyecanlandırmaktan, umut ve beklenti yaratmaktan oldukça uzaktır.

İşsizlik, yoksulluk, adaletsizlik, ifade, eylem ve örgütlenme özgürlüğü vb. halkın gerçek sorunlarına dair tek bir çözüm önerisi yoktur. “Çılgın projeler” adı altında hayal satılmakta, başta İstanbul olmak üzere büyük kentler pazara çıkarılmaktadır. Önceden ortaya atılan birçok proje de “kaynak yetersizliği”nden beklemektedir. Örneğin geçtiğimiz yıllarda büyük tantanalarla yeniden gündemleştirilen GAP, onlarca yıldır tamamlanamamış değildir. Ve GAP için “işsizlik fonu”ndan kaynak aktarılmaktadır. **3 yıldır yılda ortalama 5 milyar TL, işsizlerin elinden alınıp GAP’a aktarılmaktadır.** Keza İstanbul için de yapılan projelerin sadece yüzde 27.8’i tamamlanabilmiştir. Yani AKP, varolan kamu yatırımlarının yarısını bile bitirememiş durumda.

Hal böyleyken proje üzerine proje sunuluyor. **AKP döneminde kamunun borç yükü 148 milyar dolardan 314 milyar dolara çıkmış.** Yani neredeyse üç kat artmış. Bunun dörtte birini dış borç oluşturuyor.

Ayrıca Türkiye, kişisel gelir adaletsizliği ve bölgesel eşitsizlikte de OECD (Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü) ülkeleri arasında birinci sırada yer alıyor. TÜİK’in 2008 yılı verilerine göre, milli gelirden en yüksek payı yüzde 28 ile İstanbul alırken, en düşük pay, yüzde 1 ile Van, Mardin

Seçimlerde son viraj

Seçim atmosferi son derece sönük ve heyecansız yaşanıyor. Bunda hangi partinin kazanacağını üç aşağı-beş yukarı bilinmesi, bir etkidir. Fakat daha önemlisi, düzen partilerinin seçim propagandalarının son derece düşük ve seviyesiz olmasıdır. Parti liderlerinin birbiri hakkındaki suçlamaları, din, mezhep ve ahlak üzerinden konuşmaları, kitlelere verecek hiçbir şeyleri olmadığının da göstergesidir. Partilerin, işsizlik, yoksulluk, adaletsizlik, ifade, eylem ve örgütlenme özgürlüğü vb. halkın gerçek sorunlarına dair tek bir çözüm önerisi yoktur.

başlı nedenlerdir. Krize karşı Arap coğrafyasında başlayan isyanlar, şimdi İspanya, Portekiz, Yunanistan gibi ülkeleri de içine alarak Avrupa’ya sıçramış durumdadır. Türkiye için de benzer bir olasılık, egemenlerin en büyük korkusudur.

Diğer yandan Kürt halkının mücadelesinin geldiği düzey, taleplerinin en azından belli bir kısmının karşılanmasını dayatmaktadır. Aksi durumunda fiilen yaşama geçirebilecek noktaya gelmiştir çünkü. Son olarak 12 gerillanın öldürülmesi üzerine halkın Irak sınırını geçerek cenazelerine almaları ve büyük gösterilerle defnetmeleri, bir eşiğin daha aşıldığını göstermektedir. Mayıs ayının başında olağanüstü toplanan Demokratik Toplum Kongresi’nde (DTK) konuşan Aysel Tuğluk, “devletle olmuyorsa, halkımız kendi demokrasisini kuracak ve kurduğu bu sistem içinde yaşamayı bilecek kadar örgütlüdür.” diyerek meydan okumuştur. “Mısır gibi mi olur Suriye gibi mi” diyerek de Türk egemenlerini uyarmakta, bu yönde duydukları korkuyu büyütmektedir.

Seçim sonrası oluşacak meclisi ve kurulacak hükümeti, bekleyen böylesine ciddi sorunlar vardır. 12 Haziran seçimlerini, daha öncekilerden farklı

süredir yakınılan “muhalefet boşluğu”nun doldurulmaya çalışıldığını gösteriyor. AKP’yi dengeleyecek bir düzen-içi muhalefet, rejim açısından artan toplumsal hoşnutsuzluğu yatıştırmanın da en önemli unsuru. Belli ki, CHP bu seçimlerde güçlü bir “ana muhalefet partisi” olarak çıkacak, önümüzdeki dönemin ise hükümetine talip olacak şekilde hazırlanacak.

Geçen meclisin üçüncü partisi durumundaki MHP ise, kaset skandallarından başını pek kaldıramadı. AKP, yıpranan imajını ve oy kaybını, MHP tabanından oy alarak kapatmaya çalışınca, MHP’yi baraj altında bırakma stratejisi izledi. Fakat yeni meclisin, yeni bir anayasa yapacağı ve bunun da en önemli maddelerinin Kürt sorununda düğümleneceği düşünülürse, MHP’siz bir meclisin sorun yaratacağı inancı yayılıyor. Meclis dışı bir MHP’nin dizginlenmesinin daha zor olacağı, bunun da şoven-milliyetçi saldırıları arttıracığı kanısı hakim olmaya başladı.

Öte yandan yeni meclise BDP’nin eskisinden hem nicel hem nitel olarak daha güçlü geleceğine de kesin gözüyle bakılıyor. Böyle bir mecliste MHP’nin de olmamasının daha büyük sorunlar doğuracağı söyleniyor. **Tıpkı**

ve çevre illeri oluşturuyor. Diyarbakır ve Urfa ise yüzde 1.7 paya sahip. Kişi başına düşen gelir ise, ortalama 9 bin 300 dolar olarak saptanıyor. İllere göre bölümünde ise, İstanbul 14 bin 400 dolar ile yine birinci. Van, Bitlis, Hakkari'de ise 3 bin dolar civarında. Aynı durum Ağrı, Diyarbakır, Mardin için de geçerli. Kısacası Kürt illeri ile Türkiye'nin metropollerinde 1'e 4 oranında büyük bir fark var.

Bu rakamlar bile, Türk egemenlerinin Kürt bölgesine yaklaşımını ortaya koyuyor. Ve **Kürt ulusunun sadece kültürel-etnik olarak değil, ekonomik olarak da baskı ve sömürü altında tutulduğunu gösteriyor.** Kürtlerin siyasal temsilini engellemek, engelleyemedikleri noktada en alt düzeyde tutabilmek için de ne gerekiyorsa yapıyor.

"İleri demokrasi"ye geçildiği iddia edilen Türkiye'de, seçim barajı yüzde 10. Bu oranla Türkiye, Rusya'nın yüzde 7'sinin de üzerine çıkarak "dünya birincisi" unvanını elinde tutuyor. Avrupa'da en yüksek baraj yüzde 5. Birçoğunda ise daha alt düzeyde veya barajsız yapılıyor. **'80 anayasasının birçok maddesi değiştirildiği halde bugüne dek yüzde 10 barajına dokunulmaması, başta Kürtler olmak üzere düzen muhalifi çeşitli kesimlerin meclise girmemesinde mutabık kaldığını gösteriyor.** Fakat salt bu baraj bile seçimlerin ne kadar demokratik olduğunu sorgulamaya yeter. Örneğin 2002 seçimlerinde baraj altında kalan oy oranı yüzde 45.3 Yani her iki seçmenden birisinin oyu, meclise yansımıyor. Böylece başta birinci çıkan parti olmak üzere meclise girenler, aldıkları oyun çok üzerinde sandalye sayısına ulaşıyorlar. AKP 2002 yılında oyların yüzde 34'ini aldığı halde 550 sandalyelik meclisin 363'üne sahip oluyor mesela. Aldığı oy ile kazandığı sandalye arasındaki fark, yüzde 31.7 Bir başka ifadeyle seçmenin üçte birinin desteği ile meclisteki sandalyelerin üçte ikisini elde etmiş oluyorlar. Yani "sandalye vurgunu" yapıyorlar. O yüzden de en çok AKP barajın indirilmesine karşı çıkıyor.

AKP'nin balonları söniyor

AKP, bu seçimleri de açık ara önde kapatacağını propaganda etti. Başbakan Erdoğan, üçüncü dönemin, kendisinin de "ustalık" dönemi olacağını söyleyerek, "istikrarın sürmesi" için oy istedi. **En büyük argümanı ise, Türkiye'nin ekonomik gelişmişlik düzeyiydi.**

Türkiye G-20 denilen gelişmiş 20 ülkenin içinde bulunuyor. Milyon dolarlık işadamları artırıyor, şirketleri kar rekorları kırıyor. Kısacası bir avuç büyük burjuva açısından "ekonomi tıkırında." Fakat Marks'ın dediği gibi "bir yanda ser-

Türkiye'nin karnesi

Türkiye 189 ülke arasında
Ekonomik gelişmişlikte 16.
sırada
Refahla 80.
Yaşanabilirlikte 58.
Yoksullukta 56.
Beslenmede 73.
Kişisel alım gücünde 61.
Gelir dağılımında 131.
Çocuk sağlığında 97.
İnsan haklarında 78.
Can güvenliğinde 65.
Demokraside 89.
Basın özgürlüğünde 106.

yanda açlık sınırının altında olan asgari ücrette talim eden insan sayısı milyonları buluyor. Çöp toplayarak yaşayanların sayısı hızla artıyor.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi, krizin yükünü işçi ve emekçilerin sırtına yıkarak, bunu bir fırsata çevirmiş durumda. Fakat küçük mülk sahipleri giderek artan oranda iflas ediyor. Kriz sonrası kapanan işletme sayısı, açılanın çok üzerinde. Esnaf, ağır vergi yükü altında bunılıyor. Ayrıca kamu borcu ve cari açık, rekor düzeylere çıkmış durumda. Bütün bunlar, AKP'nin "ekonomik gelişmişlik" balonunu patlatıyor.

Bir diğeri, "demokratik gelişmişlik", "ileri demokrasi"dir ki, bu konudaki karnesi, çok daha bozuktur. Özellikle son dönemde tutuklanan gazeteci sayısındaki artış, liberal kesimi de ürkütmeye başlamış ve AKP'ye verdikleri desteği düşürmüştür. "Kürt açılımı" konusunda yaşanan fiyasko da AKP'ye bağlanan umutları söndürmüştür. O yüzden AKP bu seçimlerde milliyetçi söylemi öne çıkararak MHP'nin tabanından oy çalmaya çalışmaktadır. Fakat bunu ne kadar başaracağı da şüphelidir.

Daha önce oylarını aldığı DYP-ANAP gibi partilerin oyları, şimdi irili-ufaklı birçok partiye de bölünmüş durumdadır. Demirel'in bu seçimlerde CHP ile flört etmesi, Erdoğan'ı en fazla rahatsız eden gelişmelerden biridir. Öyle ki, 2002 seçimlerinden sonra "feyz almak" için ayağına gittiği Demirel'i şimdi yerden yere vurmaktadır. Böylece hem eski CHP tabanını etkilemeyi, hem de Demirel'i itibarsızlaştırmayı hedeflemiş, onların oylarını düşürmeye çalışmıştır.

Fakat bütün bunlar, AKP'nin önceki seçimlerde olduğu gibi açık ara önde çıkmasına yetmeyecektir. **AKP'nin hızla oy kaybettiği, seçim öncesi gelişmelerden de biliniyordu. Seçim süreci bunu değiştiremediği gibi, daha da de-**

vet biriken, diğer yanda sefalet büyüyor."

Burjuvazinin bu başarısı, tabi ki, işçi ve emekçilerin daha yoğun sömürü ve baskısı üzerinden gerçekleşiyor. Bu noktada hükümete de büyük iş düşüyor. **Çıkar-dıkları yasalarla ve uygulamalarla, sözcülüğünü üstlendikleri burjuva kesimi ihya ediyorlar. Fakat öte-**

rinleştirdi. Dolayısıyla AKP'nin üçüncü dönemi, belki de en zor dönemi olacak ve onu sonunu hazırlayacaktır. Hatırlanacağı gibi 12 Eylül sonrası yükselen ANAP da üçüncü döneminde gelişen toplumsal muhalefet üzerine büyük bir düşüş yaşamıştı ve siyaset sahnesinden de silindi. Benzer bir durum özel bir dönemin partisi olarak yükselen AKP'nin de başına gelirse, şaşmamak gerekir.

Bugüne dek yaşanan örnekler de göstermektedir ki, bir düzen partisinin kitleleri kandırarak yönetebilme becerisi, ortalama iki dönemi geçmemektedir. Yıpranan hükümetlerin yerine başka bir parti hazırlanmakta, birkaç dönem de o parti ile kitleler yönetilmeye çalışılmaktadır. Bu fasit daire, ancak devrim ve sosyalizm perspektifi ile ayağa kalkan kitleler tarafından kırılabilir ancak.

Sonuç yerine

Bir seçim döneminin daha sonuna yaklaşıldı. Seçim sonuçları ve meclisin yapısı, büyük oranda belli olmuş durumda. Fakat asıl fırtına seçimlerden sonra kopacak. Seçimlerin, kitlelerin biriken sorunlarına yanıt olamadığı, bu yönde bir beklenti ve umut yaratmadığı ortadadır. Bu durum artan hoşnutsuzluğun daha da büyüyeceğini ve sokakların daha fazla ısınacağını göstermektedir.

Başta Kürt sorunu olmak üzere, işçi ve emekçilerin katlanılmaz hale gelen çalışma ve yaşam koşulları, büyük patlamalara gebe. Bunu düzen partilerinin bugünkü programları ve duruşları ile engelleyebilmeleri, hatta öteleyebilmeleri bile çok zor görünmektedir.

Arap coğrafyasından Avrupa'ya uzanan "bahar", bizim ülkemize de gelecektir. Önemli olan, bu "bahar"ın kalıcı olmasını sağlamak, işçi ve emekçilerin, ezilen halkların bir kez daha kandırılmalarına izin vermemektir. Seçim sonrasında çalkantılı ve bir o kadar da ileriye dönük olanaklar sunacak olan döneme hazır olalım!

Nurtepe'de faşist provakasyona direnişle yanıt verildi

29 Mayıs'ta Kazlıçeşme'deki MHP mitinginden dönem faşistler, Nurtepe'den geçişleri sırasında arabalarından inerek mahalle halkına megafonlarla küfürler ederek saldırdı. Faşistlerin saldırısına cevap veren devrimciler ve mahalleli gençlerden bir kişi bıçakla yaralandı. MHP konvoyundaki arabaları taşıyan gençler, faşistleri otoban üzerinde kovalamaya başladıklarında, polis mahalleliye gaz bombalarıyla saldırdı. Saldırıya akreplerin yanı sıra zırhlı araçlar da katıldı.

Saldırı sırasında mahalleden 8 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanların serbest bırakılması için toplanan mahalle halkı, polis barikatına yürüdü. "Gözaltılar serbest bırakılsın", "Katil polis Nurtepe'den defol", "Nurtepe faşizme mezar olacak", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganları atıldı. Bir süre sonra eylem iradi olarak bitirilirken, çevik kuvvet Nurtepe'deki sokak başlarında beklemeye devam etti.

Mahalleye girmeye çalışan faşistleri almak yerine onlara müdahale edenleri alan polis, otobüsleri de durdurarak eylemci olarak düşündüklerini gözaltına aldı. Nurtepe'de iki yıl önce yapılan yerel seçimler sırasında da MHP konvoyu provakasyon yaratmış, eylemler sonrasında 5 kişi tutuklanmıştı. Son saldırıda faşistlere anladığı dil-den cevap veren halk, devrimcileri de sahiplenerek mahallenin geleneklerini sürdürdüğünü bir kez daha göstermiş oldu.

Öğrencilerden YÖK Kongresi'ni protesto

1980 askeri faşist darbesinin ürünü olan YÖK'ün 27-29

Mayıs tarihleri arasında İstanbul Swis Otel'de gerçekleştirdiği "Üniversitelerarası Yükseköğretim Kongresi"ne karşı söyleyecek sözü olanlar sokaklara çıktı.

Kongrenin başlayacağı günden bir gün önce (26 Mayıs perşembe) DÖB, DGH, DÖG, Ekim Gençliği, Kaldıraç, ÖEP, Söz Dergisi, PDG, Tüm-İGD ve YDG'nin örgütlediği yürüyüş gerçekleşti. Saat 17.00 de Galatasaray Lisesi önünde başlayan yürüyüşte "YÖK-Polis-Medya! Bu abluka dağıtılacak!", "Savaşa değil eğitime bütçe!" sloganları atıldı. YÖK, sınav sistemi, diplomalı işsizlik gibi konular hakkında ajitasyon konuşmaları yapıldı. Taksim Meydanı'nda yapılan açıklamada; "Sermayenin üniversitelerimizdeki eli, bizim için kölece çalışmamız ve sefalet demektir. Geleceğimizin üzerindeki bu kara el ortadan kaldırılmalıdır. Geleceği için söz söyleme hakkı gençliğinindir. Gençliğin geleceği devrimdedir. Geleceğimiz için mücadeleyi yükseltelim!" denilerek 27 Mayıs'taki eyleme katılma çağrısı yapıldı. Eylem yeniden atılan sloganlarla bitirildi. Eyleme DÖB, Devrimci Anarşist Faaliyet ve BDSP destek verdi.

Kongrenin ilk günü eylemle başladı

Kongre'nin yapıldığı 27 Mayıs günü, Proleter Devrimci Gençlik, Ekim Gençliği, Kaldıraç, ÖEP, Devrimci Anarşist Faaliyet, Yeni Demokrat Gençlik, Demokratik Gençlik Hareketi, DÖG, Tüm-İGD, Söz Dergisi'nin oluşturduğu bileşenler, saat 9.00'da Beşiktaş'ta toplandı ve bir kürsü oluşturdu. Oluşturulan bu kürsüden İstanbul ve şehir dışından gelen öğrenciler kendi durumlarını anlatarak, Kongre'de söz sahibi olmadıklarını, bu Kongre'nin öğrencileri değil sermayenin çıkarları için düzenlendiğini açıkladılar. Sözde öğrenciler adına düzenlendiği iddia edilen bu kongreye katılmak için bile, 300 lira ödenmesi zorunlu tutulmuştu. Devlet erkani ise en üst düzeyde temsil ediliyordu. Cumhurbaşkanı'nın YÖK başkanına, Milli Eğitim Bakanı'nın üniversite rektörlerine, yabancı "bilim adamları"ndan tekel temsilcilerine kadar burjuva düzenin temsilcileri, öğrencilerin sorunlarını "konuştular". Fakat Kongre'de üniversitelerin asıl sahipleri olan öğrenciler, öğretim üyeleri, çalışanları yoktu. Öğrenciler, söz haklarını sokaklara çıkarak haykırdı.

Beşiktaş'ta toplanan öğrenciler, kürsünün ardından Kongre Merkezi'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sırasında bu kongrenin esas amacını anlatan teşhir konuşmaları yapıldı. Akaretler Yokuşu'na gelindiğinde polis barikatları ile karşılaşıldı. Yaklaşık 15 dakika sloganlar atarak barikat önünde bekleyen öğrenciler, daha sonra diğer öğrenci grupları ve Eğitim-Sen'lilerle buluşmak için İnönü Stadı'na gittiler. Polis orada da bekleyen Genç-Sen, Öğrenci Kolektifleri, Öğrenci Muhalefeti, TKP'li öğrenciler ve Eğitim-Sen'lilerin önüne barikat kurmuştu. "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganıyla barikat önündekilerle buluşuldu.

Yaklaşık iki saatlik bekleyiş sırasında Eğitim-Sen'liler yandaki parka geçilerek kürsü oluşturulması-

nı önerdiler. Genç-Sen'nin içindeki bazı gruplar, TKP'li Öğrenciler, Öğrenci Muhalefeti ve Öğrenci Kolektifleri de bu öneriyi destekledi. Yapılan görüşmelerin ardından devrimci öğrenci grupları, polis barikatına yüklenme kararını hayata geçireceklerini belirtti. Bunun üzerine önce Eğitim-Sen, ardından da reformistler barikat önünde açıklama yaptı. Ardından devrimci öğrencilerin ağırlığını oluşturduğu grup adına açıklama okundu. Genç-Sen ise basın açıklaması yerine bildiri dağıttı.

Genç-Sen ve devrimci öğrencilerin yoğunlukta olduğu platform, pankartların arkasında birleşerek barikata yüklendi. Bu yüklenmeye Öğrenci Kolektifleri de destek verdi. Polis tazyikli su, gaz bombaları ve plastik mermilerle öğrencilere saldırdı. Öğrenciler, pankartların arkasında saldırıya bir müddet direndikten sonra, geri çekilerek taşlarla karşı koydular. Azgınca öğrencilere saldıran polis, çevreden geçenleri de gaza boğdu. Saldırı tam da Kongre'den ayrılmaya hazırlanan sermaye temsilcilerinin çıkışına denk getirildi.

Gaz bombalarını otobüslerin ve kafelerin içine dahi atmaktan çekinmeyen polis, öğrencileri demir çubuklarla döverek gözaltına aldı. Sivil polisler sokaklar-

da öğrenci avına çıktı. 13 kişi gözaltına alınırken, gaz bombası ve plastik mermi isabet eden onlarca öğrenci yaralandı. Kabataş yönüne çekilen öğrencilere tomalardan tazyikli sular sıkıldı, plastik mermiler atıldı. Yoldan geçen insanlar da bu saldırılardan payını aldı. Saldırı esnasında "Katil polis hesap verecek", "Katil polis üniversitelerden defol", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı. Saldırı esnasında öğrenciler Kabataş'a ve Beşiktaş'a çekildi. Gözaltılar yoğunluklu olarak Kabataş tarafında yaşanırken, yaralananlar Taksim İlyardım Hastanesi'ne götürüldü.

Daha sonra bir araya gelen öğrenciler, saat 17.30'da Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması ve oturma eylemi yaparak saldırıyı protesto ettiler, gözaltındaki arkadaşlarının serbest bırakılmasını istedikler. "Gözaltılar, soruşturmalar, baskılar bizi yıldıramaz", "Direne direne kazanacağız", "Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır", "Be zıman jıyan nabe" sloganları atıldı. Kongre devam ettiği sürece eylemde olunacağı belirtildi.

Öğrenciler ikinci gün de sokaklarda

Bu kez Harbiye'de toplanan devrimci ve ilerici öğrenciler bir kez daha Kongre'nin yapıldığı Swis Otel'e yürüdü. Yukarıda isimlerini saydığımız bileşenler, "Sermaye elimi üniversitemden, geleceğimden çek!" pankartı arkasında kortej oluşturdu. 9.30'dan 10.30'a kadar sloganlarla Harbiye'de bekleyen öğrenciler, sonrasında yolu trafiğe kestiler. Nişantaşı, Maçka ve Teşvikiye üzerinden Swis Otel önüne geldiler. Yürüyüş esnasında ajitasyonlarla eylemlerinin amacını kitleye duyuran öğrencilere ilgi büyüktü. Alkışlarla ve ısı-

lıklarla öğrencilere destek verdiler.

11.10'da polis barikatı önünde sloganlarla bekleyen öğrenciler, hem Kongreyi, hem de polisin saldırısını protesto etmek için yarım saatlik bir oturma eylemi gerçekleştirdi. Oturma eyleminde devrimci marşlar söylendi. Ardından yapılan açıklamada, Kongre'nin içeriği ve amacı teşhir edildi, polisin saldırısı kınandı. Gözaltına alınan 13 öğrencinin derhal serbest bırakılması istendi.

Sonra gözaltında tutulanların mahkemesini izlemek amacıyla Sultanahmet Adliyesi'ne gitmek için Akaretler Yokuşu üzerinden Beşiktaş'a yüründü. Polisin oldukça paniklediği bu yürüyüş esnasında Başbakanlık Ofisi'nin önüne de polis barikatı kuruldu. Otobüs duraklarına kadar yapılan yürüyüş sırasında Akaretler'de oturanlar, öğrencilere alkışlarıyla ve ısıklarıyla destek verdiler. Otobüslerle ve tramvaylarla Gülhane'ye gelen öğrenciler, Tramvay yolunu trafiğe kapatarak adliyeye kadar yürüdü.

Aynı pankart altında kortej oluşturan öğrenciler, yol boyunca "Gözaltılar serbest bırakılsın", "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları attılar. Polis adliye önünü de ablukaya aldı. Swis Otel önünde okuduğu basın açıklamasını burada da okuyarak Adliye önünde arkadaşlarının serbest bırakılmasını beklemeye başladılar. Gözaltına alınan öğrencilerin serbest bırakılmasının ardından eylem bitirildi.

Genç-Sen üyesi 6 öğrenci de kendilerini Beşiktaş'taki Bahçeşehir Üniversitesi'ne zincirlediler. Üniversite girişinde yapılan eylemde, ana kapı kapatılınca, 3 saat sonra öğrenciler, eylemlerini zincirlerini keserek bitirdiler. Öğrenci Kolektifleri'nden 10 öğrenci ise Beşiktaş'tan Swis Otel'e yürümek isteyince gözaltına alındılar.

Kongre'nin son günü

Kongre'nin son günü öğrenciler yine sokaklardaydı. Saat 16.30 da Taksim Tramvay Durağında toplanan öğrenciler, polis şiddetini teşhir ettiler, taleplerini haykırdılar. "Bu kongre bizim sorunlarımıza çözüm getiremez, Swiss Otel'de toplantı yapanlar, üniversitelerde şirketlerin çıkarlarını artırmak için tartışıyorlar" denildi. Ardından İstiklal Caddesi'nde sloganlarla yürüyüşe geçildi.

Galatasaray Meydanı'nda yapılan basın açıklamasında ise, "Bu kongre boyunca basına yansıyan şeylerin polis terörü olduğu; gözaltına alınan, demir çubuklarla dövülen, plastik mermilerle hedef alınan ve haklarını isteyen öğrenciler olduğu" belirtildi. Ayrıca, Kongre'nin "eğitimi, öğrencilerin ve akademisyenlerin ihtiyaçları doğrultusunda değil, egemenlerin çıkarlarına dönüştürmeyi hedeflediği; Bologna Süreci'nin ticarileştirme olduğu" söylendi, "bu eğitime yapılan büyük bir saldırıdır" denildi. Buna karşı mücadele çağrısı yapıldı ve mücadelenin devam edeceği vurgulandı.

Basın açıklamasından sonra gözaltına alınan bir öğrenci yaşadıkları şiddeti ve baskıyı anlatarak, Kongre'nin işçi-emekçi, öğrenci düşmanı olduğunu bildirdi. Yürüyüş atılan sloganlarla bitirildi.

Lüks otellerde öğrencilerin sorunlarını tartışanlar, öğrencilerin sorunlarını çözemeyeceği gibi, her fırsatta onlara saldırmaya devam edeceklerini de bir kez daha gösterdiler. Öğrencilere azgınca saldırımlarının altında yatan ise, üniversiteleri şirketlere teslim etme hevesleriydi. Ancak bu heveslerini öğrenciler sokaklarda karşı koyarak, kursaklarında bırakmaya devam ediyor, edecek de...

Seçimlere gidilirken İşçi ve emekçilerin durumu

Seçimlere çok az bir zamanın kaldığı günlerdeyiz. Düzen partilerinin vaatleri, 2023 yılıyla ya da “Kanalistanbul”, “iki kent” gibi ranta dönük projelerle dolu. İşçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirme konusunda vaat düzeyinde bile söylenen bir şey yok. En fazla AKP’nin sadaka dağıtımına yerine “Hilal kart”, “Aile sigortası” gibi, benzer yardım projeleri bulunuyor.

Ne Avrupa ve OECD (Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü) ülkeleri arasında birinci sıraya yükselen uzun çalışma saatleri, ne rekor düzeye ulaşan iş cinayetleri, ne de açlık sınırının altındaki ücretler... Bu konularda tek laf eden yok. Buna sigortasız-senkasız çalışmayı da ekleyebiliriz.

Yapılan tüm araştırmalar, Türkiye’de kayıt-dışı çalışmanın yüzde 40’ın üzerinde olduğunu ortaya koyuyor. Bu da çalışanların yarısının her tür sosyal güvenceden yoksun olduğu anlamına geliyor. Sendikasılaştırma ise, bunun çok daha üzerinde. Öyle ki, çalışan sayısı hızla artmasına rağmen, sendikalaşma oranı ‘80 öncesinin çok altında. Özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırısıyla sendikasılaştırma atbaşı gidiyor. Sendikalaşmak isteyen işçi ve emekçiler, hemen kapı önüne konuluyor.

Hal böyleyken hiçbir düzen partisi, işçi ve emekçilerin bu sorunlarına eğilmiyor, bu yönde vaatlerde bile bulunmuyor. Tek başına bu durum bile, hepsinin burjuvazinin hizmetinde, onların partisi olduklarını gösteriyor.

Milletvekillere “AB standartı”nda maaş!

Geçtiğimiz günlerde Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç, seçim çalışmaları kapsamında yaptığı konuşmalardan birinde, “milletvekili maaşlarının AB standartlarına getirilmesi gerektiği”ni söyledi. Bunu önümüzdeki yasama döneminde gündeme alacaklarını ve milletvekili maaşlarını artıracaklarını ilan etti. Ona göre milletvekillerinin maaşı utanç verici düzeydeydi. Kendilerini ziyarete gelenleri karşılamaya, yedirip içirmeye bile yetmiyordu.

Bu yöndeki yakınmaları sadece Arınç’tan değil, birçok milletvekilinden duyuyoruz. Cenazeye-düğüne gönderdikleri çelenkleri, lokanta ve otel masraflarını ceplerinden ödemek zorunda kaldıklarından yakınıp duruyorlar.

Büyük bir utanç kaynağıymış gibi söz ettikleri milletvekili maaşları, 6-7 bin TL civarındadır. Bunu çok yetersiz buluyorlar ve bu konuda “AB standartlarının” uygulanmasını istiyorlar. Yani yaklaşık iki kat daha artmasını!..

Buna karşın **açlık sınırının 868 TL olduğu ülkemizde, net asgari ücret 630 TL’dir. Reel ücretler, son on yılda yüzde 14.1 gerilemiştir. Resmi işsiz sayısı yüzde 3.2 milyon olarak açıklanırken, gerçek işsiz sayısı 6 milyona ulaşmıştır. Keza iş cinayetlerinin ardı arkası kesilmemektedir. Diğer yandan özelleştirme ve taşeronlaştırma artmış, sendikasılaşma yaygınlaşmıştır vb...**

Kısacası, işçilerin çalışma ve yaşam koşulları, her geçen gün daha da zorlaşıyor. İşçiye, memura en küçük zamanda, “enflasyon azar, bütçe açık verir” diye feryat-figan edenler, milletvekili maaşlarının artmasını istiyorlar. Geçtiğimiz aylarda “dünyanın en zenginleri” listesini açıklayan The Economist dergisi, Türkiye’den de milyon dolar sahiplerinin

ne kadar çoğaldığını ortaya koydu. Kriz sonrası işçi ve emekçiler üzerindeki sömürü ve baskı daha da yoğunlaşırken, büyük tekellerin kar oranları zirve yaptı.

Çalışma sürelerinde Avrupa birincisiyiz

DİSK’e bağlı Araştırma Enstitüsü (DİSK AR) 1 Mayıs öncesi hazırladığı raporda, Türkiye’deki çalışma sürelerinin ve fazla mesailerin, Avrupa ülkeleriyle kıyaslandığında açık ara önde olduğunu ortaya koydu.

Türkiye’de ortalama haftalık çalışma süresi, 45 saat olarak saptandı. Buna fazla mesailer eklendiğinde 53.7 saate ulaşılıyor. Zaten normal çalışma sürelerinin bu denli yüksek olmasının temel nedenlerinden biri “fazla mesailer”in olması. Oysa **AB ülkelerinde haftalık çalışma saati, ortalama 38,6 saatte kalıyor.** Fazla mesailer konusunda ise Türkiye, AB ortalamasının üç katına yaklaşıyor.

Raporda Türkiye’de haftalık çalışma sürelerinin AB ülkeleriyle aynı orana indirilmesi durumunda, 2 milyon 750 bin kişiye istihdam yaratılacağı belirtiliyor. **Haftada 45 saat çalışma hedefinin gerçekleşmesi durumunda bile, 1 milyon 867 bin kişiye iş bulunacağı ifade ediliyor.** Dolayısıyla artan işsizlik sorununa da bir çare olacağı belirtiliyor.

Çalışma sürelerinin bu kadar uzun ve ağır koşullarda olmasının “iş cinayetleri”ni de tetiklediği vurgulanıyor. “İşçilerin insani kapasitelerini zorlayan bir tempoda çalıştıkları görülmektedir. Bunun sonucu olan iş kazalarının sonuçları, Türkiye’yi dünya ülkeleri arasında en üst sıralara taşımaktadır” diyor. Türkiye, iş cinayetlerinde de Avrupa’da birinci, dünyada ikinci sıradadır. Bu olayların ardından Başbakan’dan Bakan’lara birçok yetkili timsah gözyaşları döküp, “sorumlular yargılanacaktır” sözü verir fakat ciddi hiçbir ceza, yaptırım uygulanmaz. Aynı olay bir kez daha ve öncekinden daha vahim biçimde yaşanana kadar unutulup gider... Son yıllarda gerek maden ocaklarında, gerekse tersane ve büyük sanayi merkezlerinde arka arkaya katliamlar yaşanmış, sonrasında ise üzeri kapatılmış, “Allahın takdiri” denilerek duruma rıza göstermeleri istenmiştir.

Yeniden rapora döndüğümüzde, işçilerin çalışma saatine dair taleplerini görüyoruz. “Gelir kaybına uğramaksızın, resmi çalışma sürelerinin derhal 40 saate çekilmesi”ni istiyorlar. Bu, günde 8 saat çalışma, haftada iki gün tatil demektir ki, yıllar önce işçi sınıfının ödediği ağır bedeller üzerinden elde edilmiş bir kazanımın, vahşi kapitalizmin ağır sömürü koşullarına dönülmesinden dolayı, aynı haklar için bir kez daha mücadele etmek zorunda kalınmasıdır.

OECD, üyesi olduğu 34 ülke üzerinde yaptığı bir araştırmada da, tüm ülkeler içerisinde en uzun çalışma saatlerine Türkiyeli işçi ve emekçilerin sahip olduğu görüldü. Türkiye’de haftada 50 saatin üzerinde çalışanların oranının yüzde 47 olduğu saptandı. Yılda ise 1918 saat çalıştıkları belirtildi.

Aynı araştırmada Türkiye’de 15 ila 64 yaş arasındakilerin sadece yüzde 46’sının bir işi var, bu da 34 ülke arasındaki en düşük

oran. “Yaşam memnuniyeti” konusunda da Türkiye ortalamasının altındaydı. Türkiye bu alanda da 32. sırada yer aldı.

AKP dönemindeki hak gaspları

Her zaman “kendine Müslüman” olan AKP, “AB standartları”nı da kendisinin işine geldiği yönüyle işliyor. İşçilerin 40 saatlik, sigortalı ve sendikalı çalışma talebini, duymazdan geliyor mesela. Bu konuda “AB standartları”nı hiç hatırlamıyor.

Patronları sözcülüğünü yapan AKP, işbaşında bulunduğu süre içinde çıkardığı yasalarla “esnek çalışma” adı altında en ağır koşullarda ve uzun saatlerle bulan çalışmayı dayattı. Güvencesiz çalışmayı yasal hale getirdi. İşçi ve emekçilerin sosyal güvenlik haklarına büyük darbeler vurdu. Emeklilik yaşı ve prim ödeme gün sayısı yükseltildi, muayene ücretleri artırıldı, ilaçlardan yapılan kesintiler yükseltildi. Son olarak çıkarılan “torba yasası” ile güvencesiz esnek çalışma iyice pekiştirildi. **1986-2002 döneminde 8 milyar dolarlık özelleştirme yapılırken; 2002-2010 arasında 32 milyar dolarlık özelleştirme gerçekleştirildi.**

AKP’nin hükümette kaldığı 8 yılı aşkın sürede, ortaya çıkan tablo en özet haliyle böyledir.

Elbette yaşanan durum, sadece AKP hükümeti dönemiyle sınırlı değildir. Tüm burjuva partiler, sınıflarına hizmette kusur etmemek için yarışmışlar ve hükümet oldukları dönemlerde de bunu yapmaya çalışmışlardır. AKP dönemi ise, bu hizmette kusurun olmadığı, onun en iyi yapıldığı dönemlerden biridir. İşçi ve emekçiler, bu ağır çalışma ve yaşam koşullarına isyan edip sokaklara dökülmediği sürece de, bu durum değişmeyecektir.

Oy verme, hesap sor

İşçi ve emekçilerin durumu, rakamlarla da ortadadır. Buna karşın hiçbir düzen partisinden bu durumu değiştirecek bir vaat, bir proje söz konusu değildir. Ve bugüne kadar gelip-giden hiçbir parti de işçi ve emekçilerin yaşam ve çalışma koşullarını düzeltmiş, refah düzeyini yükseltmiş değildir. Bazı dönemler görece iyileşmeler yaşandıysa, bu tamamen işçi ve emekçilerin mücadeleleri sayesinde olmuştur.

Hal böyleyken, aynı düzen partileri utanmazca işçi ve emekçilerden yine oy istiyorlar. Aynı pervasızlıkla sömürü ve soygun düzenini devam ettirmek için... İşçi ve emekçiler, ne zaman oy vermek yerine hesap sormaya başlarsa, koşulları o zaman düzeltmeye başlayacaktır. Tarih de bunun örnekleri ile doludur.

İşte 15-16 Haziran şanlı işçi direnişi, işte Profilo, DGM, Tarih... Bu büyük direnişleri yaratan Türkiye işçi sınıfı, sendikal ihanete rağmen kendi gücüne güvenerek sokaklara çıktığında, neleri başardığını ortaya koymuştur. Bir kez daha yeni 15-16 Haziranlar yaratacak ve bu duruma son vermesini bilecektir.

Çağrı Merkezi'nde "köle"liğe başkaldırı

Burger King 1954 yılında James Mc Lamero ve David Edgerton tarafından Amerika Miami'de kurulan bir yiyecek tekeli. 74 ülkede 11 bin 800 mağazası, Türkiye'de ise 42 ilde 364 mağazası var. İkinci emperyalist paylaşım savaşının ardından artan yoksulluğu gören tekeller, "yiyeceği ucuza sunma" demagojisini başlattılar. Burger King de ilk ortaya çıktığında "yoksullara yiyeceği ucuza ulaştırmak" misyonunu önüne hedef koyduğunu iddia etti. Böylece son derece sağlıksız ve şişmanlatıcı bir yeme tarzı yoksullara dayatıldı. Ve her türden kalp, karaciğer, mide hastalığı ve kanser ile birlikte obezite, fast food yeme tarzı ile yoksulların yaşamına yerleştirildi.

Dünyada sayılı yiyecek tekellerinden biri olan Burger King, cirolarını her yıl büyütürken, Türkiye'deki Burger King de Avrupa, Afrika ve Ortadoğu ülkelerinde en hızlı büyüyen. Türkiye'deki cirolar arttıkça mağaza sayısı da ona paralel bir şekilde büyürken, buralarda çalışan işçiler ve emekçiler de azgın bir sömürü altında tutulmaya devam ediyor. İşçilere "cirolarımız büyüyor" diyerek daha fazla çalışmaya teşvik eden tekeller, bu büyük karların asıl olarak işçi sömürsünden gerçekleştirdiğini gizliyorlar. Tekeller kar patlamalarını, çocuk işçi çalıştırmayla, asgari ücretle, hatta çeşitli bahanelerle ücretlerin gaspedilmesiyle ve azgın çalışma koşulları üzerinden gerçekleştiriyorlar. Yanı sıra, insan sağlığını hiçe sayarak zehirli etleri, yiyecekleri kullanmaktan da çekinmiyorlar. Hatırlanacağı gibi, Türkiye'deki Burger King'lerin işletmesini yapan TAB Gıda, imha edilmesi gereken 12 ton zehirli eti insanlara yedirmiş, ancak mahkemelerde "ak"lanmıştı.

McDonald's başta olmak üzere, Amerikan tarzı fast food yiyecek tekellerinin, sunduğu şey "ucuza beslenme" değil, müşterilerine sağlıksız bir yaşam, çalışanlarına daha yoğun sömürü.

Ancak işçiler de bu çalışma koşullarına karşı her geçen gün biraz daha örgütleniyor, harekete geçiyorlar. Son örneği de Türkiye'de yaşandı.

Burger King'in Mecidiyeköy'deki çağrı merkezinde ağır çalışma koşulları altında çalışan işçiler, sendikaya üye oldukları için işten atıldılar. Günde 11 saat çalıştırılan işçiler, asgari ücretin az üzerinde bir maaş alıyorlar. Verdikleri haftalık 50 liralık yemek fişlerinin de Burger King'de harcamaları zorunlu tutulmuş. "Başka yerde yemek yiyemezsiniz" diyorlar. İşe geç gelindiğinde ancak ilkokullarda görebildiğimiz "tek ayak üzerinde bekleme" gibi cezalara ve hakaretlere maruz kalıyor işçiler. "Motivasyon" adına işçilere atılan nutuklar da yine hakaretler ve telkinlerle dolu oluyor. İş yoğunluğu bahanesiyle tuvalet ihtiyaçlarını bile karşılayamaz hale getiriliyorlar. Yemek ve çay molaları bir saati bulmamasına rağmen, işçilerin bunu kullanması

da çeşitli biçimlerde engelleniyor. Bu koşullara dayanamayan birçok işçi kendiliğinden işten ayrılıyor. Geride kalanlar ise, sendikalaşma mücadelesi başlatmışlar.

İşçilerin örgütlendiğini fark eden Burger King yönetimi hemen öncü işçileri işten çıkarmaya başladı. 23 Mayıs'ta öncü işçilerden birini, "performansın çok düşük" diyerek işten çıkardılar. Kanıtları ise yaklaşık bir buçuk yıl önceki ses kasetleri oldu. Bu işçinin işten çıkarılmasına tepki gösteren diğer işçiler, yaklaşık üç saat iş durdurma eylemi yaptılar. Eylemin ardından üç işçi daha "çalışma disiplinini engelleme" gerekçesiyle işten atıldı.

Tez Koop-İş sendikasında örgütlenen işçiler de bu işten atmaları protesto etmek için 24 Mayıs'ta Burger King çağrı merkezi önüne bir yürüyüş düzenlediler. Tez Koop-İş yöneticilerinin yanı sıra, Burger King'de vardiyaya gelen işçilerin de katıldığı eylemde "Baskılar bizi yıldıramaz", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları atıldı. Yapılan açıklamada işyerindeki çalışma koşulları anlatılırken, işten atılanların geri alınması ve sendikanın tanınması istendi. İşçilerle yapılan röportajı yayınlıyoruz.

Devrimci Sendikal Birlik: Süreci anlatır mısınız? İşten neden atıldınız?

Pınar Bad: İki ay önce sendikal çalışmamız patron tarafından duyuldu. İki ay boyunca patronun baskısıyla karşılaştık. Sonra bir arkadaşımız "performans" gerekçesiyle işten atıldı. Bu gerekçeye de 14 ay önce buldukları ses kaydından ulaşmışlar. Arkadaşımız 23 Mayıs'ta atıldı. Biz üç kişi olarak arkadaşımızın atılmasına karşı çıkınca, bizi de işten çıkarttılar. İşten çıkarılma sırasında bir arkadaşımıza saldırdılar, yumruk attılar. Bu süreç içerisinde üç saatlik bir süreyle arkadaşlarımız iş bıraktılar.

Neden sendikalaşma ihtiyacı duydunuz?

İşyerindeki baskılardan kaynaklı sendikal olmaya karar verdik. Birlikte baskıları daha kolay püskürtebileceğimizi düşündük. İşyerinde bizi destekleyen arkadaşlarımız çok, baskıların devam ettiğini söyleyen arkadaşlarımız da çok. Patron, "sendikal olduğunuz taktirde fişleneceksiniz" diye-

rek arkadaşlarımızı istifa etmeye zorluyorlar. "Sendika yasa dışı" diyerek yasal bir hakkı gasp etmeye çalışıyorlar. Ancak sendikalaşma mücadelemiz devam ediyor ve kararlı davranarak bu işi başaracağımıza inanıyoruz.

Çalışma koşullarınızı anlatır mısınız?

İş yoğunluğundan dolayı yemeğe geç çıkma, tuvalete dahi gidememe çok yaygın bir uygulama. Yerimizden kalkmadan standard bir çağrı ortalaması vardır. Tek kişinin alabileceği

çağrı ortalaması 150 kadardır, ama insanlar zorlanarak 300 çağrıya kadar çıkartılıyorlar. Geç kaldığımızda tek ayak üzerinde durma cezası veriyorlar. Arkadaşlarımız hata yaptıklarında "restorana göndereceğiz" diye tehdit ediyorlar. Oysa biz restorandan farklı bir firmaya bağlı olarak çalışıyoruz. 11 saatlik günlük çalışma yapıyoruz. Yarım saati yemek, yarım saatte çay molamız var. Ancak yoğunluktan dolayı molaya ancak bir defa çıkabiliyoruz. Yemeğe geç ya da erken çıkma çıkmak zorunda kalıyoruz. Ücretimiz yol parası dahil 945 lira. Yemek için de sadece Burger King'de yemek koşuluyla haftalık 50 liralık yemek parası veriyorlar. Patron performansı arttırmak adına içimize korku salmaya çalışıyor. Bizleri robota döndürmek istiyorlar, ama biz robot değil, insanız. Hamburger yemek istemediğimiz halde "size ticket veremeyiz" diyorlardı. Hastalanıp rapor aldığımızda ise paramızı kesiyorlardı. Örneğin üç günlük raporda iki günümüzü kesiyorlardı. İzin günümüzü de rahat geçiremiyoruz. İzinde olduğumuz zaman bile, iş yoğunluğunu bahane ederek işe çağırıyor, "bugün gelin çalışın" diyorlardı.

Hangi eylemleri yaptınız, neler yapmayı düşünüyorsunuz?

24 Mayıs'ta Tez Koop-iş 5 Nolu'nun önünden Burger King merkezinin önüne kadar yürüyüp bir basın açıklaması yaptık. İşten atıldığımız günden itibaren çağrı merkezini arayarak telefonları kilitleme eylemleri yapıyoruz, herkesten de bunu yapmasını istiyoruz. "444 54 64" nolu telefonu arayarak "sendikalaşma mücadelesini destekliyoruz" şeklinde mesajlar vermesini istiyoruz. İnsanların arkamızda olduğunu göstermesi ve moral olması açısından önemli olduğunu düşünüyoruz. Eylemlerimiz ilerleyen günlerde genişleyerek devam edecektir.

Direnışte olan diğer işçiler de eyleminize geldi, sizler ortaklaşma adına neler yapacaksınız?

Eylemimize Onteks-Canbebe işçileri geldi. Direnişimiz ve eylemlerimiz kazanana kadar devam edecek. Bu süreçte direnişteki işçilerle de dayanışma içinde olacağız.

Belediye-İş Sendikası 1 Nolu Şube yöneticisi Hüseyin Yıldız'la 26 Mayıs'ta sendikalarına yönelik örgütsüzleştirme saldırısı ve genel durum üzerine yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Devrimci Sendikal Birlik: Son dönemde sendikanıza Hizmet-İş eliyle yapılan saldırılardan, belediye yöneticileri tarafından gerçekleştirilen baskılardan sıklıkla bahsettiniz ve eylemler de yaptınız. Bu saldırıların sadece Hizmet-İş tarafından yapıldığını mı düşünüyorsunuz, yoksa arkasında başka şeyler mi var?

Hüseyin Yıldız: Elbette kendi başına Hizmet-İş'le başlayıp onunla bitmiyor. Sonuçta Hizmet-İş sendikası, kapitalist sermayenin ülkemizdeki işbirlikçileri aracılığıyla toplumu teslim almaya dönük çabalarının bir aracıdır. İşçilerin, çalışanların haklarının gasp edilmesinde taşeron olarak niteleyebiliriz Hizmet-İş sendikasını. Hizmet-İş, bizim iş yerlerimizde örgütlenmiyor. Onun yerine AKP'li Kadir Topbaş ve ekibidir örgütlenmeyi yapan. Her ne kadar Kadir Topbaş "bizim bunda payımız yoktur" diyorsa da, 10'un üzerinde yönetici davalı olmuştur. AKP'liler, Hizmet-İş'i tepeden indirme örgütlemeye çalışıyor. Çünkü işçi düşmanı yasaların hayata geçebilmesi için Hizmet-İş sendikasına ihtiyaçları var. Hizmet-İş, işçilerin alınteri ve emeğiyle yıllardır kan ve can pahasına kazandığı hakların gaspedilmesini kolaylaştıracak, patronların önünü açacak. 8 saatlik işgünü, sosyal haklar, ihbar ve kıdem tazminatları, sağlık ve eğitim ihtiyacı, en temel insan hakları, çok uzun mücadeleler sonucunda kazanıldı. Devlet bugün torba yasayla bu hakları yoketmek istemektedir. Hizmet-İş sendikası da ellerindeki bir araçtır.

Bir tarafta sermaye ve yandaşları vardır, diğer tarafta işçiler. Kapitalizm, bizim evimize giren hırsız gibidir. Evimizdeki tüm yaşam araçlarımıza göz koyan bir hırsız! Hırsıza "neden hırsızlık yaptın" diye sorulmaz. Onun amacı gaspetmek, kapitalizmin amacı sömürmektir.

Evimize girmeye cesaret eden bu hırsızları, kanemcileri, yenebilmenin tek bir yolu var. Biz işçiler tabanda örgütlendiğimizde, mücadele ettiğimizde, sınıfsal bilinçle donandığımızda, yerle bir olacağız. Bu öfkenin karşısında hiçbir sömüren güç duramaz. Geçici ve lokal düzeyde yenilgiler alabiliriz. Dönemsel olarak sarsılabilir, geçici olarak mevzi kaybedebiliriz. Ancak mücadeleye devam ettiğimizde mutlaka kazanacağız. Asla yenilen biz olmayacağız. Ne hainler ve işbirlikçiler, ne tanklar-toplar ve entrikalar, sürgünler bizim örgütlü mücadelemiz karşısında durabilir. Çünkü giderek bilinçleniyor ve

"Sınıf sendikacılığını yaşama geçirmeliyiz"

mücadelemizi büyütüyor.

Sorun, Hizmet-İş'in çok çok ötesinde, birbirini zincirleyen halkalardan bir tanesi belki de en küçüğüdür. Bütün dünyayı etkisi altına almış olan bir kriz var. Ortadoğu halkları, Avrupa işçi sınıfı, bu kriz nedeniyle eylemler, grevler gerçekleştiriyor, sokakları dolduruyor. İşçi ve emekçiler, Ortadoğu'dan Avrupa'ya kadar pekçok yerde, eylem ve direnişleriyle kapitalist sistemin korkulu rüyası oldular. Burjuvazi bu direnişlerden, işçi sınıfının gücünden öylesine korkuyor ki, en acımasız, en korkunç, en sinsi yöntemleri uygulamaya çalışıyor. Ülkenin bir yerinde yaşanan bir grevi bastırmak, diğer fabrikalara sıçramasını önlemek için nasıl terörize ediyorlar. Alman Başbakanı, Yunanistan'a "grevleri bitirin yoksa yardım vermeyiz" diye tehdit ediyor. Bunlar hep korkularının göstergesidir.

Şimdi bu bağlamda, işkolumuzda yaşadığımız sürecin, sermayenin Ortadoğu halkları üzerinde estirdiği terörün ülkemize yansıyan iç projesi diyebiliriz bu sürece. Çünkü Ortadoğu'da, Türkiye'de işçiler-emekçiler ucuz çalıştırılmakta, ülkemiz ucuz işgücü cenneti durumunda. Kapitalizm, sosyal hakları budayarak, sendikal örgütlülükleri dağıtarak, kıdem ve ihbar tazminatlarını gasp ederek, işçi yığınlarını güvencesizlikle karşı karşıya bırakmaktadır. Sömürünün en üst düzeyde uygulanmasıdır kapitalizmin yasası, bu bağlamda bakmak gerekiyor.

DSB: Neden bu dönem Belediye-İş? İşçilerin güçlenmemesi için her yolu deneyecekleri muhakkak. Belediye-İş'te ne gördüler, bu kadar saldırıyorlar?

Belediye-İş, Türk-İş'e bağlı 33 sendikadan bir tanesi. İstanbul başta olmak üzere diğer sendikalardan daha diri ve canlıdır. Mücadele geleneği böyledir. TİS görüşmelerini bile kendi öz gücüne güvenerek götürür. İyi bir nokta mı? Değil ama Hizmet-İş'le asla karşılaştıramayacak bir sendikadır Belediye-İş sendikası. Örneğin ihraç edilen bir temsilciyim ben. Temsilciliğe seçilen ama atanması yapılmayan bir sendikacıyım. Ama aynı zamanda da bugün yöneticiyim. Ben yıllardır çalışıyorum ve seçim esasına göre kendi kadrolarımızı çıkartıyoruz.

Burada eksik olan, sınıf eksenli sendikacılıktır. 60 binin üzerinde üyesi olan Belediye-İş sendikası eğitimler vermiştir ama sınıf eksenli eğitimler vermemiştir. Biz bu ülkedeki işçi düşmanlarına karşı sınıf bilinciyle donatılan, işyeri komitelerini kuran ve işçileri siyasallaştıran, sömürsüz bir toplum için mücadele eden bir sendika istiyoruz. Belediye-İş, elbette bu durumda değil. Bunu üzülerek söylüyorum. Ancak yaşanan sorunların dayatmasıyla, bugün artık çok ciddi adımlar atıldı. Belediye-İş genel merkeziyle birlikte, taban örgütlenmesini önüne koymak zorunda kaldı. Bunun meyvelerini de göreceğiz.

Sendika üyesi işçiler delegelesini seçer, onlar da diğer yöneticileri seçer. Seçmesine seçer ama temsilcisini neye göre, delegelesini neye göre seçeceğini, hangi nitelikleri dikkate alacağını bilince çıkart-

mamışsa, bu seçimlerin isabetli sonuçlar çıkarması beklenemez. İşçiler ne kadar bilinçli tercihlerle seçim yaparlarsa, yönetim de o kadar nitelikli hale gelir. Yönetim, işçileri ne kadar iyi eğitirse, işçiler de seçimlerini o kadar bilinçli yapar. Yani hem aşağıdan yukarıya, hem de yukarıdan aşağıya, sendikal faaliyetin daha nitelikli hale getirilmesi gerekir. Eğer bu öteden beri yapılmış olsaydı, yüz binlere, milyonlara ulaşmak mümkün olacaktı. Bu noktada sıkıntılarımız var. Bir süredir başladığımız taban eğitimleri daha programlı hale getirildiğinde, önümüzdeki çetin mücadelelere daha iyi hazırlanabiliriz. İşçilerin bilincinde çekim merkezi yaratarak giderek toplumun bütününe dönük ön açma misyonunu üstlenecektir. İşçilerin, işsizlerin, güvencesizlerin umudu olma özelliğini ve karakterini taşıyacaktır ki, bu da sendikamıza kısmet olacaktır. Bunlar bir süreçtir.

Hizmet-İş sendikasının saldırılarıyla birlikte başlayan süreçte, biz aslında sınıf düşmanlarına, hainlere karşı bir mücadele veriyoruz. Hiçbir dönem açığa çıkmayan bir mücadele ruhu ile doldu üyelerimiz. İlk kez böylesine bir bütünleşmenin zemini yaratıldı. Sürecin asıl bundan sonrası önemli. Diğer sendikalar gibi bürokratik bir yapıya bürünen, herkesin kendi koltuğunun peşinde olduğu bir tablonun ortaya çıkmaması için, bu mücadele ruhunu ve sınıfsal bakış açısını asla yitirmemek gerekir. Geleceğe dönük, uzun vadede çok görkemli direnişlerin yaşanacağı, yüzbinlerin, milyonların umudu olacak bir sendikacılık yaratmanın yolu budur. İşçilerimizle birlikte başlattığımız bu onurlu yürüyüşümüzü sürdürüyoruz.

Hizmet-İş'in bizden götürdüğü çok fazla şey yok. Bütün tehditlere, şantajlara, sürgünlere, işten atma söylemlerine rağmen işçilerimiz direniyor. Hizmet-İş'e geçmek zorunda bırakılan işçilerimiz dönmeye başladı. Geri dönüşler epeyce fazla. Orada kalan işçilerimiz, Hizmet-İş tarafından sözleşmesiz kalabilecekleri bir sürece sürüklendiler. Daha da önemlisi, yıllarca mahkemede sürünme, yetki tartışması yaşama ve sözleşme yapamama tehlikesi çıktı ortaya. Genel olarak ise, güvencesiz çalışmanın yerleştirilmesi, torba yasa saldırılarının hayata geçmesi olasılığı var. Kapitalist sermayenin planlarını, onlara karşı oynanan oyunları anlatıyoruz. İşçi arkadaşlarımız bu durumu gördüklerinde geri dönüşlere başlıyorlar. Henüz dönmemiş olanların da geri gelmesi, sınıf mücadelesini esas alan sendikacılığa katkıda bulunmaları, omuz vermeleri için çalışıyoruz. Biz eksikliklerimizi gideriyoruz. Bu süreç işçilerimizi de çok hızlı politikleştirdi. Hemşehricilik, particilik gibi unsurların geleceğinin olmadığını, sendikacılığın nasıl olması gerektiğini daha somut gördüler. Pratik bir eğitimdi yaşadığımız. Anlattığımız, kitaplarda yazan her şeyi kendi pratiklerinde gördüler, etkilendiler, öğrendiler. Biz de öğreniyoruz. Sınıfın çıkarlarını savunan bir sınıf sendikacılığının ne kadar zorunlu olduğunu her seferinde daha iyi görüyoruz. Daha fazla çalışmalıyız. Yolumuz açık.

Türk-İş neler yapıyor? Sendika başkanları daha önceki eylemlerde dayanışma sözü vermişlerdi.

Sizin aracılığınızla sesleniyorum. Başta büyükşehir ve ana kent yöneticilerine. Sendikamızdan gerçekten ellerini çekmeliler. İşbirlikçi piyonlarını çekmeliler. İşçilerin anayasadaki 51. maddeye dayanan, "özgür iradesiyle sendika seçme hakkı"nı dikkate almalıdırlar. Hukuki, ahlaki, insani olarak suç işlemeye devam etmesinler. Hiçbir kurum hiç kimseye baki değil. Çok yöneticiler geldi, çok partiler geldi geçti. İki yıl sonra da yerel seçimlerin olduğunu göz önünde tutarsak, bugünkü yöneticilerin yapmış olduğu düşmanlık yanlarına kalmayacak. İstanbul Büyükşehir belediye işçileri öfkeyle ana-caktır hainlerini, işbirlikçilerini. Daha fazla suç işlemeyen, daha fazla bataklığa saplanmadan, işçilerin ekmeğiyle oynamamalılar, sendikadan ellerini çekmeliler.

Bu süreçte diğer sendikalar yanımda oldular ama sembolik katılmak yerine, üyesi olan işçileri de sürece dahil etmeliler. "İç düşmanlarımız" dedik ya, o düşmanlardan bir tanesi de, Türk-İş konfederasyonudur. Belediye işçileri Türk-İş'in bir onur meselesidir. Fakat göstermelik olarak büyükşehir belediyesiyle genel sekreterler düzeyinde görüşerek süreci geçiştirmişlerdir. Bir şey değişmediği gibi bu görüşmelerden sonra işçilere saldırılar artarak sürmüştür ve yoğunlaşmıştır. Türk-İş, yüz binleri sokağa dökerek gücünü göstermelidir. Belediye işçilerine uzanan bu kirli eli yok etmek gücüne sahiptir. Bunu yapmasını bekliyoruz. Mustafa Kumlu ve yönetimi belediye işçilerini sadece Belediye-İş'le başa bırakırlarsa, onlardan da hesap sorarız. Her türden düşmanımıza karşı mücadele edeceğiz. Biz baskı altındayken, sürgünler yerken, AKP yöneticilerinden aşağılanma görürken, sessiz kalacak bir konfederasyonu asla tutmayız. Tekel işçileri öğretmiştir. Bizde o bilincin fazlası var. Yarım bırakılan bu mücadeleyi büyütürüz ve tokatı yerler. İşçilerin ellerinden yakalarını kurtaramazlar.

Sürmekte olan bir kriz var ama AKP hükümeti tarafından krizin aşıldığı söyleniyor. Kriz aşıldı mı, işçilerin-emekçilerin hayatında değişen bir şey var mı?

İşçiler, çalışanlar, işsizler, yoksullar yanıyla bakarız biz. Bu ülkede on milyonların yaşamından hareketle değerlendiririz. Kriz daha sürüyor, ama birileri de krizden faydalanarak ceplerini dolduruyor. Yandaşlar, işbirlikçiler, krizden faydalanarak vurgunlar vuruyor. Ama milyonlarca işçi ve emekçi daha kötü koşullarda yaşıyor, yoksullukla boğuşuyor, daha ağır şartlarda çalışıyor, işsizler, açlar artıyor... Bunlar varsa, köylerinden yerlerinden, yurtlarından göç ettirilen bir Kürt halkı gerçekliği varsa, krizin aşılmasından bahsedilemez. Metropollere göç edenler gösterilerek, "daha ucuza çalışacak olan var" diyorlarsa, işsizlik ve güvencesiz çalışma varsa ve işsizliği çalışanların üzerinde bir kılıç gibi tutuyorlarsa, toplumun bütününe dönük bir güvencesizlik dayatıyorlarsa, kriz aşılmamıştır. Eğitimin, sağlığın paralı hale gelmesi, 4-C adıyla işçilerde, 4-B adıyla memurlarda çalışma yasalarıyla sendikaların teslim alınması söz konusuysen hangi kriz aşılmıştır? Amerika'da yıllar önce uygulanan işçi

köleler sistemini yeniden hayata geçirmek istiyorlar. Bir taraftan "kriz yok, milli gelir şu kadar arttı" diyorlar, ama milyonların yaşamında değişen bir şey yok. Ve en önemlisi örgütsüzleştirme saldırısı.

Belediye iş sendikasının tasfiye edilmek istenmesi de bununla ilgilidir. Hak gasplarına karşı sesi ni çıkartmayacak yandaş ve işbirlikçi bir sendika olan Hizmet-İş'in örgütlenmesi, bu bütünlükle ele alınmalı. İşçilerimiz tarif edilmez bir baskı altında. Saldırılarla karşı karşıya. Daha önce sizlerle yaptığımız röportajda da dile getirmiştik. İşkolumuzda, hiçbir ahlaki kural tanımadan, kendi hukuklarını da hi hiçe sayarak, işçilerin çocuklarına götüreceği iki lokma ekmeği koz olarak kullanarak sendika değiştirmeye baskısı yapılıyor. Ahlaki ve hukuki olarak bir pervasızlık söz konusu. Hukukun bir dizi adım attık. Önümüzdeki günlerde hep beraber göreceğiz. İşçi düşmanı bu yöneticilere ne tür cezalar verileceğini ben de merak ediyorum. Peşini bırakmaya çağız.

Bugün Belediye-İş sendikası geç de olsa taban eğitimini önüne koymuştur. İşçileri her tür işçi düşmanı yasalardan, kurumlardan, sermayeden ve işbirlikçilerden koruyacak yegane gücün işçilerin kendisinde olduğunu öğretmeye çalışıyoruz. Sınıfsal bir mücadele karakterini vererek, diğer işkollarındaki ve ülke genelindeki sömürü-baskı imha politikalarına karşı, komitelerini, meclislerini kurabilecek, devrimci sendikal bir yapıyı kurmayı hedefliyoruz. Toparlayacak olursak, işyeri komiteleri, meclisleri ve kendi gerçek sınıf örgütlülüğünün ifadesi olan Devrimci Sendikal Birliklerin örgütlenmesi gerekiyor. Elbette, işçilerin emekçilerin özgürlüğünü ve bağımsızlığını sağlayacak kurumlar değildir sendikalar tek başlarına. Ancak kitle örgütlerinden biri olan sendikaların misyonu, herhangi bir kitle örgütüyle aynı değildir. Sendikalar, işçi ve emekçi yığınlarının ekonomik-siyasal talepleri ve insanca bir yaşam için mücadele eden ve en üst noktada kendi sınıf partisiyle de birleşerek, sınıfa karşı sınıf mücadelesini veren ekmeği ve özgürlüğü için kıran kırana bir mücadeleyi yürütmesi gereken araçlardır. Devrimci Sendikal Birlik'in sınıf sendikacılığı anlayışıyla kurumsallaşması ve diğer ezilen-sömürülen kesimlerle de birleşerek sömürü mekanizmalarını yok etmesi gerekir. Ben işçi sınıfının gücüne inanıyorum. Bilinçli ve örgütlenmiş, sınıf bilinciyle donatılmış bir işçi sınıfı, değil taşeron sendikayı, kapitalizmi yerle bir edecek güce sahiptir. İşçi sınıfının sadece kendi sorunlarıyla değil, dünya sınıf hareketiyle de enternasyonal dayanışma içinde hareket etmesi gereki-

yor. Saldırıları öylesine boyutlu ve kapsamlıdır ki, genel olarak sömürü ve baskıya karşı mücadele etmeyen bir işçi sınıfı, kendi ekonomik-siyasi haklarını, özgürlüklerini de kazanamaz.

Ancak on yıllardır, işçi sınıfı öncüsüyle bütünleşmemiştir. Sorunlarımızın bu kadar büyük olmasının nedeni budur. Seçim dönemlerinde yoksulluk edebiyatıyla oy topluyorlar. Önce yoksulluğa mahkum ediyor, sonra torbalar vererek kandırıyorlar. Sadaka almayı gururuna yediremez işçi sınıfı. Ama bugün kuyruklara giriliyor. Bütün bunlar, işçi sınıfının öncüleri tarafından örgütlene-memesinden kaynaklanmaktadır. İşçilerin öncüleriyle buluşamıyor olması, sınıfa zararlı akımların ortalığı kaplamasına neden oluyor. Dini-etnik konular ya da hemşehricilik ilişkileriyle kandırılabilirse, geleceğini yokedecek bir anlayıştan etkilenebiliyorsa, işçi sınıfını kucaklaması gereken öncüleriyle buluşamadığındandır. Öncülük yapmak konusunda ödenen bütün bedellere rağmen işçi sınıfı yalnızdır. Ama bu dönem bitecek, işçi sınıfı mutlaka kendi öncüleriyle buluşmayı başaracaktır. Örgütlenmelerini sağlayacak ve bedellerini ödeye ödeye hem kendi özgürlüklerini hem de kitlelerin özgürlüklerini kazanma mücadelesini verecektir.

Onteks, PTT direnişleri devam ediyor

Yenibosna'daki fabrika önünde direnişlerini sürdüren Onteks-Canbebe işçileri ve Topkapı'daki AVPİM önünde direnen PTT işçilerinin direnişleri devam ediyor. Aylardır direnen işçiler, eylemlerinin büyük çoğunluğunu da ortak örgütleyiyorlar. Her cumartesi 18.00'de Galatasaray'dan Burger King önüne yürüyen işçilere, 22 Mayıs'ta özel güvenlik ve polis saldırı. Bu saldırıyı püskürten işçiler ve destekçileri, saldırıyı protesto etmek için tekrar Galatasaray'a yürüdü. "Haklarımız ve geleceğimiz için yürüyoruz! Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!" yazılı pankartın arkasında kortejler oluşturarak her cumartesi günü yürüyüş yapıyor.

1 Mayıs öncesi Türk-İş'i işgal eden direnişçi işçiler, 13 Mayıs'ta da Boğaz Köprüsü'nü trafiğe kapattı. İşçiler "İşimizi geri istiyoruz" pankartını açarken, kendilerini de birbirlerine zincirlediler. Trafiğin oldukça aksadığı yürüyüş boyunca "İşimizi geri istiyoruz", "Zafer direnen emekçinin olacak" sloganlarını attılar. BDSP'nin de destek verdiği eylemde polisler, eyleme katılan 9 işçiyi ve 2 BDSP'liyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar aynı gün serbest bırakıldı.

Onteks işçileri ise sendikalaştıkları için işten atılan Burger King çağrı merkezi çalışanlarına destek vermek için 28 Mayıs'taki eyleme katıldılar. İşçiler 29 Mayıs'ta Divriği Kültür Derneği pikniğine katılarak stand açtı.

Casper işçilerinin direnişi ve kararlılığı sürüyor

Ümraniye'de kurulu olan Casper fabrikasında Birleşik Metal-İş sendikasına üye oldukları için işten atılan işçilerin direnişi sürüyor. 16 Şubat'ta işten atıldıktan sonra çeşitli eylemler yapan işçiler, son olarak Taksim Metro çıkışında açtıkları imza standıyla, direnişe duyarlılık çağrısı yaparak imza topluyor. Hükümet partisi işçilerin iki sendikaya birden üye olabileceğini söyleyerek propaganda yapıyor ve oy toplamaya çalışıyor, ama gerçekte işçiler tek sendikaya bile üye olduklarında işten atılmakla karşı karşıya kalıyor. Patronlar, işçilerin örgütlenmesine karşı tahammülsüz davranıyor.

Casper Bilgisayar, 1991 yılında Mecidiyeköy'de küçük bir ofis olarak kuruldu. 2007 yılında ise Ümraniye'de 35 bin metrekare kapalı alana sahip bir "bilgisayar fabrikası"na sahip oldu. Bu tesiste çalışanlar saatte 600 bilgisayar üretmeye başladılar. Şirket geçtiğimiz yıl Microsoft'un "dünyanın en iyi bilgisayar üreticisi" ödülünü aldı. Bugün işten atılanlar arasında, 15 yıldır bu şirkette çalışanlar var. Casper, işçilerin kanı ve teri üzerinden bir tekel yaratırken, işçilerin çalışma koşulları giderek kötüleşti.

İdari bölümdekiler dahil olmak üzere toplam 340 çalışanı olan Casper fabrikasında, 2010 1 Mayıs'tan itibaren sendikal örgütlenme başladı. Kısa zamanda işçilerin yüzde 80'i sendikaya üye oldu ve sendika TİS yetkisi aldı. Patronun buna yanıtı ise, tazminatsız biçimde işten çıkarmalar oldu. Patron, çalışmaya devam edenler üzerinde de, sendikadan istifa etmeleri için büyük bir baskı uyguluyor. Yer değiştirme, kalifiye işçilerin ya da teknisyenlerin yüklem-boşaltma bölümüne verilmesi, bu baskının en yaygın biçimi.

Çalışma koşullarının ağırlığından dolayı sendikalaşmaya başlayan işçiler, işten atıldıktan sonra da kazanıncaya kadar direnişlerini devam ettireceklerini belirtiyorlar. Direnişe başladıkları günden itibaren değişik eylem biçimleri deneyen işçiler, diğer işçilerle de dayanışmayı sürdürüyorlar.

Casper işçileri 9 Mayıs günü akşam saat 18.30'da Ümraniye'deki fabrika önünden geçen otobüsü trafiğe kesti. 15 dakikalık eylem süresi boyunca "Sendikalı olduk işten atıldık" ve "İşimizi geri istiyoruz" pankartının arkasında işçiler, "Sendika hakkımız engellenemez", "İş, ekmek yoksa barış da yok", "Köle değil işçiyiz, sendikayla güçlüyüz", "Yaşasın sınıf dayanışması" sloganlarını attılar. İşçiler yaptıkları açıklamada patronun baskılarına dikkat çekerken, buna rağmen hiçbir işçinin sendikadan istifa etmediğini belirterek, patronun baskılara son vermesini ve sendikayı tanımasını talep ettiler.

Direnişlerini daha geniş kesimlere duyurmak için Taksim'de stand açan Casper işçilerinden İlhan Emrah'la 28 Mayıs günü yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Devrimci Sendikal Birlik: Direnişe nasıl başladınız, süreci anlatır mısınız?

İlhan Emrah: Geçen yıl 1 Mayıs'ta ekonomik sorunlarımıza çözüm bulmak amacıyla sendika mücadelemiz başlamıştı. Örgütlenme çalışması yürüttük ve 26 Aralık'ta yetki için başvuru yapıldı. Öncesinde patronun bizim örgütlendiğimizden hiç haberi olmadı. 2011 Ocak ayında TİS yapılabileceği konusunda bizim yetki geldi. Ancak hemen arkasından işten

atılmalar başladı. Atılan 6 işçi arkadaş olarak, 21 Şubat'ta çadırımızı kurduk. Bugün 97. gün. Tek amacımız sendikalı bir şekilde işimize girip çalışmak. Patronlar tabi içerdeki örgütlülük güçlü olduğu için bunu kırmak adına baskı uyguluyorlar. Ama şu ana kadar bu baskılar bir sonuç vermedi onlar açısından. Bizim açımızdan ise olumlu gelişmeler oluyor. Bugüne kadar yapılan baskılara rağmen hiçbir arkadaşımızı istifa ettiremediler sendikadan. Biz de sesimizi daha çok duyurmak, kitleye daha çok ulaşmak için, dışarıda aktif olarak eylemlilikler yapıyoruz. Ayrıca biz işe iade davaları açtık. Onlar da yetkiye itiraz davası açtılar. 1 Haziran'da yetki davası görülecek. 20 Haziran'da ise işe iade davası var. Davalar devam ediyorsa da yasal süreçler uzun süreceği için biz sadece bununla yetinmiyoruz. Aktif faaliyetlerle, çeşitli eylemliliklerle baskı oluşturmaya çalışıyoruz patronlar üzerine. 3 aydır buraya kadar geldik. Nereye kadar gidecek bilmiyorum ama biz 6 kişi eylemlerimize devam edeceğiz.

Peki fabrikada ne kadar kişi çalışıyor, çalışma koşullarınız nelerdi?

Fabrikada çalışan sayısı 340 civarında. Bunun 200 kişisi metal kolunda, diğeri beyaz yakalılar. Yüzde 80'ini örgütlendi. 26 kişi işten çıkartıldık. Tabi bu 26 kişi içinde istifa edenler de oldu. Direnişimizi desteklediği için insanlar işten atılıyorlar. Mesela Facebook'da açtığımız direniş sayfasına girip resimlerimizi beğendiği için baskı gören beyaz yakalılardan bile işten çıkartılanlar oldu. Sonra engelli bir işçi arkadaşımız vardı. Sendikamıza üye değildi ama bize elinden gelen desteği veriyordu. Henüz işe gireli fazla olmamıştı ama işten çıkartıldı. 26 kişinin birçoğu yeni işçilerdi. Biz 6 kişi hariç. Yeni işçiler için "deneme süresiydi zaten" diyerek işten çıkarttılar. Son süreçte koşullar biraz düzeldi. Bizim direnişimiz sayesinde biraz düzeltmeler yapıyorlar. "Siz ne isterseniz yapıyoruz, sorununuz varsa biz hallediyoruz. Sendikaya gerek yok" şeklinde tavırlar takınmaya başladılar. Öncesinde çalışma koşulları çok kötüydü. Öyle ki kuru maaştan başka hiçbir şey yoktu. Sosyal haklarımız yoktu. İdari anlamda patron ne derse onu yapıyorsun. Her şey iki dudağı arasında. İstedığı zaman işten atıyor, istediği zaman sürüyor. 15 yıldır çalışan, her şekilde her tarafta ça-

lışmış ve sorumluluklar almış işçi arkadaşları, çok farklı işlere sürüyorlar. Zaman talepleri olduğu zaman hiçbir zaman ses ulaştıramıyorsun. Ekonomik de idari de olmak üzere sorunlar birikti. Çalışma koşulları kötüydü. Bunun sonucu olarak 3 yıldır sendikayı ve haklarımızı nasıl savunuruz diye düşünüyorduk. En sonunda 2010 1 Mayıs'ında örgütlenme çalışmalarına başladık. Bugüne gelindi. Çalışma koşulları tabi ki genel itibarıyla kötü. Bunun yansıması olarak bizim orada da çok fazla problemliydi. Bunun için herkes sendikal faaliyetimize katıldı.

Direnişe destek nasıl? Kimler geliyor?

Direnişimize ilk günden itibaren Eğitim-Sen'den ve bazı partilerden destek geliyor. Kendi sendikamız dışında diğer sendikalardan çok fazla destek alamadık. Son dönemde seçime girecek olan Has Parti ve CHP'den gelip gidenler oluyor. Tabi ki seçim dönemi olduğu için geliyorlar. Gürsel Tekin geldi. Tabi ki destekleri sadece konuşmada kalıyor. Onun dışında da gelip giden yok. Kitle örgütlerinden beklediğimiz kadar destek yok. Çeşitli devrimci basından gelen giden oluyor. Ama onlar da çok nadir geliyorlar.

Peki ilerleyen süreçlerde neler yapmayı düşünüyorsunuz?

Şu anda düzenli bir planımız yok. Günlük eylemlere katılıyoruz. Kimin eylemi varsa onlara katılmaya çalışıyoruz. Onun dışında standımız var. Düşünsel anlamda değişik eylemler yapmayı düşünüyoruz. Direnişteki arkadaşlarımızla birlikte ortak eylemler düşünüyoruz. Ne kadar çok ortaklaştırsak sesimizin o kadar gür çıkacağını düşünüyoruz. Onun dışında da aktif olarak bütün eylemliliklere katılıyoruz. Sesimizi duyurmak için hepsine gitmeye çalışıyoruz. Tabi ne kadar etkili olur bilemiyoruz. Son süreçte bize destek olanların bizim iş alanımızla ilgili boykot çalışmalarını başladı. Son dönemde ise eğer patronlar tarafından olumlu adımlar atılmazsa fabrikaya yönelik eylemler düşünüyoruz.

Güvencesiz çalıştırmanın itirafı

Türkiye İstatistik Kurumu verilerine göre, Şubat 2011 tarihinde istihdam edilen toplam nüfus 22 milyon 802 bin olurken, bunun 9 milyon 352 bininin herhangi bir sosyal güvencesi olmadığı ortaya çıktı. Şubat itibarıyla son bir yıllık dönemde kayıtdışı çalışanların sayısında yaklaşık 478 bin kişilik artış yaşandığı da saptandı. Böylece son bir yılda istihdam edilen 1 milyon 535 bin kişinin yüzde 31'inin kayıt dışı istihdam edildiği anlaşıldı.

Bu oran kadın işçi ve memurlarda çok daha fazla. Toplam 6 milyon 436 bin olan kadın istihdamından 3 milyon 626 bininin kayıt dışı istihdam edildiği belirlendi. Yani kadın çalışanların yaklaşık yarısı, güvencesiz biçimde çalıştırılıyor. 16 milyon 366 bin erkek çalışanın ise 5 milyon 726 binini kayıt dışı çalışanlar oluşturuyor. Buna karşın son bir yılda erkek istihdamındaki artış 1 milyon 18 bin olurken, kayıt dışı çalışan erkek sayısı 175 bin kişi arttı.

Bunlar resmi istatistikler. Resmi olarak bile ortaya çıkan rakamlar, güvencesiz çalıştırmanın ne büyük boyutlarda olduğunu ortaya koyuyor.

Nevin Berктаş Almanya'da PEN'in "Edebiyat etkinliği"ne katıldı

Nevin Berктаş Almanya PEN'in davetlisi olarak 5-20 Mayıs 2011 tarihleri arasında Almanya'ya gitti. Muenchen-ingolstat'da iki gün süren PEN Almanya Merkezi'nin yıllık kurultayı kapsamında geleneksel olarak cezaevi ve sürgünde olan yazarların onuruna yapılan edebiyat etkinliği, 5 Mayıs akşamı 19.00'da başladı. Etkinlik sonunda Nevin Berктаş ve Pinar Selek'le, Elif Çamyar tercümanlığında bir söyleşi yapıldı. Almanya PEN Başkan Yardımcısı Christa Schuenke yönetimindeki söyleşide, "Türkiye hukuk sisteminde düzelme mi var ve sizin yaşadığınız hukuksuzluk nedir?" sorusunu yanıtlayan Nevin Berктаş "sosyalist fikirleri savunan bir insanım. Hukukun sınıfsal temelden bağımsız olmadığını düşünürüm.

Hangi sınıfın hukuku diye sormak gerekir. Hukuk bizden yana işlemez. Her ülkede ezen ve ezilenler, sömüren ve sömürülenler var ve hukuk ezen-sömüren burjuva hukuku. Burada birçok ülkeden arkadaş konuştuk. Baskılardan söz ettiler. Benim ülkemde de baskılar var. Ancak mücadele ile bunların üstesinden geleceğimizi düşünüyorum" dedi. Sahneye topluca gelen diğer ülke sürgün yazarları "bize güç kattın, umut sağtın" diyerek Nevin Berктаş'ı kutladılar.

Almanya'nın bir başka kent Ulm'a geçen Nevin Berктаş, burada belediye salonunda bir söyleşi yaptı. "Hücreler Dava Dosyası" kitabı ile ilgili kısa bir bilgilendirmeden sonra, merak edilen Türkiye'deki siyasal gelişmeler hakkında sohbet edildi. Bir saat süren etkinlik sonunda Nevin Berктаş, kitaplarını imzaladı.

13 Mayıs'ta ise, Berlin'de salon Exil'de Almanya'da yaşamak zorunda kalan Çeçen yazar Mainat Kurbanova'nın kitap okuma etkinliğinde Nevin Berктаş da tanıtıldı. Ayrıca gazete, tv röportajları ve çekimlerinden sonra Gökkuşluğu Kitapevi'nde Uluslararası Af Örgütü ve Sınır Tanımayan Gazeteciler'in düzenlediği kitap söyleşisi yapıldı. Soruların daha çok hücre politikasına odaklandığı söyleşi, yaklaşık iki saat sürdü ve canlı, sıcak bir ortamda gerçekleşti.

17 Mayıs'ta Nevin Berктаş'ı Bakırköy Hapisesi'nde ziyaret eden Alman Sol Parti Millevekili Andre Hunko ile parlamento binasında görüşme yapıldı. Nevin Berктаş'ın hukuksal durumu, nasıl bırakıldığı ile ilgili yapılan sohbet sonrası, Hunko Nevin Berктаş'a parlamentoyu gezdirdi. Ertesi gün aynı parti milletvekili Ulla Jelpke ile de bir saatlik bir görüşme yapıldı.

18 Mayıs'ta ise Sınır Tanımayan gazeteciler bürosunda Sınır Tanımayan Gazeteciler Genel Sekreteri Jens Uwe Thomas ile yapılan görüşmede, J.U. Thomas, Nevin Berктаş için Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'e yazılan mektubu gösterdi ve bundan sonra yapılabilecekler hakkında sohbet edildi.

Öte yandan Berlin'de çekim yaparak röportaj alan Deutsche Welle'den Andrea Kassiske, Nevin Berктаş ile 2 Haziran'da Türkiye'de çekim yapmaya devam edecek.

Almanya'dan döner dönmez 21-22 Mayıs günlerinde, düzenlenen 5. Diyarbakır Kitap Fuarı'na geçen Nevin Berктаş, Belge Yayınları standında kitaplarını imzaladı.

Okmeydanı'nda polis baskınları

10 Mayıs'ta gece yarısında polis Okmeydanı sokaklarını ablukaya alarak, İdil Kültür Merkezi, Okmeydanı Haklar Derneği ve Gençlik Federasyonu'nun yanı sıra Okmeydanı, Nurtepe ve Gazi Mahallesi'nde evler helikopterler eşliğinde bastı. Terörle Mücadele Şube ekipleri, çevik kuvvet eşliğinde düzenlenen baskınlarda kurumların kapıları kırılırken, devrimciler üzerinde yoğun bir gaz bombası kullanıldı. İçeridekileri yerlerde sürükleyerek ve küfürler ederek gözaltına alan polis kurumları da talan ettiler. Kurumlardaki devrimciler baskını sloganlarla ve direnerek karşıladı. Camlara baskılar bizi yıldıramaz" pankartı asıldı. "Baskılar bizi yıldıramaz", "İşkenceci polis mahalleden defol" sloganlarıyla karşılık verildi. Üç kurumdan ve evlerden toplam 46 devrimci gözaltına alındı.

Baskınlar sırasında sokağa çıkan devrimciler, polislere taşlarla saldırdılar. Halk Cephesi yaptığı eylemlerle baskınları protesto etti. Grup Yorum üyeleri ve İdil Kültür Merkezi çalışanları ise gözaltılar sürecinde Aksaray'daki İstanbul Emniyet Müdürlüğü önünde oturma eylemi gerçekleştirdi Oturma eylemine aydın ve sanatçılar da destek verdi.

Grup Yorum üyelerinin de aralarında bulunduğu 46 devrimciden 9'u tutuklanarak hapse atıldı.

Ankara'da da Halk Cephesi kurumlarına dönük baskınlar düzenleyen polis 11 kişiyi gözaltına aldı.

TGDP sözcüsü Necati Abay ceza aldı

Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu sözcüsü Necati Abay, "yasadışı örgüt üyeliği"nden 18 yıl 9 ay hapse mahkum edildi. Abay, Atılım gazetesinde çalışırken 2003 yılında gözaltına alınıp tutuklanmıştı. 6 ay sonra ilk duruşmada tahliye edildi. Abay'ın yargılandığı dava Mayıs ayında sonuçlandı ve Abay'ın da içinde yer aldığı sanıklara ceza yağdı. 4 kişi müebbet hapis cezası alırken, Necati Abay 18 yıl 9 ay hapse mahkum edildi. Abay'ın avukatı Gülizar Tuncer, Abay'ın 20 yıllık gazeteci olduğunu söyledi. Suçunun "sosyalist olması ve Atılım'da çalışması" olduğunu belirtti. Necati Abay'ın bu şekilde cezalandırılması, çeşitli kurumlar tarafından kınandı ve imza kampanyası başlatıldı.

Tutuklu gazetecilerle ilgili sorunları her zeminde gündeme getiren Necati Abay, "Nevin Berктаş'a Özgürlük" kampanyasına destek vermişti.

Divriği Kültür Derneği Pikniği

Divriği Kültür Derneği'nin düzenlediği 27. Pilav ve dayanışma pikniği 29 Mayıs'ta yapıldı. 1000'e yakın kişinin katıldığı piknik bu yıl ÇHD ile birlikte örgütlenirken, sahnede yapılan konuşmalarda dayanışma çağrısı ve son dönemde devlet tarafından yapılan baskınlara değinildi. Grup Yorum, Nurettin Güleç, Pinar Sağ, Divriği Kültür Derneği bünyesinde faaliyetini sürdüren gitar grubu, folklor grubu, kadın korosunun yanı sıra birçok sanatçı programda yer aldı. Aralarında Proleter Devrimci Duruş'un da yer aldığı kurumlar piknik alanında stand açarak, yayınlarını tanıttı. Stantlara ilgi de geçen yıllara göre düşük oldu. Kürsüden okunan mesajlarda ise kurumlar Divriği'lilerle dayanışma duygularını dillendirdiler. Proleter Devrimci Duruş da mesajında son dönemde dünyada ve Türkiye'de yaşanan baskı ve saldırılara dikkat çekti.

Seçim arifesinde TIRMANAN KÜRT SORUNU

Seçimlere sayılı günler kala, Kürt sorunu yine Türkiye'nin temel sorunu olarak gündemin başköşesine oturdu. Bir yanda artan askeri ve siyasi operasyonlar ve buna Kürt halkının gösterdiği büyük tepki ve eylemler, diğer yanda düzen partilerinin Kürt ille-
rindeki seçim çalışmaları ve vaatleri, Kürt sorununu yine ön plana çıkardı. Bunun seçim sonrasında da süreceği anlaşılıyor.

Seçimlere yaklaşırken **artan operasyonlar, gerilla cenazelerine yapılan işkenceler, tıpkı '90'lı yıllarda olduğu gibi kulak, burun kesmeler ve cenazelerin verilmemesi, Kürt halkının öfkesini ve eylemlerinin çapını iyice büyüttü.** Son bir ay içinde 2000'den fazla kişinin gözüaltına alındığı, 30 kişinin ise öldürüldüğü söyleniyor. 12 gerillanın Şırnak'ta Irak sınırında katledilmeleri ise, bardağı taşıran damla oldu. Kürt halkı bulunduğu her yerde şehitlerine sahip çıktı, gösteriler yaptı. 3 gün yas ilan ederek kepenkleri-kontakları kapattı, okul boykotu gerçekleştirdi.

Olayın ertesinde Hakkari'ye giden Başbakan Erdoğan'ı, kapatılmış dükkanlar, toplanmamış çöpler ve boş bir alan karşıladı. Bu duruma büyük bir tepki gösteren Erdoğan, dükkanların zorla kapatıldığını iddia etti. BDP'li belediyelerin çalışmadığını söyledi vb...

Erdoğan'dan bir gün sonra Hakkari'ye giden CHP lideri Kemal Kılıçdaroğlu'nun ise daha büyük bir kalabalıkla karşılanması ve kepenklerin açık olması, AKP ve çevreleri tarafından "CHP-BDP ittifakı" olarak sunuldu. Kılıçdaroğlu, Hakkari'deki konuşmasında "yerel yönetimlere özerklik"ten bahsedince, Kürtlerle CHP arasındaki yakınlaşma daha çok konuşulmaya başlandı. CHP daha sonra "Toplumsal Mutabakat ve Milli Birlik Projesi" adı altında, Kürt halkına dönük vaatleri sıraladı.

Seçimlere sayılı günler kala, AKP, CHP, MHP, Diyarbakır'da miting yapacaklarını ve orada Kürt sorunu ile ilgili önemli açıklamalarda bulunacaklarını söylediler. Böylece Kürt sorunu ve düzen partilerinin bu soruna yaklaşımı, seçimlerin en temel konusu haline geldi.

Ölüm kitlelerin gözünde küçüldükçe...

Kürt halkı uzun süredir cenazelerine sahip çıkıyor, onbinlerce kişiyle cenazelerini kaldırıyor. Son olarak Irak sınırında katledilen 12 gerillanın cenazesinin verilmemesi üzerine, büyük bir tepki ortaya kondu. Sokaklara dökülen binlerce kişi, çatışmanın yaşandığı Irak sınırına doğru yürüyüşe geçti. Sınırın Irak tarafında kalan üç cenazeyi almak için dağlara çıktılar, kurşun yağmurları altında sınırı geçtiler. "Cenazelerimizi kurda kuşa yem ettirtmeyiz" diyerek onları almadan dönmediler. Cenaze töreninde açılan pankartlardan biri de "Hepimiz dağa çıkacağız, hesabını soracağız!"dı.

Bu, Kürt halkının bir eşiği daha aştığının göstergesidir. Gerillasına, onun cenazesine sahip çıkışının en üst düzeydeki ifadesidir. Çocukları gerilla olarak şehit düşen aileler, onlarla gurur duyduklarını artık açık açık söylemektedirler. Taziye evleri, Kürtlerin bayrakları ile süslenmekte, büyük kalabalıklar ziyarete gelmektedir. Bundan 20-30 yıl önce köy meydanlarına sürüklenen cesetlere, ailesi bi-

le sahip çıkmaktan korkar iken, bugün onbinlerce kişi cenazeleri kaldırmakta, sınırları aşarak onları sırtlarında taşıyıp törenle kaldırmaktadır. **Bu durum Kürt halkının nereden nereye geldiğinin görülmesi bakımından çarpıcıdır. Devlet terörünün artık kar etmediğinin, ölümün halkın gözünde küçüldüğünün de resmidir.**

Diyarbakır Büyükşehir Belediye Başkanı Osman Baydemir, gazeteci Can Dündar'la yaptığı söyleşide, Irak sınırını geçen halkı kastederek "ben böyle-sine ölüm korkusunu yenmiş, hatta ölmek için yarışan bir kitle görmedim" diyor. Son cenazelerin Diyarbakır'da 20 yıl önce Vedat Aydın'ın katledilmesinden bu yana yaşanan en büyük olay olduğunu söylüyor ve "Son 20 yıl bir yana, geçen hafta bir yana" diye ekliyor. Bu durum, Lenin'in "ölüm kitlelerin gözünde küçüldükçe, devrim yakınlaşır" sözünü hatırlatıyor.

Leyla Zana da "babalarının korkusunu taşımayan, Türklerle kavga ortamında büyümüş, nefreti görmüş bir kuşak geliyor. Onlara 'fırtına çocukları' deniyor" diyor. Ve ardından şunları söylüyor: "Devlet elini çabuk tutup bugün bu sorunu bizimle çözmezse, arkamızdan gelenlerle barışması çok zor olacak." (Milliyet 24.5.11)

Kürt halkı, önderliğin yalpalamalarına, devletten umut ve beklenti yaratmalarına rağmen, yaşadığı her hayal kırıklığının ardından daha büyük bir öfkeyle sokaklara çıktı. Son 30 yıldır kavganın içinde doğan ve o koşullarda büyüyen gençlerin yapısını da bu ortam şekillendirdi. **Kendine daha güvenli, kimliğini daha açık ortaya koyan, militan bir kuşak yetişti. Egemen kesimler de Kürt reformistleri de bu durumun tedirginliğini yaşıyor. Çünkü bu kuşağın Türkiye'den "ruhsal kopuşu" en derin biçimde yaşadığı belirtiliyor.** Birçok Kürt politikacısı da, -egemenleri sıkıştırmak amacıyla da olsa- kendilerinin "barış yapacak son kuşak" olduklarını söylüyorlar.

Fakat kesin olan şudur ki, seçim sonrasında Kürt sorunu konusunda ciddi adımlar atılmaz ise, Kürt bölgesi bugünkünden çok daha büyük olaylara gebe. **Kürt halkının ulaştığı politik düzey ve eylem gücü, artan güveni ile artık bir şeyleri değiştireceklerine olan inançları daha da pekişmiştir.** Arap halklarının isyanı da ayrıca moral vermiş, yol açıcı olmuştur.

BDP'nin seçim çalışmalarına saldırılar

BDP'nin eski eşbaşkanı Selahattin Demirtaş, operasyonların seçim öncesinde bilinçli olarak tırmandırıldığını, bu tırmanışta Başbakan Erdoğan'ın "Kürt sorunu yoktur" açıklamasının da etkili olduğunu belirtti. Erdoğan, Mayıs ayının başında "Kürt sorunu bitti, artık Kürt kardeşlerimin derdleri var" demişti. İki yıl önceki "Kürt açılımı"ndan bugün geldiği nokta buydu.

Sadece Kürt illerinde değil, ülke çapında BDP'ye ve onun desteklediği adaylara saldırılar sürüyor. BDP'nin desteklediği adayların seçim çalışmaları, birçok yerde resmi ve sivil faşistlerin saldırılarına maruz kalıyor.

12 Haziran seçimlerine, baraj engeli yüzünden

bağımsız adaylarla girmek zorunda kalan BDP, ilk olarak YSK'nın veto engeli ile karşılaşmıştı. BDP'nin desteklediği 7 adayın "veto" edilmesi üzerine başlayan eylemler, YSK'yı geri adım atmaya zorlamış ve biri dışında diğer "veto"lu adaylar konusunda devlet geri adım atılmıştı. Ardından BDP'nin "sivil itaatsizlik" adı altında başlattığı eylemlere ve meydanlarda kurulan "demokratik çözüm çadırları"na saldırılar başladı. Başta Kürt illeri olmak üzere her yerde eş zamanlı olarak operasyon yapıldı, çadırlar söküldü. PKK'nın şehir örgütlenmesi olduğu ileri sürülen KCK operasyonu adı altında, birçok şehirde BDP yerel yöneticileri ile Belediyelerde görev yapan yöneticiler gözüaltına alındı, tutuklandı. Adeta OHAL (Olağanüstü Hal Yönetimi) dönemini aratmayacak bir süreç girildi.

Bütün bu gelişmeler, BDP'nin desteklediği bağımsız adayların seçim çalışmalarını da etkiledi. Seçimlere son bir ay kalmışken başlayan çalışmalara da devletin sivil ve resmi güçlerinin saldırıları devam etti. BDP'nin desteklediği adaylar, seçim faaliyetleri esnasında saldırıya uğradılar. Düzenledikleri toplantı ve mitinglerde provokasyon girişimleri ile karşı karşıya kaldılar. İstanbul'un çeşitli semtlerinde, Konya'da, Bursa'da, içinde ağır yaralıların da bulunduğu birçok saldırı gerçekleşti.

Örneğin İstanbul'dan aday olan Sırrı Süreyya Önder'in Yıldız Üniversitesi'ndeki söyleşi, rektörlük tarafından engellendi. Bunun üzerine devrimci-demokrat, yurtsever öğrenciler, Fetih günüyle ilgili gerici-lerin yaptığı afişleri indirmek istediler ve öğrenciler arasında çatışma yaşandı. Kanarya'da bağımsız aday Levent Tüzel'in toplantısı saldırıya uğradı, birçok kişi yaralandı. Çağlayan'da yürüyüş yapan BDP'lilere önce sivil faşistler saldırdı, ardından polisler devreye girdi. Linç girişiminden kendini zor kurtaran genci, gözüaltına aldılar.

Başta İstanbul olmak üzere birçok yerde bu tür saldırılara maruz kalan adaylar, zor koşullarda faaliyetlerini sürdürüyorlar. BDP'nin bu dönem 30 civarında adayı meclise sokacağına kesin gözüyle bakılıyor. Fakat şoven saldırıların ardı arkası kesilmiyor.

Öcalan'dan gelen mesajlar

Öcalan 30 Nisan 2011 tarihinde avukatlarıyla yaptığı görüşmede, bir kez daha "çözüm için muhatap bulamadığını" söyledi. Daha önce "diyalogtan müzakere sürecine geçildiğini" söyleyerek umutvar konuşan Öcalan, şimdi "benim üzerimden bir oyalama geliştiriyor olabilirler" dedi. Bunu da üç yıldır kendisiyle görüşülmesine rağmen, operasyonların artarak sürmesine bağladı.

Kendisiyle görüşenlerin, inisiyatifli olmadığını, AKP'ye çözümü kabul ettiremediklerini söyleyen Öcalan "heyetin yetki düzeyi düşüktür, yükseltilmesi gerekir" dedi. Öcalan, siyasi ve askeri operasyonların devam edeceğini de belirtti. "Seçimlerden sonra bu operasyonları derinleştirebilirler... Vekillere, siyasetçilere de yönelebilirler. Leyla Zana'lara yaptıkları

gibi yapabilirler. Kimsenin can güvenliği yok" diye konuştu.

Türkiye'nin Amerika ile gizli bir anlaşma yaptığını, Suriye ve İran politikasının da bu anlaşma ile değiştiğini ileri süren Öcalan, bu anlaşmanın, ABD'nin İran, Suriye ve Libya politikalarını Türkiye'nin alttan desteklemesi şeklinde olduğunu söyledi. Ayrıca "kendinize güveniyorsanız, işte Yemen'deki, Tunus'taki örnekleri görüyorsunuz, ben sizi tutmam" mesajını verdi. Öcalan Newroz öncesinde de "Diyarbakır'ı Tahrir meydanına çevirin" diyerek Mısır'ı örnek göstermişti.

Son avukat görüşmelerinde ise, ısrarla seçim sonrasını işaret etti ve 15 Haziran tarihini verdi. "15 Haziran'a kadar söylediğim çerçevede bir yeşil ışık yakılmazsa, beni ölmüş bilin, artık ondan sonra yaşanacak olan başkaldırıdır, isyandır, her şey olabilir" dedi.

Öcalan'ın "15 Haziran'a kadar çözüm çıkmazsa isyan başlar" sözleri, seçim sonrasında kıyametin kopacağı şeklinde yorumlandı. Bu sözler, egemen kesimlerin ve onların sözcülerinin büyük bir tepkisine yol açtı. Seçimlerden üç gün sonra büyük bir değişimin olamayacağına dikkat çektiler. Bunun üzerine Öcalan, "15 Haziran'da çözüm gelişir demiyorum. Burada önemli olan Başbakan'ın sorunu çözeceklerine dair bir açıklama yapmasıdır" dedi. Böylece seçim sonrasında resmi bir açıklama beklediğini ortaya koydu.

Ahmet Türk de yaptığı bir söyleşide, "15 Haziran'a kadar bir yol haritası ya da inandırıcı bir açıklama yapılması lazım. Başbakan isterse bu açıklamayı seçimden hemen sonra, hatta 13 Haziran'da yapabilir. Ama somut şeyler ortaya koyması lazım" dedi. Bunların da yeni anayasanın içeriğiyle ilgili olduğunu belirtti. Kürtlerin talepleri karşılanmadığı takdirde "Kürtler geçmişteki yaşam tarzını sürdürmeyecek, suskun kalmayacaktır" diyerek Öcalan'ın sözle-

rini teyit etmiş oldu. (Milliyet 29.5.11)

Ve devletin sadece Öcalan'la değil, Kandil'le de görüştüğü bir kez daha ortaya çıktı. Bunlar medyada, tek tek tarihler verilerek ayrıntılarıyla döküldü. Fakat tüm bu görüşmelere, verilen vaatlere rağmen adım atılmamış olması da, Kürt halkının yıllardır nasıl oyalandığını gösteriyordu.

Yeniden "genel af" söylemi

Öcalan'ın Kürt hareketi üzerindeki belirleyici rolü, seçim öncesinde de kendini ortaya koydu. BDP'nin desteklediği adayların belirlenmesinden, ateşkes süresinin başlama ve bitirme tarihlerine kadar Öcalan'ın sözleri esas alındı.

Kürt hareketi, Öcalan'ı "birleştirici unsur" olarak görüyor ve ona yönelik tüm eleştiri ve saldırılara tek yürek halinde karşı duruyor.

"Biji serok Apo", her eylemin vazgeçilmez ve en sık, en coşkulu atılan sloganı. Bu durum, seçim çalışmalarında da kendini gösterdi. BDP'li milletvekilleri içinde "ılımlı" olarak bilenen Ahmet Türk'ten Leyla Zana'ya hemen tüm bağımsız adaylar, Öcalan'ın hareketin lideri olduğunu hatırlatıyor ve Öcalan'sız barış olmayacağını altını çiziyorlar.

Leyla Zana, daha önce de "Kürtlerin üç lideri var" diyerek, Barzani, Talabani ve Öcalan'ın isimleri ni saymıştı. Silvan'daki büro açılışında yaptığı konuşmada, "Öcalan cezaevinde olduğu, cezaevleri boşaltılmadığı ve dağların yolu açılmadığı müddetçe, Kürt halkının kimseyle barışı kabul etmeyeceğini" söyledi. (Cumhuriyet 21.5.11)

Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç ise, bir televizyon kanalındaki programda "terör sona erebilecekse, bunun unsurlarından biri belki genel af olarak düşünülmeli" dedi. Daha önce CHP lideri Kemal Kılıçda-roğlu'nun Batman'da genel afftan bahsettiğini, ancak Ankara'ya gelince "yanlış anlaşıldı, terör bitsin de sonra düşünülebilir" dediğini hatırlatarak, "Halbuki terör sona erebilecekse, bunun unsurlarından biri belki genel af olarak düşünülmeli. Terör bittikten sonra zaten genel affa ne ihtiyaç kalacak?" diye sordu. (Cumhuriyet 18.5.11)

Bütün bunlar, seçim sonrasında anayasanın içeriği kadar, genel affın da tartışmaya açılacağını gösteriyor. Bunun başında da Öcalan'ın durumu geliyor. Daha önce de gündeme getirilen "ev hapsi" bir ara çözüm ve geçiş dö-

nemi olarak devreye sokulacak gibi görünüyor.

Güney Afrika Cumhuriyeti'nde Mandela örneği gibi, dünyanın birçok yerinde buna benzer örnekler yaşandı. Fakat Türkiye'nin bugünkü koşullarında bu adımı atmak bile hiç kolay değil. Genel af da dahil, Öcalan'ın "ev hapsi" gibi Kürt hareketinin taleplerinin karşılanması için, Kürt bölgesindeki kopuşunun daha ciddi boyutlara tırmanması ve bunu egemenlerin tüm hücrelerinde hissetmeleri gerektiriyor. Tıpkı Kuzey Afrika ülkelerinde olduğu gibi...

Şimdi sahnede CHP var

Kürt halkının yaşadığı hayal kırıklığı ve artan eylemlerinde en büyük tepki AKP hükümetine gösteriliyor. Hatta PKK'nin son dönemki eylemleri de AKP'yi hedef alıyor. Kastamonu'da Başbakan'ın koruma ekibini taşıyan konvoyu bombalı saldırıyı PKK üstlendi. **PKK, son dönem askerden ziyade polisi hedef alan eylemler yapıyor. Bunun bir nedeni, polisin halk üzerinde artan şiddeti ise; diğeri, polis teşkilatının Gülen Cemaati'ne ve AKP'ye yakınlığıdır.** Seçim döneminde PKK'nin Hizbullah ve Gülen cemaatine yakınlığı ile bilinen kurum ve kişileri dönük eylemleri artmıştır. Bu eylemlerde Hizbullah'a yakınlığı ile bilinen Mustazaf Der üyesi bir kişi öldü.

Bölgede AKP'ye artan tepkiler, şimdi CHP eliyle yatıştırılmaya çalışılıyor. Kılıçdaroğlu, Hakkari'de "yerel yönetimler" konusunda AB şartlarına Türkiye'nin koyduğu şerhleri kaldıracağını söyleyerek, bu talebe yeşil ışık yaktı. Ardından CHP'nin "demokrasi paketi" olarak "yerel özerklik, seçim barajı, anadilde öğrenim, vatandaşlık tanımı" gibi maddeleri sıraladı. "Barışı getirmek için her tür bedeli ödemeye hazırım" dedi.

Buna benzer sözleri bundan 3-4 yıl önce Erdoğan'dan da duymuştuk. Hatta Erdoğan'ın ilk seçimleri kazandığı yıl olan 2002 yılında AKP, Kürt hareketi tarafından da "statükocular" a karşı "değişimin" tarafı olarak lanse edilmiş, büyük umutlar beslenmişti. Ardından "Kürt açılımı" ile bu beklenti çitası daha da yükseltildi. Şimdi ise Erdoğan "Kürt sorunu yoktur" diyor. **Kürt hareketi de 2002 yılında göklerle çıkardığı AKP'yi, şimdi "baş düşman" ilan ediyor. Onun ABD ile anlaşıp kendilerini tasfiye etmeye çalıştığını söylüyor.**

Böyle bir dönemde rol kapma sırası CHP'ye geldi. Daha önce şiddetle karşı çıktığı "Kürt açılımı"ndan daha ileri şeyleri şimdi CHP savunuyor. MHP'nin ise başı kasetlerle yeterince ağrıdığından Kürtlere saldırganlıkta eskisi kadar ileri gidemiyor. Geçen seçimlerdeki gibi meydanlarda kitlenin üzerine ip atarak oy toplamaya kalkışmıyor.

Sonuç yerine

Seçim sonrası MHP'li ya da MHP'siz yeni mecliste anayasa tartışmaları baş köşeye oturacak, bunun da ekseninde Kürt sorunu olacaktır. Kürtlerin düzen-içi talepleri kısmen de olsa karşılanmaya çalışılacaktır. CHP'ye yeni biçilen rol ve son günlerde ortaya atılan "demokrasi paketi" böyle bir hazırlığın yapıldığını göstermektedir. Çünkü Kürt halkının yükselen tepkisini düşürmenin, onu düzen-içi kanallarda tutabilmenin başka yolu yoktur.

Elbette bu son derece çatışmalı bir süreç olacaktır. Ve kısmi değişiklikler Kürt halkının bugün ulaştığı düzeyi karşılamaya yetmeyecektir. Kürt hareketi, halkı ne kadar kontrol etmeye çalışsa da, bunu her zaman başarabilmesi mümkün değildir.

Sıkça söylendiği gibi "macun tüpten çıkmıştır" bir kez. Yeniden "tüpe sokma"nın olanağı yoktur.

DTK Kongresi: "İnkar isyanı büyütür"

Mayıs ayının ilk haftası olağanüstü toplanan Demokratik Toplum Kongresi, (DTK) sonuç bildirgesinde, "her gün yapılan askeri ve siyasi operasyonlarla seçim koşulları fiilen ortadan kaldırılmıştır" denildi. Bu operasyonların derhal durdurulması istendi, aksi halde seçimlerin yapılamayabileceği söylendi.

Kongreye asıl damgasını vuran ise, Aysel Tuğluk'un konuşması oldu. DTK'nın eşbaşkanlığının yanı sıra bu seçimlerde Van'dan milletvekili adayı

olan Tuğluk, Abdullah Gül'ün iki yıl önceki "güzel şeyler olacak" sözlerine atıfta bulunarak, geçen onca zamanda "güzel şeyler" olmadığını söyledi. Aysel Tuğluk, "şimdi keskin bir dönemeçteyiz, dilim varmıyor demeye ama kötü şeyler olacak" dedi. Ve Kürt meselesinde hızla "sıfır noktasına doğru" gidildiğini belirtti.

Tuğluk; "Kürtler hükmünü vermiştir, çözüm AKP'ye rağmen gelişecektir... Devletle olmuyorsa, halkımız kendi demokrasisini kuracak ve kurduğu bu sistem içinde yaşamasını bilecek kadar örgütlüdür. Bu statüsüzlük durumu daha fazla devam edemez. Mısır gibi mi olur, Suriye gibi mi bilinmez. Ancak bir statü kazanılacak ve ne pahasına olursa olsun savunulacaktır" diyerek sözlerini noktaladı.

DTK Kongresi'nin Kastamonu'da Başbakan'ın seçim konvoyuna ateş açılmasının ertesi gününe rastlaması, bu toplantının sonuç bildirgesini ve Aysel Tuğluk'un sözlerini daha önemli kıldı. Burjuva medya bunu "bir tehdit" olarak gösterdi ve infiale karşıladı. Aysel Tuğluk'un "inkar, isyanı büyütür" sözleri ise, Arap isyanları gibi Kürtlerin de isyana hazırlandığı şeklinde yorumlandı.

DTK Kongresi "sonuç bildirgesi" ve Aysel Tuğluk'un sözleri, Kürt hareketinin ortaya koyduğu talepler ve çözüm önerilerinin seçim sonrasında karşılanmaz ise, bunun fiilen yaşama geçirileceğinin mesajını veriyordu. Bu aynı zamanda egemen sınıfları, düzen partilerini bu doğrultuda sıkıştırma amacı taşıyordu.

17 Haziran 1984 tarihinde, ölüm orucu eyleminde şehit verdik Fatih yoldaşı, O ve onunla birlikte şehit düşenler, bedenleriyle faşist yaptırımların İstanbul cezaevlerinde yaşama geçmesine barikat oldular. Fakat etkisi, bunun çok üzerindeydi. Sadece İstanbul değil, cunta sonrası teslimiyet yaşayan, direnişleri kırılan birçok cezaevine örnek oluşturdular. Tutsak ailelerin bir araya gelip örgütlenmesinde, daha aktif bir şekilde mücadeleyle atılmalarında bir "dönüm noktası" oldular. Hem cezaevlerinde, hem de dışarıda 12 Eylül'ün o kasvetli karanlık günlerin sona ermesinde, çok önemli bir rol oynadılar.

84 ÖO eylemi ve bu eylemde Fatih yoldaşın rolü, bugün artık tartışmasız biçimde tarihe mal olmuştur. Onun için Fatih yoldaşın şahsında tüm ÖO şehitlerini her yıl 17 Haziran'da hep birlikte anıyoruz:

"Hepimizin toplamı"

İşkencede direnişin mimarı olan Fatih, o güne dek kaldığı tüm cezaevlerinde de faşist yaptırımlara boyun eğmemenin simgesidir. '84 ÖO eyleminin birinci ÖO ekibinde Fatih'in bulunması, bu direnişin ölüm pahasına kazanılacağına ilk işaretidir.

Başta tutsaklar olmak üzere devrimci kamuyunda yarattığı

Fatih'ten Son Mektup...

Canım yoldaşlarım, Aslında yazmak için geç başladım. Bugün eylemimizin 40. günündeyiz. Ve oldukça halsizim. Böyle bir mektupla karşı karşıya kalacağımı hiç düşünmemiştim. Polis sorgulamasında mizanzen içinde teklif edildiğinde içten içe nasıl gülmüştüm. Onlar bir farkla "vasiyetname" demişlerdi. Evet bir yerde "son mektup", bir vasiyetname olarak da değerlendirilebilir. Bizdeki 'mal-mülk' belli, o da siz yoldaşlarımda fazlasıyla var zaten. Bu nedenle benim bu konuda bırakacak pek fazla şeyim olmayacak.

Yoldaşlarım, ölüm orucu gibi bizler için yeni olan bu göreve talip olurken, tam bir içtenlikle gönüllü olduğumu bilmenizi isterim. Ve diğer bütün yoldaşlarımızın da kendilerini aynı duygularla önerdiklerini biliyorum.(...)

Önümüzdeki mücadelenin zor koşullarını düşündükçe de şu anda ölüm, en kolay seçim. Ama bu seçimle kendimi kurtarma gibi bir düşüncemin olmayacağını (aslında söylemek yersiz oldu da) bilirsiniz.

Bu eylemin kendi özelliği mücadeleyi ölümle birleştirmekte, yoksa 'bizler' asla mücadeleyi ölümle değiştirmeyiz.(...)

Yoldaşlarım, 43. gün yazmaya devam ediyorum. Aslında belirli bir başarı kazanacağımız inancı güçlü. Bunun için de "son mektup" havasına bir türlü giremiyorum. Biraz da içindeki coşkulu sese kulak vermek istiyorum...

(...)

Yoldaşlar, 47. gün olan bugün artık vedalaşmanın zamanı geldi sanırım. Gerçi bu vedalaşmanın kağız üzerinde kalacağına ve zaferle birlikte kukalakıp mücadelemize birlikte devam edeceğimize inancım hiç zayıflamadı. Ama her sonucu düşünerek bu görevi de yerine getirmek gerekiyor...? una inanmanızı isterim ki, sizlerden kaynağını alan hiçbir olumsuz iz yoktur bende. Ancak daha iyi bir yanıtıyı kuramadığımız için üzülmemekte ve kendime hala kızmaktayım. Beni affedeceğinizi de biliyorum.(...)

Yoldaşlar, 48. gün olan bugün artık içice halsizleştim. Midem suyu kabul etmiyor. Ve dışarı çıkarıyorum. Onun için artık devam edemeyeceğim.

Tabi ki son bir istek olarak, Silivrikapı mezarlığına götürülmemizi ve yoldaşlarımız ile birlikte yatma arzumu yerine getirmek için çabalayacağınızla inanıyorum.

Arkamızdan bizleri çok övüp, toprak altında yüzümüzü kızartmayın olmaz mı? Devrim sosyalizm ve sınıfsız toplum yolunda üstümüze düşen görevi yerine getirmekten mutluluk duyuyorum.

Hepinizi önümüzdeki çetin kavgada başarılı ve zafer dolu mücadele günleri dileğiyle kucaklarım.

Karanlığı yaran günışıkları!

duygu budur. Karşı-devrimi, cunta şeflerini telaşlandıran ve büyük bir korkuya iten de budur. Dost da düşman da bilmektedir ki, Fatih'in bulunduğu yerde, geri adım atmak ya da kırılma yaşatmak söz konusu olamaz. O tek başına da kalsa sonuna kadar direnecek, çevresine moral kaynağı olacak, direnişi yayacaktır. Eylemin ilerleyen günlerinde "ölümü ilk kim göğüsleyecek" yarışı başlatması, boşuna değildir. Bilincinin gidip geldiği anlarda sürekli Stalingrad'ı sayıklaması, "bana 14'lümü verin" diye bağırması, beyaz orduya karşı savaşan kızıl ordunun bir komutanı gibi davranması boşuna değildir.

O gerçekten de komünist bir önder, bir komutandır. Her zaman çevresinde sevilen, sayılan, örnek alınan bir insan olmuştur. Mütevazı kişiliği, vakur duruşu, insana özelilikleri ile, sadece yoldaşları arasında değil, onu tanıyan tüm devrimciler ve kitleler arasında da ayrı bir yeri olan, gittiği her yerde iz bırakandır. O, '68 devrimci kuşağının önderleri gibi, daha yaşarken efsaneleşen ve geniş bir kesim tarafından tanınip sevilen devrimci bir önderdir. Hem de bunu devrimciler arasında grup çatışmalarının, rekabetin en

kötü ve şiddetli yaşandığı bir dönemde başarabilmiştir.

Onun için "geleceğin toplumunun günümüze düşen izdüşümü" denmiş, "sosyalist yeni insan tipinin seçkin bir örneği" olarak resmedilmiştir. Onu tanımlayabilen en net ifadeler bunlardır gerçekten de. Yoldaşları, "o hepimizin toplamı"dır demişlerdir. Buna karşılık Fatih ise, "vasiyet" niteliğindeki son sözlerinde, "bizdeki mal-mülk belli, o da siz yoldaşlarımda fazlasıyla var zaten" diyerek, bir kez daha mütevazılığını göstermiş, yoldaşlarına olan bağlılığını ve güvenini ifade etmiştir.

O böyle bir kişiliğe sahip olmasaydı, davasına, örgütüne, yoldaşlarına bu denli bağlı ve inanmış olmasaydı, yaşamında tanıştığı herkeste derin izler bıraktığı gibi, ölümüyle de bir "dönüm noktası" yaratamazdı.

Önderler, en önde dövüşür

Onun ÖO eyleminde şehit düşmesinden sonra, birçok oportünist ya da kavga kaçkını, "Fatih gibi biri, böyle bir eyleme koyulur muydu" demişlerdir, sözde Fatih'in erken ölümüne hayıflandıklarını, onu yüceltiklerini düşünerek... Gerçekte ise bu sözler, Fatih'i ve örgütünü suçlayan ve kendilerini aklamaya dönük sözlerdir. Çünkü eğer oportünistler o yıllarda faşist yaptırımlara karşı direnseydi, birleşik-kitlese bir direniş örgütlenbilseydi, elbette tarih farklı yazılırdı. ÖO eylemi, "faşizme ve teslimiyete karşı" yapıldı ve zaferi de faşizme ve teslimiyete karşı oldu.

Diğer yandan Fatih, ÖO eyleminin gönüllüsü olarak kendini büyük bir ısrarla önerdi. "Dün erkendi, yarınsa geç kalınacak, vakit tamam" diyerek ÖO eylemi ve bu eylemin başında kendinin bulunması konusunda çok açık bir bilince sahipti. Ve gerçekten de Fatih'in varlığı, eylemin başarısının önemli bir unsuru oldu. Onun, ölümüne doğru hızla giderken bile yumruğunu kaldırarak "Biz Kazanacağız!" demesi, ÖO eylemlerinin simgesi, temel sloganı haline geldi. Oradan işçi-emekçi eylemlerine doğru yayıldı.

Birçok devrimci önderin ölümü "erken"dir. Bir davaya öncülük etmek, çemberi kırabilmek, yolu açabilmek kolay değildir çünkü. Böyle zamanlarda öncü çıkışlara ihtiyaç vardır ve bunu herkes başaramaz. Deniz olmak, Mahir olmak, Fatih olmak gerekir. Onlar, böyle kritik anlarda doğru devrimci tavır koydukları, gerektiği yerde gerektiği gibi ölmesini bildikleri için önderdirlir. Çünkü önderler, en önde dövüşür. Fatih, bir komünist önderin nasıl olması gerektiğini kendinde somutlayan eşsiz örneklerden biridir.

Ayrıca tarih "keşke"lerle yazılmaz. Veya "yaşasalar" diye olurdu, böyle olurdu" gibi spekülasyonlara girilmez. Başta Fatih olmak üzere hiçbir devrim şehidi için bu tür yaklaşımlara izin verilmemelidir. Bu, en başta onlara duyulan saygının bir gereğidir. Çünkü bu tür sözler, en çok şehitlerimizi yaralar. Onlar büyük bir gönüllülükle ve sonuçlarını bilerek şehit düşüldüler. Onlara sahip çıkmak, uğruna canlarını verdikleri davalarını büyütmeyle olur.

Fatih'le bütünleşmek

Fatih gibi bir öndere sahip olmanın gururunu yaşadık hep. İşkenceciler "bunlar Fatih'in..." di-

yerek hışımla üzerimize saldırdıklarında, bunu bir onur nişanesi olarak göğsümüze taktık, büyük bir mutlulukla. Bu, düşmanın yenilgisinin, bizim zaferimizin ilanıydı çünkü. Dostlarımız, gösterdiğimiz bir dik duruş karşısında, "bunlar Fatih'in yoldaşları" dedikleri zaman, göğsümüz kabardı, başımızı daha da dik tuttuk. Miting alanlarında, Fatih ve diğer önder yoldaşlarımızın pankartını taşımak, onlarla anılmak, alana onların ismiyle girmek, ayrı bir gurur kaynağı oldu bizler için. İşkence-cezaevi ve direniş söz konusu olduğunda ilk akla gelen ismin Fatih olması ve bizimle Fatih'in birlikte anılması, en büyük onurdu.

O, ihtilalci komünist hareketin kurucusudur. Yaşadığı yıllar boyunca bu uğurda her tür zorluğa katlanmış, hareketi büyütme, işçi ve emekçilerle buluşturmak için gecelerini gündüzüne katmıştı.

Ölmeden önce de vücudunda en fazla yarayı taşıyandı. Bu yaralar, faşizmin işkencehanelerinde, zindanlarında, kurşunlarında, oportünistlerin saldırılarında oluşmuştur. O, devrim ve komünizm düşmanlarının ilk boy hedefidir. Hakkında "vur emri" çıkarılmıştır. Düşmanlarımız onun şahsında komünist hareketi görmüşler, onu çökertmenin güçten düşürmenin en kestirme yolu olarak Fatih'i hedefe çakmışlardır. Fakat Fatih gibi biriyle baş etmek hiç kolay değildir. Ve zaten baş edememişlerdir de. Fatih'i hedefe çakan, onu yaralayan, üzerine çamur atmaya kalkın, devletin resmi ve sivil güçlerinden oportünizme kadar, hiçbirinin adı-sanı bugün bilinmemektedir, fakat Fatih'in ismi, direnişi, örgütü yaşamaktadır ve yaşayacaktır.

Fatih'i anmanın ve yaşatmanın anlamı

Fatih demek, direniş demektir. Fatih demek, "sosyalist insan" demektir. Fatih demek, örgüt demektir! Ölümünün ardından çıkan Orak-Çekiç'te, "Fatih, örgütümüzün simgesidir, Fatih ve ihtilalci komünist hareketi bütünleşmiştir" denilmiştir. Onun ismi, bir imzadır aynı zamanda. O yüzden de Fatih'i yaşatmak, ihtilalci komünist hareketi yaşatmaktır.

Fatih'in en önemli özelliklerinden birinin örgütlülüğü olduğunu biliyoruz. Bu yönleriyle Rus Bolşevik önderlerden Sverdlov'a benzerlik kurulmaktadır. Sverdlov, Bolşevik Parti'de örgütlü özellikleriyle öne çıkan ve herkes tarafından çok sevilen bir önderdir. Lenin, onun ölümünün ardından "bu davada herkesin boşluğu doldurulur, fakat Sverdlov'un boşluğunu doldurmak hiç kolay olmayacaktır" demiştir. Fatih için de öyledir. Onun gibi önderlerin boşluğu kolay kolay doldurulmaz. Fakat her birimiz ne kadar çok Fatih'i örnek alır, onun gibi olmaya çalışırsak; başta Fatih olmak üzere şehit yoldaşlarımızı o kadar mutlu eder, toprağın altında rahat uyumalarını sağlarız.

Fatih son sözlerinde; "beni çok övüp, yeraltında yüzümü kızartmayın olmaz mı?" demişti. Bizden daha az övgü, daha çok iş beklediğini söylemişti aslında.

Bir yıldönümünde daha onun resmini her yere asacak, ismini her yere nakşedeceğiz! Onun özelliklerini, hayatını, yeni yoldaşlara anlatacağız! Kitabını elden ele dolaştıracğız! Fatih'e layık yoldaşlar olacak, yeni Fatihlerle safılarımızı çoğaltacağız! Ve yoldaşımızın yüzünü hiçbir şekilde asla kızartmayacağız! Onların "gülen yüzleri, denetleyen gözleri" hep üzerimizde olacak! Dün olduğu gibi bugün de bunun bilinci ve sorumluluğu ile hareket edeceğiz. Taşındıkları bayrağı her zaman daha yukarı kaldıracağız! Ve o "büyük gün"de yine onlarla birlikte olacağız!..

Nisan baharıyla çiçeğe durdular

12 Eylül generallerinin hiçbir zaman teslim almadığı İstanbul cezaevleri için uyguladığı özel politikasını, yeni bir evreye sıçlattığı ve özel yöntemlerle yeniden yönelmeye başladığı günler... Her yönünde, faşizmin kaldırdığı taş ayağına düşmüş, dersini almıştı, ama bu sefer işimizin oldukça zorlu olacağı belli oluyordu.

'83 Temmuz yenilgisinin ardından azgın faşist saldırılar doruğa çıkmış, cezaevi yaşamının her anı işkence olmaya başlamıştı. Ama faşizmi dize getirmek, güçlü ve topyekün antifaşist kardeşleşmeye çarparsa, zor olmazdı. Asıl zorluk, devrimci örgütlerde baş gösteren, teslimiyetçi ruh halinde gösteriyordu kendini. Artık statükocu görüşlerin de gerisine düşülmüş, yorgunluk önce önder kadrolarda görülmeye başlamıştı. Sarsma çabalarımız ise, daha fazla duvara çarpar olmuştur. Kaybedecek vaktimiz yoktu, ama uzun süreli ve sonuç almaya dönük açlık grevi önerimiz, aylarca tartışılmış, üstelik sonuçsuz kalmıştı. Tıpkı İrlanda-Maze ve Kürdistan-Diyarbakır cezaevindeki Baby Sandslar ve Kemal Pirler gibi, ölümü kucaklayacak öncü bir çıkış şart olmuştu. Yalnızca faşist kuşatmayı yarmak için değil, teslimiyetin önüne de barikat kuracaktık.

Karanlığı yaran gün ışıklarının, nisan baharı ile birlikte çiçeğe durması, faşizmin diz çöktürme gayretinin ve girilen teslimiyet yolunun zorunlu bir sonucuydu. Boranda ve karda direnç çiçekleri ve gün ışıkları, şimşek olup çakmalı, aydınlatmalı ve gülmeliydi. Nisan '84'de İstanbul Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinden Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği ve Devrimci Sol, Ölüm Orucu eylemine başladı.

18 Haziran akşamı "Apo, Haydar, Fatih Ölümsüzdür" sloganı duvarları yara yara bize ulaştı... Şimşek çaktı... Gökyüzü aydınlandı... Güldü...

Yeryüzü gülecek, bu ışık geleceğe taşınacak...

Duvarlar arasında, tel örgü ve demir parmaklık, küçücük pencerelere hapsedilemeyen yüreğimiz ve beynimiz, sıkılı yumruğumuz ve patlayan sloganımız, faşist kudurganlığı çaresiz bırakmıştı yine. O gece, kılı kırk yararak saatler süren hesaplarımız sonucu, pankartımızı tel örgülerin önüne alarak özgürleştirmiş, meşalelerimizle onu aydınlatmıştık.

Bu nasıl başarıldı?! İşkenceciler ve karşı koğuşdaki hainler, panik halde ve şaşkınlıktan küçük dillerini yutmuşlardı. Azgınca saldırdılar açlıktan kuruyan bedenlerimize... İçimizde ikinci grup Ölüm Orucu ekibimiz de vardı. Aysel yoldaş ise gelişmelerden uzak, bilincini kaybetmiş halde yatıyordu hastanede. Şehitlerimizden ve gazilerimizden sonra bizi hiçbir güç durduramazdı artık. Ne sıkılan tazyikli sulan, ne copları, ne de kenetlenen kollarımızı birbirimizden koparıp yerlerde sürüklemeleri... Onca işkenceden sonra atıldığımız havalandırmada, gözümüz pankartımızdaydı. O da faşizmin inadına ne güzel süzülüyordu öyle!...

Bu pankart, midesine oturmuydu askeri faşist cuntanın. TİKB ve Devrimci Sol'un kadın tutsakları, açılan pankart davası duruşmalarını, faşizmi yargıladıkları kürsüye dönüştürdüler...

"İnancın Sınandığı Zor Mekanlar: HÜCRELER Dava Dosyası" kitabından alınmıştır

ABD YAPIMI “MUHALEFET”

Nisan ayında gazetelere yansıyan haberler, ABD'nin Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki düzen-içi muhaliflere eğitim verdiğini açığa çıkardı. ABD'de yayınlanan Los Angeles Times gazetesinin haberine göre, **Mısır, Yemen ve Bahreyn'den 5 binden fazla kişi, 2008 yılından bugüne 100'den fazla kursa katılmışlar. Ve bu eğitimler, Türkiye, Irak ve Lübnan'da gerçekleştirilmiş.**

New York Times gazetesi de, Amerikalı National Endowment Fonu'nun, **ABD bütçesinden yılda 100 milyon dolar aldığını ve bu parayı “demokrasiyi teşvik etmek” için kullandığını yazıyor.** “Demokrasi” kavramı uzun zamandır ezilen halkların dilinde “Amerikan hegemonyası” anlamına geliyor. ABD bir ülkeye “demokrasi götürmek”ten sözlemeye başladığında, o ülkede ya bir “seçim darbesi” ya da açık bir Amerikan işgali başlayacağı biliniyor. Zaten artık **Arap halkları “Kahrolsun ABD” sloganıyla aynı anlama gelmek üzere “Kahrolsun demokrasi” sloganını kullanıyorlar.** Bu nedenle “demokrasiyi teşvik etmek” kavramının, yarı sömürge-bağımlı ülkelerde Amerikan emperyalizmine bağımlı yönetimler oluşturmak anlamına geldiği çok açık.

Yani Amerikan halkının yaşam koşulları giderek kötüleşir, bütçe yetersizliği bahanesiyle sağlık ve eğitim harcamaları başta olmak üzere kamu hizmetleri her geçen gün daha fazla gaspedilirken, “National Endowment” adlı fondan Ortadoğu, Kafkaslar ya da başka bir bölgede, on milyonlarca dolar akıtılarak, halkların yönetime karşı hoşnutsuzlukları kullanılarak, hegemonya kavgası veriliyor.

Sırbistan, Ukrayna, Gürcistan gibi ülkelerde, Soros tarafından finanse edilen ve örgütlenen “seçim darbeleri”ni biliyoruz. Şimdi de National Endowment, Mısır'da 6 Nisan Hareketi'ni, Bahreyn'de İnsan Hakları Merkezi'ni, Yemen'de muhalif bazı kişileri eğitmek amacıyla eğitim toplantıları düzenliyor. Üstelik **bu toplantılar, sadece ABD bütçesinden ayrılan fonlarla değil, Facebook, Google gibi internet sitelerinin yanı sıra, Colombia Üniversitesi Hukuk Fakültesi ve ABD Dışişleri gibi devlet kurumlarının sponsorluğu ile finanse ediliyor.**

ABD'nin Kafkaslar'daki seçim darbelerini örgütlemesi, ülkenin yönetimini değiştirmek ve yönetime yerleşmek gibi somut ve belirgin bir hedefe sahipti. Ortadoğu'da ise işler ve hedefler biraz daha karışık.

Mesela ABD'nin, 2007 yılından bu yana Mısır'da 6 Nisan Hareketi'ni finansal olarak desteklediği ve önderlerini eğittiği belgelenmiş durumda. Mısır'ın eski başkanı Mübarek de ABD'nin uşağı olduğuna göre, 6 Nisan Hareketi'ne dönük bu desteğin amacı, Mısır'da çok güçlü bir grev dalgasının içinde doğan bu hareketi, düzen sınırlarına çekmek, kitlelerin tepkisini yatıştırmak ve Mübarek rejimini tehdit etmeyecek, en fazla reforme edecek bir rotaya sokmaktan ibarettir. 2011

başında Mübarek'in devrilmesinden ve ordunun yönetime geçmesinden sonra ise,

ABD'nin muhalefetle kurduğu ilişkinin amacı, yeni yönetimin Amerikancı çizgisinin devamını sağlamak amacıyla baskı kurmak olmuştur. Henüz yatışmamış kitle

hareketini doğrudan karşısına almadan, ama aynı zamanda reformcılaştırılmasını sağlayarak, düzenin değiştirmesine izin vermeyecek hale getirmek olarak şekillenmektedir.

“İnternet devrimleri”

Arap coğrafyasında yaşanan kitle hareketlerinin neredeyse tümü “internet devrimi” olarak isimlendiriliyor, hatta ülkemizde son dönemde yaşanan kitlesel eylemlerin önemli bir bölümünün internet üzerinden örgütlendiği iddia ediliyor. Yani kitlelere interneti, özellikle de Facebook'u daha fazla kullanmak gerektiği, sistemle olan sorunları çözmede internetin ve sosyal paylaşım sitelerinin en temel araç olduğu propaganda ediliyor ve bu sitelerin daha fazla kullanımı teşvik ediliyor.

Diğer taraftan, ABD'den finanse edilen eğitimlerde, internet ve cep telefonunun gerçekte güvenli olmadığı anlatılıyor. Ve kullanıcının bulunduğu yeri ve kimliğini gizlemek, şifrelenmiş internet tünellerini kullanmak, cep telefonu mesajlarını korumak için, şifreleme yazılımlarını kullanmak, cep telefonundan konuşmaların dinlenmesini engellemek, cep telefonundaki çipler üzerinden yapılan takibi engellemek gibi yöntemler öğretiliyor.

Yani gerçekten **yaşadıkları sorunlar temelinde harekete geçen eylem yapan kitlelere, interneti ve cep telefonunu sınırsızca kullanmak gerektiği vazedilirken, ABD ajanı konumundaki muhalefet kurumlarına, teknolojiyi son derece dikkatli ve sınırlı biçimde kullanmaları tavsiye ediliyor, bunun yol ve yöntemleri öğretiliyor.** Gerçek eylemcilerin her türlü bilgisi kullandığı teknoloji araçları sayesinde devletin elinde arşivlenirken, “gençlik önderi” kimliğine bürünmüş olan ABD işbirlikçileri, öncelikle kendilerini teknolojiden korumayı öğreniyorlar.

“Dış mihrak” Amerika

Tunus ve Mısır'da kendiliğinden patlayan kitle hareketleri, emperyalistlerin kontrolü dışında ortaya çıkmış, diktatörleri devirmek gibi önemli siyasi kazanımlar elde etmişti. Libya, Bahreyn, Yemen, Suriye gibi ülkelerde ise, emperyalistler, yükselen devrimci dalgayı kendi hegemonya savaşlarının kaldırıcı haline getirmek, kitlelerin yönetim karşıtı hoşnutsuzluklarını kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak üzere harekete geçtiler. Bunun için **bu ülkelere mali, askeri ve siyasi yönlerden tam bir bombardıman başlatıldı.** Amerikan bütçesinden ayrılan 100 milyon doların yaklaşık 50 milyon dolarının Arap coğrafyası için tahsis edilmesi, buraya ne kadar önem verildiğinin göstergelerinden biridir.

Örgütlenen toplantılarda verilen eğitim ise, teknoloji kullanımı ile sınırlı değildir. Eğitimin asıl yüzünü, “demokrasi” üzerine verilen siyasal eğitim oluşturmaktadır. Yani bu muhalifler, ABD politikaları doğrultusunda eğitilmekte, kendi ülkelerinde kitlelerin önüne hangi talepleri koyacakları, hangi yöntemlerle hareketi yatıştıracakları, düzen kanalına akıtacakları konusunda ders almaktadırlar. Kitlelerin taleplerinin içini boşaltmak, artık onların işidir.

Ve askeri müdahale, bu eğitimleri tamamlayan unsurudur. Libya'ya yapılan açık NATO işgali ya da Bahreyn'de olduğu gibi ABD'nin Suudi Arabistan'ın arkasına gizlenerek müdahale etmesi gibi örnekler, en bariz olanıdır. Ancak askeri müdahale bundan çok daha geniş bir alanı kaplamaktadır. Libya'da-

ki muhaliflerin silah ve teçhizatının bir türlü bitmemesinin nedeni budur. Keza dağınık aşiretlerin eğitimsiz köylü yığınlarının, Libya'nın düzenli ordusu ve paralı askerleri ile savaşabilecek düzeyde bir eğitim alarak “asker”e ve “ordu”ya dönüşmeleri de bu askeri yardımların bir parçasıdır.

Kitle ayaklanmasının yaşandığı her yer, Amerikalı, İngiliz, Fransız, diğer taraftan Rus ve Çin ajanlarının istilas altındadır. Bu ajanlar, koltuklarının altında dolar des-teleri ve “ülkeyi yeniden inşa projeleri” ile, eylem yaşanan her bölgede cirit atmaktadırlar. Libya'da halk, daha şimdiden birkaç ajan yakalamış ve kimliğini deşifre etmiştir.

Emperyalizmin paradoksu ve çaresizliği

Emperyalistlerin muhalifleri eğitme, varolan hoşnutsuzluğu değerlendirerek yönetimleri daha fazla işbirliğine zorlama veya alaşağı etme çabaları, kendi içinde birçok paradoksu da barındırmaktadır. Bunlardan biri, **kışkırtıp eğittikleri kesimlerin, birgün kendilerine dönme ihtimalidir ki, Bin Ladin ve Hamas örnekleri, ilk akla gelendir.** '70'li Afganistan'ı işgal eden Rusya'ya karşı savaşan Afgan “Mücahitler”ni ABD desteklemiş ve finanse etmişti. Fakat Rus işgalinden sonra yönetimi ele geçiren bu gerici klik, daha sonraki yıllarda ABD'nin karşısına Taliban, El Kaide olarak çıktı. Aynı durum Filistin'de FKÖ'ye karşı desteklenen Hamas için de geçerlidir. İsrail-ABD eliyle FKÖ'yü bölmek ve güçten düşürmek için, Ortadoğu'daki “yeşil kuşak” projesinin bir uzantısı olarak Filistin'de büyütülen Hamas, sonrasında İsrail ve ABD'nin düşmanı oldu. Kısacası konjonktür değişiklikleri ile değişen çıkar çatışması, emperyalizmin kendi eliyle kendi canavarlarını yaratması sonucunu doğurdu.

Diğer yandan emperyalizmin uygulamalarının kitlelerde yarattığı öfke, ona dönem en büyük bumerang olma özelliğini taşıyor. Bu nedenle Marks'ın yüzyıl önce söylediği gibi “burjuvazi kendi mezar kazıcılığını” yapıyor. Örneğin **bugün Arap coğrafyasında yaşanan kitle hareketleri, ekonomik krize ve siyasi baskıya, devlet terörüne karşı kitlelerin patlayan öfkesidir. Ancak devrimci önderlikten yoksundur; bu nedenle her türden gerici ya da reformist hareket tarafından kandırılması, hedeflerin ve bilinçlerin bulandırılması ihtimali vardır. Emperyalistlerin ajanlarının görevi de, bu kitle hareketlerini sistem için tehdit olmaktan çıkarmak, sistem içi şu ya da bu kanaldan birine akmasını sağlamaktır.** Devrimci bir önderlik olmadığı için de, bunu başarmaları zor olmaktadır.

Fakat bu geçici bir durumdur. Kitlelerin talepleri öylesine yaşamsal, yaşadıkları sorunlar öylesine yakıcıdır ki, kendi içinde devrimci önderlikler yaratması, varolan devrimci yapıların güçlenerek hareketi devrim hedefine yöneltmesi, bir noktadan sonra kaçınılmazdır. **Devrimci önderlikler oluştuğunda ise, ne emperyalistlerin verdiği eğitimler, ne aktığı milyon dolarlar, ne de ajanlarının çabaları hiçbir işe yaramayacak, kitlelerin yıkıcı gücü emperyalist-kapitalist sistemi yerle bir ederek ilerleyecektir.**

İspanya'da 15 Mayıs tarihinden itibaren kitleler sokaklarda. Madrid, Barcelona gibi kentlerin büyük meydanlarında kamp kuruyorlar, eylem yapıyorlar, saldıran polisle çatışıyorlar.

Ekonomik kriz kitleleri sokaklara döküyor ve hükümetleri tehdit eder noktaya ulaşıyor. Geçtiğimiz yıl, Fransa ve İngiltere'de büyük kitle eylemleri gündeme gelmişti. Fransa'da emeklilik yasasına karşı, İngiltere'de ise, üniversite harçlarına yapılan zamlar nedeniyle gençler sokaklara dökülmüştü. Avrupa'da başlayan eylem dalgası, Arap coğrafyasına ulaştığında ayaklanmaya dönüştü. Tunus ve Mısır'ın arkasından, Bahreyn'den Yemen'e, Cezayir'den Ürdün'e kadar pekçok ülkede kitleler sokaklara döküldü. Öyle ki, 2010 yılı, ayaklanmayla kapandı; 2011, diktatörleri deviren "devrim hayaleti"nin tüm dünyada egemen sınıfları titretmesiyle başladı. Marks Komünist Manifesto'ya, "Avrupa'da bir heyula dolaşıyor; Komünizmin heyulası" cümlesiyle başlamıştı. Ve şimdi de "heyula", İspanya'nın, Portekiz'in üzerinde dolaşıyor.

İspanya'da "Sol" meydana

Mısır'da Tahrir Meydanı'nda toplanan eylemciler, tüm dünyada örnek olmuştu.

Öyle ki, bizim ülkemizde de artık bir sorunu çözmek, devlete sesini duyurmak isteyen her kesim, "Bizim de Tahrir Meydanımız var" demeye başlamıştı.

İspanya'da da "Hemen gerçek demokrasi" adı altında örgütlenen eylemciler, Madrid'in Pourto del Sol Meydanı'nı 15 Mayıs günü işgal ettiler. Devletin saldırısı sonucu kitle dağıldı, ancak 15 Mayıs'tan itibaren gösteriler, Madrid dışında Barcelona, Valencia, Sevilla, Toledo gibi diğer kentlere yayıldı. 50 kadar kentte gösteri düzenlendi, birçoğunda meydanlarda kamplar kuruldu, gençler bu kamplarda gecelemeğe başladılar. Hatta Avrupa'da krizden etkilenen başka ülkelerde de İspanya'daki kitlelere destek için eylemler başladı. Atina, Lyon, Toulouse ve Paris'te "hemen gerçek demokrasiye destek" gösterileri düzenlendi.

İspanya'da eylemler, 22 Mayıs'ta gerçekleştirilecek yerel seçimler öncesinde, ekonomik krizden dolayı hükümeti ve siyasi partileri hedef alıyor. Kriz nedeniyle "tasarruf paketi" yani "kitlelere daha fazla yoksulluk dayatma paketi" hazırlayan devlete bir uyarı anlamını taşıyor. "Para az değil, hırsız fazla" "Neden benim seçmediğim piyasalar beni yönetiyor" gibi sloganların öne çıkmasının nedeni de bu.

Seçimlerin sonuçları, kitlelerin hükümete güvensizliğinin çarpıcı bir göstergesi oldu. Seçimlerin galibi, yüzde 37.58 oy alan muhalefetteki Halk Partisi (PP) çıktı. Hükümette olan Sosyalist İşçi Partisi (PSOE), hem yüzde 27.82 gibi çok düşük bir oyla seçimleri ikinci sırada bitirdi, hem de 32 yıl aradan sonra Barcelona'da belediye başkanlığını kaybetti. İspanya basını, PP'nin kazanmasını "tarihi zafer", PSOE'nin düşüşünü ise "tarihi yenilgi" olarak tanımladı. İspanya Başbakanı Zapatero ise, seçimlerde aldıkları yenilginin ekonomik krizden kaynaklandığını söyledi.

"KOMÜNİZM HEYULASI" Yeniden Avrupa'da

Kriz, İspanya'da kitlelerin yaşamını derinden vurdu. 35 milyon seçmeni bulunan İspanya'da 5 milyon civarında işsiz bulunuyor. Bu çalışabilecek durumda olan her 7 kişiden birinin işsiz olduğunu gösteriyor. Ve işsizlik oranı yüzde 22 ile Avrupa'da en yüksek seviyede. Üstelik İspanyol halkı, daha fazla kesinti, kamu harcamalarının kısılması ve daha fazla işsizlik anlamına gelen paketlerin de tehdidi altında. 15 Mayıs'tan itibaren sokaklara dökülen, meydanlarda yatıp kalkan onbinlerce kişi, krizin faturasını kendilerine çıkarılmaya çalışan partileri protesto ediyorlar. Bu protestonun bir yanı, seçimlerde hükümet partisinin oy kaybetmesiyle, diğer yanı seçimlere katılım oranının yüzde 66 gibi çok düşük bir seviyede çıkmasıdır. Bu "boykot", İspanyol emekçilerinin önemli bir kısmının hiçbir partiye güven duymadığını gösteriyor.

Portekiz de kriz girdabında

Portekiz'de "sosyalist" olma iddiasındaki hükümetin hazırladığı "krizin faturasını kitlelere çıkarma" paketine karşı tepkiler giderek büyüyor, Portekizli kitleler, sokaklara dökülerek paketi protesto ediyor. 20 Mayıs günü, Başkent Lizbon'da binlerce kişinin katıldığı eylemler gerçekleştirildi. Yürüyüş, ülkenin en büyük sendikası ve Portekiz Komünist Partisi'ne yakın olduğu bilinen CGTP tarafından örgütlendi.

Eylemcilerin hedefinde sadece Portekiz hükümeti değil, krizin sorumlusu olarak gördükleri emperyalist kurumlar Avrupa Birliği, İMF ve AB Merkez Bankası vardı. Çünkü AB ekonomi ve maliye bakanları, İMF'nin Portekiz için hazırladığı 75 milyar Euro'luk "krizi kitlelere yıkma paketi"ni onaylamış ve paketi uygulaması için Portekiz devletini zorlamaya başlamışlardı. Paket, "bütçe açığının düşürülmesi ve rekabet gücünü artıracak reformlar" üzerine kuruluydu. Bütün bu türden paketler gibi, "bütçe açığını düşürme" yöntemi, kamu harcamalarının kısılması; "rekabet gücünü artıracak reformlar" ise, burjuvaziye yardım-teşvik ile birlikte vergi indirimi yapılması anlamına geliyordu. Ücretlerin dondurulması, vergilerin artırılması, sosyal yardımlarda kesintiler, kamudan işçi ve memur çıkartılması, özelleştirmeler, en bilinen ve krizden etkilenen bütün ülkelerde gündeme getirilen paket maddeleri.

"Sosyalist" olduğunu iddia eden hükümet, 2010 yılından itibaren saldırı paketlerini peşpeşe gündeme getirmeye çalıştı. Hükümetin hazırladığı üç ayrı saldırı paketi, kitlelerin büyük tepkisi ile karşılaştı. Mesela 2010 yılı Kasım ayında, kamu sektöründe maaşların yüzde 10 azaltılması, bazı yiyeceklerde yüzde 6 olan KDV'nin tüm ürünlerde yüzde

23'e yükseltilmesi, emeklilik tazminatlarının dondurulması, aile yardımlarında, sağlık ve eğitim bütçelerinde kesintiye gidilmesi, özelleştirmelere hız verilmesi gibi maddelerin yer aldığı büyük bir saldırı paketi gündeme geldiğinde, Portekiz'de son 22 yılın en büyük grevi örgütlendi. Paketin meclise geleceği gün, CGTP sendikasının örgütlediği greve 3 milyon işçi ve emekçi katıldı. Grev nedeniyle ülkenin en büyük fabrikalarında üretim durdu, katılım kamu sektöründe yüzde 80'i aştı, tüm ülkede hayat durma noktasına geldi. 1974 yılındaki faşizme karşı "karanfil devrimi"nin arkasından, ülkede yaşanan en büyük ve en etkili hareket oldu bu genel grev. Ve saldırının hızını kesti.

Arkasından, geçtiğimiz Mart ayında kamu harcamalarında yüzde 50 kesinti öngören bir paket hazırlamış, ancak bu paket parlamentodan geçmemişti. Bu defa emperyalistler işlerini sıkıya alıyor ve paketi doğrudan kendileri hazırlayarak Portekiz hükümetine dayatıyorlar. Ve hem hükümet, hem de muhalefet partileri, paketi destekleyeceklerini önceden ilan ettiler.

"Arap baharı" Avrupa sokaklarında

Emperyalistler bir taraftan krizin aşıldığını söylüyorlar, ama bir taraftan da krizi bahane ederek saldırı paketlerini peşpeşe devreye sokmaya çalışıyorlar.

Son bir yılda Avrupa ülkelerinde krizin etkileri büyüyor; işsizlik artıyor, yoksullaşma derinleşiyor, büyüme rakamları olumlu görünmekle birlikte, krizin ikinci dalgası daha şiddetli bir şekilde yakınlaşıyor. AB, bir taraftan krizdeki ülkelere yardım paketleri ile birlikte kitlelere saldırı paketleri de hazırlarken, diğer taraftan euro'nun durumuyla ilgili tartışmalar da artıyor. Son aylarda İrlanda 90 milyar euroluk bir paket için başvurmuş, Yunanistan 110 milyar euroluk bir yardım almıştı. Toplam borcu milli gelirin yüzde 112'sine ulaşan bu yanı sıra İrlanda'yı da geride bırakan Portekiz için de bir yardım paketi hazırlanıyor.

Bu paketlerin herbiri tekellere peşkeş çekilir, onların borçlarını ödemeye harcanırken, bütçeyi denkleştirmek adına kitlelerin hak gaspları büyüyor. Buna karşı son bir yılda Avrupa'nın hemen her bölgesinde eylemler gerçekleştirildi. Özellikle İngiltere, Fransa ve Yunanistan'da sayısız eylemler ve grevler yaşandı. Son dönemde İspanya ve Portekiz de bu dalgaya eklendi.

Arap coğrafyasında yaşanan kriz ve siyasi hak talepli eylemler, Avrupa işçi ve emekçilerinin eylemlerini de güçlendirici bir rol oynuyor. Kitleler, birbirinden öğrenerek yeni ve daha güçlü eylem biçimlerine yöneliyor.

İşçi sınıfı dışedış bir sınıf mücadelesi vererek kazandığı haklarının, kriz bahanesiyle gaspına karşı, bugün çok daha şiddetli bir sınıf mücadelesini vermekle karşı karşıyadır. Burjuvaziye en çok korkutan da budur.

Emperyalistler arası kapişmanın ortasında

Türkiye egemen sınıflarının klik çatışmaları

Elimize posta kanalıyla ulaşan, TİKB(B) 5. Konferans Belgeleri'ni yayınlamayı sürdürüyoruz.

Emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkilerin, emperyalizme bağımlı ülkelere yansıması kaçınılmazdır. Bu genel bir doğru olmanın ötesinde, emperyalistler arası çelişkilerin, yeni bir paylaşım savaşını doğuracak kadar keskinleştiği dönemlerde, somut görüngülerle çok daha açık biçimde ortaya çıkar. Böylesi dönemler, kamuflaj ve perdelerin yırtıldığı, herşeyin olanca çıplaklığı ile kendini ortaya koyduğu dönemlerdir çünkü.

ABD'nin Afganistan ve Irak işgaliyle birlikte, dünyanın yeniden paylaşımında askeri yöntemlerin devreye girmesi, emperyalistler arasındaki çelişkiyi iyice şiddetlendirmiş ve gerek emperyalistlerin kendi içinde, gerekse de bağımlı ülkelerde, yeni bir saflaşma sürecini de beraberinde getirmiştir. **Bu paylaşım kavgasının asıl olarak Ortadoğu ve Kafkaslar üzerinde cereyan etmesi, bölgenin tam ortasında yer alan Türkiye'yi, savaşın ve saflaşmanın içine daha fazla çeken nesnel bir durum yaratmıştır.** Sıkça söylendiği gibi, Türkiye'nin jeostratejik önemi daha da artmış ve onu, her emperyalist ülkenin kendi tarafına çekmek istediği bir ülke durumuna getirmiştir.

* * *

2000'li yılların başından itibaren emperyalistler arası çatışmanın geldiği düzey ve bunun bölgemize yansıyan hali, Türkiye'nin dış politikasını olduğu kadar, iç politikasını da belirlemeye başladı. Türkiye'nin dış politikası büyük önem kazandı ve tartışmaların odağı haline geldi. Aynı şekilde iç politika da da burjuva klikler arasındaki çelişkiler, dönemin en öne çıkan yanını oluşturdu. Kurumların birbiriyle ve kendi içindeki kavgaları, her vesileyle ve sık sık meydana gelen ve her defasında daha üst boyutlara tırmanan bir hal aldı.

İdeolojik argüman olarak “dinci-laik” çatışması şeklinde gösterilen bu kavgaya, AKP'nin işbaşına geldiği 2002 yılından bu yana giderek şiddetlenen biçimler olarak bugünlere geldi. Elbette bu, 11 Eylül'de ABD'ye yapılan saldırıyla birlikte dünya konjonktüründeki değişimle doğrudan bağlantılıdır. 2007 Cumhurbaşkanlığı seçimleri sırasında iyice tırmanan klik çatışması, “e-muhtıra” adı verilen Genelkurmay müdahalesi ve Cumhuriyet mitingleri ile AKP'yi yıpratılma savaşına döndü. Ancak AKP, bu salvoyu daha da güçlenerek atlattı. Hem Abdullah Gül'ü cumhurbaşkanı seçtirmeyi başardı, hem de o yıl girdiği seçimlerde yüzde 47 gibi büyük oy farkı ile yeniden tek başına hükümet oldu. AKP bu zaferinin ardından, gerçekleştirdiği operasyonlarla, askeri darbe girişimlerini ortaya çıkardı ve “Ergenekon davası” adıyla bunları yargılamaya başladı. İçlerinde emekli generaller, kuvvet komutanları, tanınmış gazeteci ve aydınlar, öğretim üyeleri, bürokratlar ve siyasetçilerin bulunduğu bu dava ile, başta ordu olmak üzere çeşitli kurumlar-

daki “Avrasyacı”ları tasfiye etmeye girişti. Buna karşılık onlar da yargı içindeki güçlerini kullanıp AKP'yi kapatma davası açabildiler. AKP bu saldırıdan kıl payı kurtuldu. Bugün hala yeni darbe planları, suikast girişimleri, kozmik oda aramaları, sivil-darbe, sivil-faşizm tartışmaları ile klik çatışmaları olanca şiddetiyle devam etmektedir.

Öyle ki, yaşları ilerlemiş bürokratlar ve gazeteciler bile, burjuva klikler arasında böylesi bir şiddetli çatışmaya daha önce tanık olmadıklarını söylemeye başladılar. **Son 50 yılda egemen kesimler içinde bugünkü kadar kavgalı bir dönemin yaşanmadığını söyleyenlerin sayısı arttı. Bu durumu, Osmanlı'nın I. Emperyalist savaş öncesi iç kaosu ile; Türkiye'nin II. Emperyalist savaş öncesi izlediği, emperyalist kamplar arasında “denge” politikasının içteki çekişmesine benzetilenler çoğaldı.** Ki bu benzetmeler yerindedir. Çünkü sözkonusu olan, her iki emperyalist savaşta olduğu gibi yeni bir paylaşım sürecinin içinde olmamızdır. Demek ki, **iki büyük paylaşım savaşı öncesi de, Osmanlı ve ardından kurulan Türkiye Cumhuriyeti, benzer sorunlarla yüz yüze kalmış ve aynı manzaralar ortaya çıkmıştır. Bu, Osmanlı ve Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığını, aynı zamanda her dönem birden fazla emperyal gücün, bu topraklarda hakimiyet kurma savaşı verdiğini göstermektedir.**

* * *

Her iki emperyalist savaşta da yeraltı ve yerüstü zenginliklerimiz, emperyalist ülkeler ve onların oluşturduğu kamplar açısından yaşamsal önemde olmuş ve bunları elde edebilmek için kıyasıya mücadeleye tutuşmuşlardır. Buna karşın **her iki emperyalist savaşta Türk egemen sınıfları, bir blok halinde tek bir emperyalist gücün arkasında yer almamıştır. Hatta I. Emperyalist paylaşım savaşında İttihat ve Terakki'nin, Almanya'nın safında savaşa girmek için yaptığı anlaşma, diğer kliklerden gizli tutulmuş, ancak savaşla birlikte açığa çıkmıştır.** Ve bu anlaşmanın Türkçe metni halen kayıptır. Böylesi anlarda klikler arası savaş hangi kesim kazanıyorsa, onun tutumu belirleyici olmaktadır. Elbette bunda savaş öncesi emperyalist güçlerle geliştirilen ekonomik-siyasi ilişkilerin rolü vardır, fakat herhangi bir emperyalist gücün son andaki atakları bile, bir çok şeyi değiştirebilmektedir. **Sözde “ülkenin çıkarları” adına, her klik, kendi ekonomik-siyasi kazançlarını ön planda tutmakta, bağlı bulunduğu emperyalist güç lehine “taraf olma”yı dayatmaktadır.**

Bugün Türkiye Cumhuriyeti'nin varlığını sürdürdüğü bu topraklar, jeostratejik konumu nedeniyle, her dönem büyük sömürgeci güçlerin egemenlik kurmak istedikleri bölge oldu. Osmanlı'nın gerileme yıllarından itibaren, sömürgecilerin bu topraklar üzerindeki kapişması, daha da arttı. Çünkü bu topraklar, gerek hammadde, gerekse işgücü yönüyle

oldukça zengin olanaklar sunmakta, ayrıca birçok bölgeye ulaşmada köprü rolü oynamaktaydı. O yüzden de dünya üzerinde hegemonya kurmak isteyen her sömürgeci güç, bu bölgeye göz dikti, ele geçirmek istedi. Bu durum, emperyalistler arası çelişkileri, buna bağlı olarak klikler arası kavgayı sürekli kıldı; özellikle hegemonya savaşının kızıştığı ve bunun artık savaşa doğru tırmadığı dönemlerde, bu kavgaya, en şiddetli biçimlere büründü.

Kimi dönem belli bir güç, egemenliğini kurmayı, diğerlerini geriye itmeyi başardı. Fakat bu egemenlik, mutlak ve değişmez olmadı. Örneğin, Osmanlı'nın duraklama döneminden itibaren, -kaptülasyonların da etkisiyle- Fransa, uzun bir süre, hem ekonomik, hem de siyasal-kültürel olarak Osmanlı üzerinde etkinlik sahibi oldu. Ardından İngiltere, Fransa'nın bu üstünlüğüne son vererek, en baskın güç haline gelebildi. I. Emperyalist savaştan hemen önce ise Almanya, çok hızlı bir atak yaptı; demiryolu yapımı ve silah ticaretinde tekeli kurarak İngiltere'yi geriye itebildi.

Almanya'nın artan etki gücüyle Osmanlı, Almanya'nın safında savaşa katılmış, ama Almanya'nın yenik düşmesiyle birlikte, dağılma ve parçalanma durumunu yaşamıştır. Ardından başlayan ulusal kurtuluş savaşı ve yeni kurulan Türkiye Cumhuriyeti ile, siyasal bağımsızlık kazanılmışsa da, ekonomik bağımlılık artarak sürmüştür.

İngiltere ve Almanya'nın ağırlığında gelişen bu ilişkiler, II. emperyalist savaş öncesi yine Almanya'nın üstünlüğü ele geçirmesi ile devam etti. Bu dönem, öncekinden farklı olarak ABD emperyalizminin de bölgeye ilgisi artmış ve Türkiye ile ilişkileri gelişmeye başlamıştı. Bu ilişkiler, II. emperyalist savaş sırasında daha da artacak ve sonrasında, tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de ABD'nin hegemonyası başlayacaktır.

Bütün bu süreçler, bir emperyalist gücün, üstünlüğü ele geçirdiği dönemlerde de, diğer emperyalistlerin varlığını koruduğunu ve hegemonyasını kurmak için vargücüyle çalıştığını gösteriyor. Yani birinin üstün gelmesi, diğerlerinin silinmesi, yok olması anlamına gelmiyor. Hatta bir çok kez, adeta “burun farkıyla” biri diğerlerine üstünlük kurabiliyor ve her an bu üstünlüğü kaybetme tehlikesini yaşıyor. I. ve II. emperyalist savaş öncesi her iki emperyalist kampın, Osmanlı ve Türkiye üzerindeki kapişmasında bu durumu somut olarak görebiliyoruz. Dolayısıyla hemen her büyük emperyalist güç, Türkiye üzerinde egemenlik kurma umudunu ve çabasını yitirmeden kavgasını sürdürüyor. Ve bu durum, işbirlikçileri arasında da kıyasıya çekişmeyi beraberinde getiriyor.

II. Emperyalist savaş sonrası, ABD emperyalizminin yarı-sömürgeci haline gelen Türkiye'nin, AB emperyalistleriyle de ekonomik, ticari, siyasal, kültürel ilişkileri sürmüştür. Keza son yıllarda Rusya'yla ve belli düzeyde Çin emperyalistleriyle ilişkileri var-

dır. Ancak o günden bugüne baskın olan ABD emperyalizmidir. Elbette bunun hep böyle gideceği düşünülemez. Hele ki **savaş dönemlerinin kaygan zemininde varolan durumu korumak hiç kolay değildir. Buna bir de ABD'nin 2000'li yılların başından itibaren irtifa kaybetmesi eklenince, durum daha da belirsizleşmektedir.**

Bu tarihsel arka plan, Türkiye'de bugün yaşanan burjuva klik çekişmelerinin ardında yatan nedenleri görmemize yardımcı olmaktadır. Çünkü her iki emperyalist savaş öncesinde de, klikler arasında çelişkiler iyice keskinleşmiş, darbeler gerçekleşmiş, saray oyunları ve entrikalar had safhaya çıkmıştır. Savaş öncesi belli bir kesimin üstünlüğü ele geçirip, bir emperyalist blokun sa-
fında yer aldığı koşullarda bile, hızla saf değiştirebilme, manevra yapabilme yeteneğini de kazandırmıştır. Emperyalist savaş süreçleri, bunun örnekleriyle doludur. Şimdi de benzer bir dönem yaşanmaktadır.

O yüzden dış politika, çok daha fazla önplana çıkmakta ve tartışılmaktadır. Türkiye'nin "ekseninin kaydığı"na dair tespitler ve yorumlar, baş köşeye oturmuştur. İç politikada ise, "e muhtıra"lar, "Ergenekon operasyonları", "parti kapatma" girişimleri ile klikler arası savaş tüm şiddeti ile sürmektedir. Bunların birbirinden bağımsız olmadığı, aksine birbirlerini tetikleyen doğal sonuçlar olduğu açıktır. Fakat **burjuva demagoglar, klik çekişmelerini emperyalistlerden bağımsız, düzen partilerinin birbirleriyle didişmesi gibi göstermekte, "dinci" ve "laik" kesimlerin kavgasına indirgemektedir. Daha derinlikli tahlil yapmak adına, bunu sınıfsal bir tabana oturtmaya kalkanlar ise, "İstanbul sermayesi" ile "Anadolu sermayesi"nin kavgası olarak göstermekte, somut olarak da TÜSİAD ile "yeşil sermaye"nin kapişması şeklinde formüle etmektedirler.** Böyle olunca AKP, TÜSİAD'a karşı "Anadolu" ya da "yeşil" sermayenin temsilcisi, hatta onların yaratıcısı olmaktadır. Bu, AKP'ye vehmedilen büyük bir paye ve en büyük destektir aynı zamanda.

Kendi içinde birçok sorunu barındıran bu değerlendirmeler, ne yazık ki, -bazı devrimci yapıların da içinde olduğu- genişçe bir kesimi etkilemekte, bu çarpık görüşlere rağbet artmaktadır.

En başta, devletin emperyalizme bağımlı işbirlikçi tekkelci burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin elinde bulunduğu; düzen partilerinin de bu egemen sınıfların çıkarlarını korumakla yükümlü olduğu gerçeği unutulmakta, bu ilişki tersten kurulmaktadır. TC'nin kurulduğu dönem için söylenen "devlet eliyle burjuva yaratıldığı" yarılsamasında olduğu gibi, şimdi de AKP eliyle "yeşil sermaye" (ya da aynı anlama gelmek üzere "Anadolu burjuvazisi") yaratıldığı iddia edilmektedir. **Bu devleti ve düzen partilerini "sınıflar üstü" gösteren ve gerçeği alt-üst eden bir yaklaşımdır.** Oysa egemen sınıfın kendisi, devleti ve partileri yaratır. Tersisi değil!

TÜSİAD, Türkiye'deki büyük patronların kulübüdür. Koç'ların, Sabancı'ların, Eczacıbaşı'ların vb. yani devleti elinde bulunduran sınıfın kulübü. Ve bunların her birinin, başta ABD olmak üzere çeşitli emperyalistlerle ilişkileri vardır. Her burjuva klik,

karlarını arttırarak diğerlerine üstünlük kurmak, en güçlü hale gelmek istemektedir ve emperyalistlerle de ilişkiyi bu amaçla kurmaktadır. Düzen partileri ve devletin olanaklarını da kendi önlerini temizlemek, daha fazla kar elde edebilmek için kullanırlar. Bu doğrultuda yasa değişiklikleri ve yeni düzenlemeleri dayatırlar.

Hal böyleyken, AKP'nin TÜSİAD patronlarından bağımsız olduğunu düşünmek ve kendi burjuvazisini yarattığını iddia etmek, devletin niteliğini, partilerle sınıfların ilişkisini başaşağı çevirmektir. Elbette **kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası gereği, bir burjuva kesim gerileyebilir, biri diğerinin üzerine çıkabilir ya da yenileri eklenebilir. Fakat her bir düzen partisi, bunlardan birilerine yaslanır ve genel olarak burjuvazinin, özelde ise yaslandığı kesimin çıkarlarını korumak için vardır.** AKP'nin hükümet olduğu süre boyunca çıkardığı yasalara bakıldığında, bu durum somut olarak görülecektir. Tıpkı kendinden önceki hükümetlerde olduğu gibi...

Bu tür değerlendirmelerin çarpıklığı, sadece devlet, sınıf ve düzen partileri ilişkisini ters-yüz etmekle sınırlı değildir. Aynı zamanda **bu çatışmanın, emperyalizmle olan bağına da gizlemekte, düzen partilerini ve burjuva klikleri, emperyalizmden bağımsız hareket edebilmiş gibi göstermektedir.** Oysa emperyalizmin tüm dünyaya hakim olduğu 19. yüzyılın sonlarından itibaren dünya üzerinde vantuzlarını uzatmadığı ve içişlerine karışmadığı, tek bir kara parçası kalmamıştır. O yüzden Lenin, emperyalist savaşı, "paylaşılmış toprakların yeniden paylaşımı" olarak tarif etmiştir. Çünkü emperyalizmle birlikte tüm dünya, paylaşılmış durumdadır. Ve savaş, "yeniden paylaşım" kavgası içindir. Bu, emperyalizmin karakteristik özelliklerinden biridir. Ondandır ki kaçınılması da mümkün değildir. Nitekim I ve II. emperyalist savaşlar, bu şekilde patlak vermiştir.

Fakat I. emperyalist savaş sonunda Ekim devrimiyle birlikte dünyanın altıda biri; II. emperyalist savaş sonrasında ise SSCB'nin zaferi ve arka arkaya patlak veren devrimlerle, dünyanın üçte biri sosya-

list kampa dahil olmuştur. Daha sonraki yıllarda gerçekleşen karşı-devrimler ve geriye dönüşlerle, emperyalizm tüm dünyaya yeniden hakim olmuş, '90'lardan bu yana da mutlak üstünlüğü ele geçirmiştir. Bu aynı zamanda yeni bir emperyalist paylaşım savaşının çan seslerinin çalınmaya başladığı andır. Çünkü kapitalist-emperyalist sistemde her "zirve", her "doyum noktası", yeni krizlerin ve dolayısıyla yeni savaşların başlangıcıdır.

İçteki gelişmeleri, yaşanan bu süreçten, emperyalizmden ve emperyalistler arası çatışmadan bağımsız ele almak, -bilinçli bir çarpıtma değilse eğer- bu temel gerçeklerden bihaber olmak veya burjuva propagandanın esiri haline gelmektir. Her halükarda emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin ekmeğine yağ sürülmüş olmaktadır. Çünkü onların en büyük çabaları, gerçeklerin görülmesini engellemek, kitleleri kandırmak içindir. Onun için düzen partilerini ve devletleri, burjuvaziden ve emperyalistlerden bağımsız göstermek, onlara sunulacak en büyük destektir. Hele ki buna "sol"dan omuz verilmesi, onların gökte ararken yerde bulunduğu bir nimettir.

Kısacası bu dönemi, bu dönem yaşanan klik çekişmelerini, onun altında yatan nedenleri, çok iyi kavramak ve kavratmak durumundayız. ML temel ilkelerin yanı sıra, somut bilgilere de ihtiyacımız vardır. Bunun için daha önce yaşanan emperyalist savaşları (öncesinde gelişen olaylar ve ilişkilerle birlikte) irdelemek, somut gelişme ve olaylar üzerinden değerlendirmek, çok daha kavratıcı olacaktır.

Türkiye ve öncesi Osmanlı'nın son yıllarında patlak veren emperyalist savaşlar, bu savaşların öngünündeki gelişmeler, emperyalistler arasındaki kapişmanın içteki yansımalarını çok çarpıcı biçimde ortaya koymaktadır. Bu iki emperyalist savaşın bizim coğrafyamızdaki izdüşümünü ve yarattığı etkileri, materyalist bir tarihsel bakışla incelemek, bugünü kavramada bize ışık tutacak, yol gösterecektir.

Kuşkusuz, tarihte hiçbir şey, birbirinin tekrarı değildir. I ve II. emperyalist savaş, nasıl özel benzerlikler yanında, döneme özgü farklılıklar taşımışsa, yeni emperyalist savaş da farklı özellikler taşıyacaktır. Ancak **çağımız ve onun temel özellikleri değişmemiştir. Emperyalizm ve emperyalist savaşların niteliği bilinmektedir. Ve her yeni gelişme, Marksizm-Leninizmin bu konulardaki tespitlerini doğrulamaktadır.**

Bize düşen, ML perspektifle geçmişi irdelemek, buradan çıkaracağımız doğru sonuçlarla bugüne ve geleceğe dair öngörülerde bulunmaktır. Ve bu öngörüler ışığında tespitler yapmak, görevlerimizi saptamaktır.

İdeolojik kargaşanın, kafa karışıklığının, burjuva düşünüş tarzının devrimci saflara kadar uzandığı böylesi kesitlerde, tarihsel ve güncel gelişmeleri ML bakışla incelemek, ML literatürle konuşmak ve tespitler yapmak, başlı başına bir önem kazanmış bulunmaktadır. Bugüne dek olduğu gibi, 5. konferansımızda da bunu yapacağız.

Gelecek sayıda: I. Emperyalist Savaş döneminde emperyalistlerin ve kliklerin kavgası

Kaypakkaya anıldı

1968 kuşağının devrimci önderlerinden İbrahim Kaypakkaya, Diyarbakır zindanlarında katledilişinin 38. yıldönümünde kitlesel eylemlerle anıldı. İşkencede sır verip ser vermeden ölümsüzleşen Kaypakkaya, Türkiye devrimci hareketine direniş

mirası bıraktı. Silahlı mücadele ile reformizm arasındaki kopuş konusunda da önemli adımlar attı.

İbrahim Kaypakkaya'yı anmak için mezarının bulunduğu Çorum başta olmak üzere, İstanbul, Ankara, Adana, İzmir, Mersin, Dersim gibi illerde yürüyüşler ve açıklamalar gerçekleştirildi. Ankara'da bir araya gelen kurumlar, 15 Mayıs'ta Kaypakkaya'yı Çorum'da mezarının bulunduğu Sungurlu ilçesinin Karakaya köyünde andı. Köyde yoğun bir ab-luka uygulayan jandarma mezarlık girişinde anmaya katılanları GBT kontrolünden geçirdi. Mezarlığa giren kitleye okunan açıklamada İbrahim Kaypakkaya'yı anmanın "suç" olarak görüldüğü, ama sahiplenmeye devam edileceği vurgulandı. Söylenen marşların ardından anma bitirildi.

İstanbul Taksim'de 18 Mayıs'ta DHF ve Partizan'ın çağrısıyla bir araya gelen devrimci ve ilerici kurumlar, 18 Mayıs'ta bir anma yürüyüşü düzenlediler. Binlerce kişinin katıldığı anmaya Proleter Devrimci Duruş okurları da katılım gösterdi. Eylemde "İbrahim Kaypakkaya'yı savunmak onurdur" pankartı açıldı. Saat 19.30'da Tünel'de toplanan devrimci ve ilerici kurumları temsilen birer flama taşınırken, aydınlar ve sanatçılar da destek verdiler. Sloganlarla Taksim meydanına yürüyüş yapıldı. Basın açıklamasında İbrahim Kaypakkaya'nın neden "suçlu" ilan edildiği vurgulanırken, "sorunlar derinleştikçe, sorunlardan çıkışın yolunu gösteren İbrahimler, Mahirler, Denizler, Mazlumlar ve onların şanlı mücadelesini sahiplenenler "suçlu ve tehlikeli" ilan edilmektedir" denildi. İbrahim Kaypakkaya ve devrimci önderlerin mücadelede yaşamaya devam ettiği söylenen basın açıklamasının ardından İbrahim Kaypakkaya'yı bir konserinde övdüğü gerekçesiyle ceza alan Pınar Sağ da bir konuşma yaptı. Konuşmanın ardından Grup Munzur ve kitle hep birlikte marş söyleyerek anmayı bitirdi.

Anmaların kitlesel geçmesi devleti de rahatsız ederken, Adana'da 25 Mayıs'ta evler basıldı. 21 kişinin gözaltına alınmasına gerekçe olarak ise "Kaypakkaya anmasına katılmak" olarak gösterildi. Gözaltına alınanlar 27 Mayıs'ta serbest bırakıldı. Devrimci önderleri, devrimcileri sadece dizilerde "nostalji" ve tüketim malzemesi olarak kullanan kapitalist sistem ve devlet, iş gerçek hayata gelince saldırılarının arkasını kesmiyor. Çünkü sokaklarda anlatılan ve yansıyan devrimci önderlerin gerçek miraslarıdır, mücadeledir.

Halit Çelenk yaşamını yitirdi

Deniz Gezmiş'lerin avukatı Halit Çelenk, 5 Mayıs günü yaşamını yitirdi.

Her yıl 6 Mayıs'ta Denizlerin ölüm yıldönümünde mezarlarını ziyaret eden Çelenk, bu yıl 6 Mayıs'ta sloganlarla onların yanına uğurlandı.

Deniz, Hüseyin ve Yusuf'un idam edilmişlerine tanıklık eden Halit Çelenk, onların yiğit ölümlerinin çarpıtılmasına izin vermeyerek gelecek kuşaklara aktarma görevini üstlendi.

Şimdi üç fidanın yanında bir ulu çınar olarak yatıyor.

Taksim'de Kitlesel, Coşkulu ve Gökemli 1 Mayıs...

Uzun yıllar süren ve bedeller ödediğimiz mücadele sayesinde kazanılan Taksim'de, yüz binlerle kutladığımız 2010 1 Mayıs'ından sonra, 2011 1 Mayıs'ı da Taksim'de, daha kitlesel, coşkulu ve gökemeine yakışır şekilde kutlanmıştır.

Platformumuz, 2011 1 Mayıs'ına ilişkin olarak 28 Mart 2011'de yaptığı çağrıda, işçi-emekçilere, halklara dönük saldırılara yanıt olacak şekilde, devrimci özüne uygun bir 1 Mayıs'ın birlikte örgütlenmesi için çağrı yapmıştı.

Platformumuz çağrının ötesinde, devrimci 1 Mayıs için büyük bir emek ortaya koymuş, gerekli özverilerde bulunmuştur. Bu anlamıyla, başta platformumuz olmak üzere, birçok devrimci kurumun da emekleri ve katkısıyla, geçen yıla oranla politik içeriğinin daha dolu, daha kitlesel ve devrimcilerin ağırlığının daha belirgin olduğu bir 1 Mayıs yaşanmıştır.

Kuşkusuz 2011 1 Mayıs'ının tarihe malolan pek çok politik sonucu vardır:

Taksim, 1 Mayıs alanı on yılların mücadelesi sonucunda iktidardan kopararak alınmıştır.

Burjuvazinin hiçbir araç ve yöntemi bu gerçeği gizleyemez. Çünkü 1 Mayıs 2011'deki kitleselliğin ve coşkunun ardında on yılların kesintisiz emeği vardır.

Yasaklar, barikatlar, bedellere rağmen verilen dişe diş bir mücadele vardır.

Her barikatı her engeli aşmaya çalışırken ödenen yeni bedellere rağmen eksilmeyen bir kararlılık vardır.

1 Mayıs'ın devrimci özünü karartmak, içeriğini boşaltmak için sarf edilen tüm çabalar; "bayram", "şenlik" benzetmeleri boşa çıkmıştır. 1 Mayıs emeğin kavga günüdür. Hakkını arayan, sömürü ve baskılara karşı direnen halklarımızın günüdür.

2011 1 Mayıs'ında, sendikaların beklenen katılımın yanında, ağırlıklı kitlenin, devrimci, demokratik kurumların kortejlerinde yürüyen işçiler, emekçiler, öğrenciler, gençler, kadınlar, çocuklar... kısacası, emeğin kurtuluşu ve ezilen emekçi halklarımızın özgürlüğü için mücadele eden tüm kesimlerin oluşturduğu ve alana rengini verdiği kitlesel bir 1 Mayıs olmuştur. Bu tablo, işçi-emekçilerin, halkların özgürlük ve kurtuluş mücadelesi açısından umut vericidir. Dünyanın en kitlesel 1 Mayıs kutlamalarından birisi ülkemizde gerçekleşmiştir. Bu işçi-emekçilerimizin, halklarımızın mücadele gücüdür. Ülkemiz devriminin gücüdür.

Kitleselliğine ve coşkusuna karşın tüm kurumların ortak sorumluluğu ile önemli bir sorunun yaşanmadığı da önemli bir gerçektir.

2010 1 Mayıs'ından sonra, 2011 1 Mayıs'ının gösterdiği bir başka sonuç şudur, Devletin özel bir müdahalesi, provakasyonu ya da saldırısı yoksa katliam da yoktur. 1 Mayıs'a katılan tüm devrimci-demokrat güçler kendi güvenliklerini en doğru biçimde alırlar. Yıllardır devrimcilerin anlattığı gerçek, şimdi en geniş kesimler tarafından olanca açıklığı ile görülmüştür.

Kürsüden sendika başkanlarının yerine direnişçi işçi-emekçilerin konuşması ve devrimci, demokratik kurumlar adına hazırlanmış ortak metnin Kürtçe-Türkçe okunması önemli bir kazanımdır. Platformumuz ve diğer devrimci-demokrat kurumların bu doğrultudaki çabası bu kazanımın temel nedenidir.

1 Mayıs'ın örgütlenmesi noktasında platformumuz somut önerileri ve örgütlenme komitesindeki tartışma konularıyla ön açıcı olmuş ve önerileri belli oranda dik-kate alınmış, hayata geçirilmiştir. Ancak, 1 Mayıs kutlamalarının başından sonuna tamamiyle birlikte örgütlenmesinde ortak hareket etmek mümkün olmamıştır. Sendikaların bu noktadaki tutumlarında önemli bir değişiklik olmamıştır.

Yıllarca Taksim'in kazanılması mücadelesinde sokak sokak çatışan ve direniş sergileyen devrimciler, bu yıllar boyunca DİSK, ve KESK'le geliştirdikleri ilişkide ortak oluşturulan hukuka bağlı kalmış, alınan kararların arkasında sonuna kadar durmuş ve sendikalardan da aynısını beklemiştir. 1 Mayıs'ların her anlamıyla birlikte örgütlenmesinin önünde hiçbir engel yoktur. Sendikalar bu tutumlarını gözden geçirmelidir.

2012 1 Mayıs'ının Taksim'de, 2011'i de aşan bir kitlesellik, coşku ve devrimci özüne uygun olarak kutlanmasının yolu, DİSK, KESK ve meslek odaları ile devrimcilerin süreci başından itibaren, tüm sorumluluğu birlikte yüklenerek örgütlenmesinden geçmektedir.

Platformumuz, 2012 1 Mayıs'ında yukarıda çizdiğimiz çerçevede özüne uygun örgütlenmesi için tüm enerjisini ortaya koyacaktır.

1 Mayıs'a emek vermiş ve verecek olan tüm kurumları, 2012 1 Mayıs'ı çalışmalarında güçlü bir hazırlık yürütebilmek için, geçmiş yıllardan farklı olarak çok daha erken bir tarihte bir araya gelmeye çağırıyoruz.

16 Mayıs 2011
Devrimci 1 Mayıs Platformu

19 Haziran 1953-Rosenbergler katledildi

Rosenbergler Amerikan Komünist Parti üyesiydi. Ethel'le Julius 1939 yılında evlendiler. Evlilikleri boyunca sendikal faaliyetler içinde yer aldılar. Bundan dolayı da sürekli işsizlik ve maddi sıkıntılarla boğuş-tular.

17 Temmuz 1950 sabahı uyandıklarında "Sovyet Ajanı Komünistler" oldukları ilan edildi. Ajanlık me-selesini anlamadılar, çok da üzerinde durmadılar önce, ciddiye almadılar. Komünistlik konusunda ise zaten bir itirazları olmazdı. Ama 29 Mart 1951'de idam kararları verildi.

Sovyetler Birliği'nin dünyadaki prestijinin giderek yükseldiği, ABD'nin ise "ko-münizmle mücadele" histerisi içinde boğulduğu bir dönemdi. NATO kurulmuş, ırkçılık tırmanmış, Kore'de savaş başlamış, SB'ye karşı kıskırtmalar artmış, McCarthy'nin "komünist avı" başlamıştı. ABD, dünyanın tek efendisi olduğunu ilan etmişken, SB atom bombası denemesini duyurmuştu. ABD, artık her taraf-ta "Sovyet ajanı" görüyor, herkesi bununla suçluyordu. "Amerika Karşıtı Faali-yetler"i araştırmakla yükümlü Senatör McCarthy, "Sovyet ajanlarını" bulmak üzere yaptığı "cadı avı"nda 57 milyon 205 bin 081 "yıkıcı" bulmuş, bunların ba-zılarının casusluk yaptığını iddia etmişti. Rosenberg'ler, bu politikanın kurbanı olarak tutuklandılar.

Rosenbergler "hakkım olan adaleti istiyorum" diyordu. Komünist kimliklerine her defasında sahip çıkarak, suçlamaları şiddetle reddettiler. "Elektrikli sandal-yeden korkmuyorum bir yurttaş olarak hakkım olan adaleti istiyorum. İstemekte ısrarlı olacağım. Adalet istememek yerine aşağılık bir pazarlıkla küçülmeyi ka-bul ederek gittikçe daha sık uygulanır hale gelen antidemokratik, polis devleti yöntemlerine de ortak olmayacağız..."

İnfaz günü olarak belirlenen 18 Haziran 1953'te Rosenbergler'e son teklif gö-türüldü. Sabaha kadar Washington'a telefon açarak affedilmelerini isterlerse çocuklarına kavuşacaklardı. Çocukları Robby 6, Mikhael ise 10 yaşındaydı ve Amerikan faşizmi Rosenbergler'i en hassas yerlerinden vurmak istiyor, onları ölümle yaşam arasında tercih yaptırarak, itaate zorluyordu.

Rosenbergler'in tavrı bir anne ve babanın vakurluğunda ve bir militanın ka-rarlılığındaydı: "Ya suçsuzluğumuza inanan onca insan, onlar da bizim çocuk-larımız değil mi? Onlara ihanet etmeyeceğiz." Ve Washington'a telefon edilme-di.

Rosenbergler 19 Haziran 1953'te, evlilik yıl dönümlerinde Sing Sing Hapisha-nesi'nde elektrikli sandalyede idam edildiler. Ve insanlığın kurtuluşu adına mü-cadele eden herbirimiz onların çocuklarıyız...

☆ 22 Haziran 1941- Hitler SSCB'ye saldırdı.

☆ 25 Haziran 2005- Kazım Koyuncu öldü. "Karadeniz'in asi çocuğu" Kazım Koyuncu, Laz müziğinin daha geniş kesimlerde duyulmasını ve se-vilmesini sağladı. Devrimci görüşleri savunan Ko-yuncu, yakalandığı kanser hastalığına karşı uzun bir süre mücadele verdi.

☆ 27 Haziran 1905- Potemkin Zırhlısı'nda ayak-lanma.

Tarihte ilk kez bir savaş gemisinde, Potemkin Zırh-lısı'nda patlak veren ayaklanma, Rusya'da 1905 Dev-rimi'nin işaret fişegi oldu. Bolşeviklerin önderliğin-deki ayaklanma, denizciler arasında Rus Çarlığı'na karşı hoşnutsuzluğun ilk belirtisiydi.

☆ 28 Haziran 1926- ÇEKA başkanı Cerjinski öl-dü

Ekim Devrimi'nin hemen arkasından kurulan ÇE-KA, karşı devrim ve sabotajla mücadelede büyük ba-şarılar elde etmişti.

☆ 30 Haziran 1925-Şeyh Sait ve 46 arkadaşı idam edildi.

☆ 30 Haziran 1980-Çorum olayları başladı.

☆ 1 Haziran 1971 THKP/C önderlerinden Hüse-yin Cevahir şehit düştü.

Mahir Çayan'la birlikte, kuşatıldıkları evde polisle çatıştılar. Mahir Çayan yaralı olarak yakalandı, Hüse-yin Cevahir ise günler boyu süren çatışmanın ardın-dan yaşamını kaybetti.

☆ 2 Haziran 1970 Filistin Ulusal Konseyi, Filis-tin kurtuluş Örgütü (FKÖ)'nün kuruluşunu ilan etti.

☆ 2 Haziran 1970- Orhan Kemal öldü.

Nazım Hikmet'in cezaevindeyken tanışıp yazmaya teşvik ettiği Orhan Kemal, ülkemiz edebiyatının en önemli yazarlarından biri oldu ve toplumsal sorunları işleyen kitaplar yazdı.

☆ 3 Haziran 1949- Kalinin öldü.

Bolşevik Partinin Merkez Komite üyelerinden olan ve sosyalist eğitim konusunda Sovyetler Birliği'ne bü-yük katkılarda bulunan Kalinin yaşamını yitirdi.

☆ 4 Haziran 1884- Silezyalı dokumacıların ayaklanması

Almanya'nın en yoksul işçi bölgelerinden biri olan Silezya'da binlerce işçi ayak-landı. Askerlerin eylemci işçilere ateş açması sonucu 11 işçi yaşamını yitirdi, yüzlercesi yaralandı. Bu ha-reket, Alman işçi sınıfının ilk ayaklanması niteliğini taşır.

☆ 7 Haziran 1954 Dien Bien Fu zaferi ile Viet-nam, Fransız emperya-lizminin boyunduruğun-dan kurtuldu.

☆ 13 Haziran 1967- Çorum Alpagut Linyit İşletmesi işçilerinin işga-li.

786 maden işçisi, bir İşçi Konseyi kurarak fabrikayı işlettiriler. Direniş jandarma zoruyla bitirilebildi, ancak işçiler haklarını elde etti-ler.

☆ 16 Haziran 2005- Mercan Şehitleri

MKP/HKO militanları, Mercan'da devletin kolluk güçleriyle girdikleri çatışma-da, kimyasal silahlar kullanı-larak katledildiler. Cafer Cangöz, Aydın Hanbayat, Okan Ünsal, Ali Rıza Sabur, Alaattin Ataş, Cemal Çak-mak, Berna Saygılı Ünsal, Kenan Çakıcı, Ökkeş Karaoğlu, Taylan Yıldız, İbrahim Akdeniz, Dursun Turgut, Binali Güler, Ahmet Pertaş, Gülnaz Yıldız, Çağdaş Can, Ersin Kantar çatışmada şehit düştüler.

☆ 18 Haziran 1936- Gorki öldürüldü

Daha Sovyet devrimi öncesinde yazdığı romanlarla önemli bir yer edinen Gorki, devrim sonrasında da Sovyet edebiyatı-nın gelişmesinde büyük katkılar sundu. Yazdığı Ana adlı roman başta olmak üze-re, romanları pekçok dile çevrildi ve her ülkede kitleleri etkilemede ve mücade-le-ye katmada önemli bir rol oynadı.

☆ 20 Haziran 1933- Clara Zetkin öldü.

Alman Sosyal Demok-rat Partisi üyesi Clara Zetkin, emekçi kadın-ların kurtuluş mücadelesine önderlik et-miş ve Komünist Enternasyonal'de 8 Mart'ın Dünya Emekçi Kadınlar günü olarak kutlanmasını sağlamıştı.

Haziran Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

17 Haziran 1984- M. Fatih Öktülmüş

21 Haziran 1978- Muzaffer Mutlu

TİKB öncesi grup döneminin militanlarından Mu-zaffer Mutlu, 21 Haziran 1978'te İstanbul'da sivil fa-şistler tarafından katledildi. Muzaffer Mutlu'nun ce-nazesi, Amasya ve İstanbul'da düzenlenen devrimci gösteriler eşliğinde Amasya'da toprağa verildi.

30 Haziran 1980- Songül Kayabaşı

Şanlı 15-16 Haziran Büyük işçi Direnişi'nin yıldö-nümünde TİKB tarafından İstanbul Kartal Karlık-te-pe'de düzenlenen silahlı korsan gösteri sırasında çı-kan çatışmada bir asteğmen ve iki er öldürüldü. Bu-nun üzerine Kartal'da terör estiren devlet, yüzlerce devrimciyi gözaltına aldı.TİKB sempatzanı Songül Kayabaşı'da bu yüzlerce devrimciden biriydi. Songül Kayabaşı, 30 Haziran 1980'de TKP-ML sempatzanı Aziz Aras'la birlikte işkencede katledildi.

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi

Türkiye işçi sınıfı görkemli bir direniş geleneğine sahiptir. 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi ise, gerek işçi sınıfının kahreden gücünü açığa çıkarması gerekse de burjuvaziye devrim korkusunu yaşatması yönüyle sınıfın mücadele tarihinde önemli bir yere oturur. 15-16 Haziran direnişi bir doruğu ifade eder.

İşçi sınıfı ve emekçi halk, '60'ların ortalarından itibaren derin bir ekonomik ve sosyal kriz ile çalkalanıyor, kitlesel işsizlik, düşük ücretler ve hayat pahalılığının girdabında adeta boğuluyordu. Kurulduğundan bu yana işçi sınıfının gücünü sermayenin denetimi altına almanın aracı rolünü oynayan hain Türk-İş yönetimi, açlık ve yoksullukla burun buruna gelmiş sınıfın her geçen gün biriktirdiği öfkeyi soğurup etkisiz kılmaya çalışıyordu. Bir taraftan çalışma ve yaşam koşulları gitgide ağırlaşırken, bir taraftan da burjuvazi sınıfın sendikal haklarını gaspedecek yeni bir düzenlemeye gidiyordu. Ardı ardına gelen bu ekonomik-sosyal saldırılar karşısında işçi sınıfı, adeta bir volkan gibi patlayarak iki gün boyunca İstanbul ve İzmit sokaklarını devrimci eylemin sınır tanımaz coşkusu ve militanlığı

ile zaptetti. Uzun bir süredir Türk-İş'e karşı tabanda duyulan öfkenin beslediği muhalefet, 15-16 Haziran direnişiyle birlikte DİSK'in kurulmasına da öncülük etmiş oldu. İşçi sınıfı kendi ekonomik-sosyal çıkarlarını sermaye karşısında savunabilecek bir sendikaya ihtiyacı duyuyordu. DİSK, bu ihtiyacın doğurduğu bir zemin üzerinden kuruldu. Yalnız işçi sınıfı sokak çatışmaları, işgaller vb. militan eylem biçimleriyle kurulmasına önyak olduğu DİSK yönetiminin reformist karakterinin henüz farkında değildi. Sınıf işbirlikçisi bir sendikadan reformist bir sendikaya geçişin kendisi bile o günün koşullarında böylesine çatışmalı, militan eylemleri gerektiriyordu.

15-16 Haziran direnişinin bir diğer özelliği, işçi sınıfının, ezilenler üzerinde bir baskı aygıtı olan devlet mekanizmasının tüm kurumlarıyla pratikte yüzyüze gelmesidir. 15-16 Haziran direnişi, sınıfa karşı sınıf anlayışına dayanıyordu. İki gün süren direniş boyunca işçiler, gözaltına alınan arkadaşlarını karakollardan kurtarmış, Emniyet Müdürlüğü ile kaymakamlık binalarını basmış, polis arabalarıyla birlikte ateşe vermiş, kısacası faşist devletle proletaryanın kavga diliyle konuşmuşlardı. Tüm bu çatışmaların içinde üç işçi faşist polisin kurşunlarıyla katledildi.

15-16 Haziran işçi direnişinin üzerinden yıllar geç-

ti. 15-16 Haziran işçi direnişini yaratan koşullar bugün de mevcut. İşsizliğin giderek artması, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma, çalışma ve yaşam koşullarının ağırlaşması vb. uygulamalarla işçi sınıfı ve emekçi kitleler, sınırsız bir sömür cendresinin pençesinde kıvrılıyor. Burjuvazi, ekonomik krizin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yüklemeye çalışıyor. Torba yasalarla, işçilere güvencesiz çalışmayı dayatıyor.

Sermayenin işçi sınıfı ve emekçi kitlelere her taraftan yönelttiği saldırı sağanağı altında işçi sınıfının yeniden kendini toparlayıp, yeni 15-16 Haziranlar yaratmaktan başka çaresi yoktur. Halen sendikal bürokrasinin önüne koyduğu barikatları aşamayan işçi sınıfı, geleceğini kazanmak için öncelikle kendi gücüne güven duymalıdır. Ancak bu şekilde sendikal bürokrasinin ve örgütsüzlüğün doğurduğu engelleri aşip ilerleyebilir ve kendi haklarını koruyup, takipçisi olabilir.

Ancak bu şekilde burjuvazinin faşist zoru proletaryanın devrimci zoruyla bozulabilir.

Nazım'da ve Ahmed Arifte ÖZGÜRLÜK

Akşam erken inse de mapushaneye, sol memenin altında hiç kararmayan bir cevahir, gündüze devirir geceyi. Dünyanın en sağlam kelepçesi ya da en kalın duvarları zaptedebilir mi coşkimuzu? Hangi işkence, hangi zulüm indirebilir yüreğimizin gönderindeki özgürlük bayrağını? Hayatımızın rüzgardan yenesini tutuklayabilir mi zindanlar?

"Bizden sonra gelenler/ demir parmaklıklardan değil/ asma bahçelerden seyretsiner diye bahar sabahlarını/ yaz akşamlarını", yüreğimizi güneşten düşen ateşlere fırlattık. Alev toplarının sıcaklığında yıkadık bilincimizi.

Kestik "eski"ye dolanan saçlarımızı. Çelik çubuklar gibi sertleşti bakışlarımız. *"Ve artık öyle bir ufka vardık ki/ yalnız değiliz.../ Gerçi gece uzun, gece karanlık/ Ama bütün korkulardan uzak/ bir sevdadır böylesine yaşamak.../ Tek başına/ ölüme bir soluk kala/ tek başına/ zindanda yatarken bile/ asla yalnız kalmamak..."* Tek başına bir yüreğin perdeleri inik, kapısı kilitli yalnızlığından uzaktır gözlerimizdeki pırıltı. Ol sebepten dostlar, özgürdür yüreklerimiz...

Hiç dinmeyen özgürlük tutkumuzu, yüreklerimizin kızıl atlasına şiirce işler Nazım ve Ahmed Arif. Terk etmeyen ve terk edilmeyen sevdalardır, dört duvar arasına gürül gürül akan dünyaları ve delikanlı baharları taşıyan. Uzun seneler de olsa açılmasına demir kapının; *"İnsanları, hayvanları, kavgası ve rüzgarıyla yani duvarın arkasındaki dışarıyla"* beraber yaşanır saniyeler. Çünkü duvarların içine sığmaz hiçbir zaman aklımızın ve yüreğimizin tutkusu. Çukurova'da çatlamış ırgat ellerinde; İstanbul'da işçi sofralarında; Amed'de serhıldan çocuklarında nefes alır sevdamız. Vardiyada, grevde, barikatta, pirinçte, pamukta ve tütün dedir; yani sonu gelmez bir akışın hızındadır yüreklerimiz...

Dağların ardındaki sevdalı, kurşun eritmeye çağırır Ferhat'ı. Ve Ferhat'ın en aşılmaz dağları delen tutkusudur içimizde boy atan. Dağlarına bahar gelince adı yasak memleketin, Dengbej'ler söylemeye başlar en güzel türkülerini; *"Vurun ulan vurun/ ben kolay ölmem/ Ocakta küllenmiş közüm/ karnımda sözüm var haldan bilene..."* Ve aldırmadan gece devriyelerine, puşt zulalarına; bildiriler çoğalır ellerde yaprak yaprak, işçiler geçer kapıların ardına barikat barikat, özgürlüğü sular kanları gerillaların...

Gözyaşlarını ve en güzel dünyaları bırakıp aramızda, bağışlamayı çoktan çıkardık sözlüğümüzden. Ol sebepten dostlar, kan ter içinde yükselir yapımız. Her

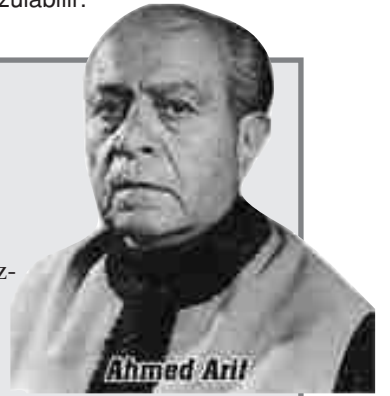
putrelinde, her tuğlasında, her kerpicide biraz daha özgürleşir ellerimiz. Çünkü insanlar katledilirken ağaçlardan ve sineklerden daha kolay, daha rahat... duramazdık yerimizde. Görüp de susamaz, bilip de oturmazdık. Bu katliam tufanında ve ekmeğimizi ve sevdiklerimizi kaybettik biz de. *"Fakat açlığın, karanlığın ve çığlıkların içinde/ güneşli elleriyle kapımızı çalacak olana gelecek günlere"* güvenimizi kaybetmedik hiçbir zaman. Bu yüzden özgürdür bilincimiz...

Asıl tutsaklık, ışığını yitirmiş yürüklerde, karanlığa gömülmüş bilinçlerdedir. *"İçerde/ dışarda/ derste/ sırada"* yürümeyelim diye celladın üstüne; tükürmeye- lim diye fırsatçının, fesatçının, hayının yüzüne; ve tırnak ile, diş ile dayanmaya- lım diye iğrençliğe, umutlarımızı çalmak istediler seher vakti. Düş görmek yasak diye buyurdu karanlığın bekçileri. Ve hapsetmeye çalıştılar milyarlarca insan gözünü, insan kulağını, insan beynini... Ne diyor Nazım; *"Ufak iş bizimkisi/ asıl en kötüsü/ bilerek bilmeyerek/ hapishaneyi insanın kendi içinde taşıması/ insanların bir çoğu bu hale düşürülmüş/ namuslu, çalışkan, iyi insanlar..."* Ve ne diyor Ahmed Arif; *"Yaşamak sade yaşamak/ yosun, solucan harcıdır..."* Yosunlardan ve solucanlardan ya da dünyadaki tüm cansız varlıklardan daha beter etmek isteyenlere inat bir çağlayandır bilincimiz. Çoğalır, çoğaltır, en olunmaz koşullarda bile. En donuk gözlerin bile fitilini ateşler sabrımız ve coşkimuz. İnsanların içindeki parmaklıkları eritir sevdamızın gücü...

Gürül gürül atar bizim yüreklerimiz. Hiroşima'da şeker bile yiyemeden kavru- lanan bir kız çocuğuna; engerekler ve çıyanlar arasında büyüyen Adiloş bebeye için için yanar da, yoldaş ölümlerinde taş keser gözyaşlarımız. Akamaz, öfke yatağı olur yeraltı nehirlerine; bir avuç özsuyu olur yürür candamarlarına... Ne rüzgarın havada çevirdiği bir yaprak ne de acemi bir ustanın eseri gibidir ufku- muz. Ol sebepten dostlar, Kutup Yıldızı kadar sağlamdır rotamız. Mızrakları gö- gü yırtan kızıl süvariler gibi nettir coşkimuz...

Özgürlük bir tutkudur Nazım'da ve Ahmed Arif'te. Fakat kartpostallar için değildir onların şiirleri. Militan ve dövüşkendir dizeleri; bilge ve akıllıdır keli- meleri; coşkun ve isyankardır harfleri... Çünkü kavganın şairidir onlar; hayatı yaratanların umutla seslenişidir yarına. Cevabımızdır; ümidin, meyve çağında ağacın ve serpilip gelişen hayatın düşmanlarına;

"Elbet sevgilim elbet/ dolaşacaktır/ elini kolunu sallaya sallaya/ en şanlı el- bisesi/ işçi tulumuyla/ bu güzelim memlekette/ HÜRRIYET..."

Halk ayaklanmaları yaygınlaşırken BİLİNÇ ve ÖRGÜTLENME DÜZEYİNİ YÜKSELTELİM!

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) Merkezi Yayın Organı
“İhtilalci Komünist” in Mayıs-Haziran 2011 tarihli 73. sayısının
başyazısını güncel öneminden dolayı kısaltarak yayınlıyoruz.

Son on yıl, ABD’nin başta askeri olmak üzere ekonomik ve siyasi üstünlüğüne vurulan darbelerle geçmiştir. ‘90’lı yılların kulakları sağır eden ideolojik bombardıman da, 2000’li yıllarda ABD’nin aldığı darbelerle birlikte çökmüştür. Fakat asıl çöküş, Arap halklarının isyanlarıyla devrilen, ülkelerinden kaçan diktatörlerle yaşanmaktadır. Bu, sadece ABD’nin mutlak üstünlüğü üzerine yapılan methiyelerin çöküşü ile sınırlı kalmayan, emperyalist-kapitalist sistemi mutlaklaştıran teorilerin de çöküşüdür. Dolayısıyla ‘90’lı yıllarda arşa çıkıp da bugüne kadar etkisini bir biçimde sürdüren emperyalizmin ideolojik hakimiyeti ne vurulmuş ciddi bir darbedir. Emperyalizmin ideolojik hakimiyeti sarsılmakta, yeniden devrimin, sosyalizmin prestiji yükselmektedir.

on altı ay içinde dünyada ve Türkiye’deki gelişmeler, yeni bir dönemece işaret ediyor. Yıllardır iktidarda bulunan gerici diktatörleri deviren halk isyanları, bugün henüz bir devrimle sonuçlanmasa da, halkın gücünü yeniden ortaya çıkarıyor ve tüm ezilen-sömürülen kesimlere moral veriyor, yol gösteriyor.

1990’larda başlayıp 2000’li yıllara kadar süren, (emperyalist ideologların “yenidünya düzeni” olarak tanımladığı) engelsiz sömürü düzeni hayali, kısa sürede tuzla buz oldu. ‘80’li yılların sonlarında “Doğu Bloku” ülkelerinin çöküşünü, “sosyalizmin çöküşü” olarak gösteren ve bunu, emperyalist-kapitalist sistemin zaferi olarak alkışlayanlar, önümüzdeki yüzyıllar boyunca “yenidünya düzenleri”nin süreceğini vaaz ediyorlardı. “Tarihin sonu” gibi, idealistçe büyük laflar ettiler. Onlara göre sadece “sosyalizm” çökmemişti, proletarya da artık yoktu! “Elveda proletarya” diyerek sevinç çığlıkları attılar. Yani önlerine çıkacak hiçbir engel kalmamıştı. Dikensiz gül bahçesiydi artık dünya! İstedikleri gibi sömürebilir, istedikleri zulmü, işkenceyi yapabilir, karlarına kar katabilirlerdi... Dünya nasılsa artık “tek kutuplu” olmuştu. ABD’nin başını çektiği emperyalistler, işçi ve emekçilere karşı “tek kale maç” yapabilecekti. vb...

Bu, burjuva ideologların başlattığı büyük bir ideolojik taarruzdu. Bu taarruz, kendine “sol” diyen birçok kesimi de etkisi altına aldı. Onlar da bu ideologlardan appartıkları görüşleri, “sol”

soslarla süsleyerek tüm topluma zerk ettiler. Hatta denilebilir ki, burjuva ideologlardan daha etkili oldular ve burjuvaziye daha büyük hizmetler sundular.

Oysa sınıflar varolduğu sürece sınıf mücadelesi de olacaktı. Sömürü ve baskının şiddeti arttıkça, başkaldırıları da artacak, halk isyanları çıkacaktı. Bu, binyıllardır yaşanan tarihsel gerçeklerdi. Bütün bu gerçekleri bir kenara atarak, dünyanın o kesitteki durumunu dondurup teorileştirdiler ve artık hep böyle kalacağını iddia ettiler. Yüzyıl süreceği varsayılan bu hayal, 10 yıl içinde çöktü.

İlk darbe, 2001 yılında ABD’de bulunan Dünya Ticaret Merkezi’nin “ikiz kuleleri”ne bir bıçak gibi saplanan uçaklarla vuruldu. ABD bunu “savaş nedeni” saydı ve önce Afganistan’ı, ardından Irak’ı işgal etti. Fakat bu saldırganlıkta, ne diğer emperyalistlerin tam bir desteğini arkasına alabildi, ne de işgal ettiği yerlerde kesin bir hakimiyet kurabildi. Her iki ülkede de halkın işgalci güçlere karşı mücadelesi yıllarca sürdü. Halen de sürmektedir.

Böylece ABD’nin “tek kutuplu dünya”sı sarsıldı. Tartışılmaz kabul edilen askeri üstünlüğü, ezilen halkların direnişiyle büyük bir darbe aldı. Ardından ABD’de başlayıp tüm emperyalist sistemi saran kriz dalgasıyla, ekonomik çöküntü de gözle görülür bir hal aldı. Aynı dönemde başta Çin ve Rusya olmak üzere diğer emperyalistlerin ekonomik, siyasi ve askeri atakları, emperyalistler arası çelişki ve çatlakları daha da büyüttü. En önemlisi, ABD’nin emperyalist

kamptaki mutlak üstünlüğünü ortadan kaldırdı. “Çok kutuplu dünya”ya geçiş yapıldı. Hatta önümüzdeki 5 yıl içinde Çin’in ABD’nin yerini alacağı, emperyalist kurumların şefleri tarafından söylenir oldu.

Bütün bunlar, son 10 yıl içindeki gelişmelerdir. Ve bu on yıl, ABD’nin başta askeri olmak üzere ekonomik ve siyasi üstünlüğüne vurulan darbelerle geçmiştir. ‘90’lı yılların kulakları sağır eden ideolojik bombardıman da, 2000’li yıllarda ABD’nin aldığı darbelerle birlikte çökmüştür. Fakat asıl çöküş, Arap halklarının isyanlarıyla devrilen, ülkelerinden kaçan diktatörlerle yaşanmaktadır. Bu, sadece ABD’nin mutlak üstünlüğü üzerine yapılan methiyelerin çöküşü ile sınırlı kalmayan, emperyalist-kapitalist sistemi mutlaklaştıran teorilerin de çöküşüdür. Dolayısıyla ‘90’lı yıllarda arşa çıkıp da bugüne kadar etkisini bir biçimde sürdüren emperyalizmin ideolojik hakimiyetine vurulmuş ciddi bir darbedir. Emperyalizmin ideolojik hakimiyeti sarsılmakta, yeniden devrimin, sosyalizmin prestiji yükselmektedir.

Dünya ölçeğinde yaşanan bu değişim, yeni bir dönemecin de başlangıcıdır. 11 Eylül’den sonra “artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak” sözü sıkça söylenmişti. Fakat bunu söyleyenlerin önemli bir kısmı, ABD’nin ortalığı kasıp kavuracağını, her tarafı yerle bir edeceğini ve üstünlüğünü perçinleyeceğini düşünüyorlar, bunu kastediyorlardı. Oysa tersi oldu. ABD’nin yaptığı her hamle geri tepti. Kaldırdığı taşlar ayağına düştü. Eski gücünü, otoritesini ve en önemlisi tüm dünyaya yayılmış olan ideolojik-kültürel hegemonyasını kaybetti. Dünya halklarının en fazla nefret ettiği ülke haline geldi.

Sonuçta tersten de olsa gerçek; 2001 yılından sonra “hiçbir şeyin eskisi gibi” olmadığıdır. Zaten diyalektik ve tarihsel materyalizm de, “değişmeyen tek şey değişimdir” der. Bu değişim, kimi dönem zikzaklar çizse de hep ileriye doğrudur. Onu dondurmaya kalkan, burjuva ideologlardır. Ancak yaşam, bir kez daha onları yalancı çıkarmıştır.

* * *

2011 yılına Kuzey Afrika’dan Orta-doğu’ya halk isyanları ile girdik. Bu isyanları, emperyalist burjuvazi ve işbirlikçileri bir biçimde bastırmışlarsa da, kimi tavizler vermek zorunda kaldılar. Kaldı ki bu tavizlere rağmen halk, talepleri için yer yer ayaklanmalar gerçekleştiriyor. Tunus ve Mısır, bunun örnekleri ile dolu. Dolayısıyla emperyalistlerin ve

işbirlikçilerinin işi halen zor.

Benzer bir durum Yemen için de geçerli. Yemen’de ayaklanan kitlelere yapılan saldırılar ve katliamlar, halkı durdurmaya yetmedi. Tıpkı Tunus ve Mısır’da olduğu gibi yıllardır diktatörlüğünü sürdüren Salih, ABD başta olmak üzere bölgedeki gerici yönetimlerin desteğine rağmen, iktidarda kalmayacağı belli oldu. Bir türlü durduramadığı halk isyanı karşısında, istifa edeceği sözünü vermek zorunda kaldı.

Libya’da ise durum, diğer ülkelerden farklı gelişti. Aşiret sisteminin hakim olduğu Libya’da, Kaddafi’ye karşı olan aşiretlerin ayaklanması, başta Fransa, ABD olmak üzere kimi emperyalistler tarafından desteklenmiş ve Libya’nın işgaline vesile yapılmıştır. Dolayısıyla bu aşiretler, -bilinçli ya da bilinçsiz- bu emperyalistlerin “beşinci kolu” durumuna düştüler. Ancak emperyalistlerin her türlü desteğine rağmen, Libya’nın bütününe hakim olamamışlar, hatta mevzi kaybetmişlerdir. Kaddafi ve onun arkasında yer alan aşiretler direnmektedir. Bu durumda Libya’nın ikiye bölünme ihtimali de güçlenmiştir.

Suriye’de ise, Esad rejimine karşı başlayan halk isyanı devam ediyor. Esad’ın başta Kürtler olmak üzere ezilen ulusal topluluklar üzerinde yıllardır baskı kurduğu, anti-demokratik bir yönetim sürdürdüğü bilinmektedir. Suriye, ABD’nin hedefe çıktığı ülkelerden biridir. Fakat Libya’da olduğu gibi hemen askeri bir işgale girişmemiştir. Bunda Rusya’nın ve İran’ın tutumu belirleyicidir. Suriye halkı, Esad rejiminin anti-demokratik uygulamalarına karşı ayaklanmış durumdadır. Emperyalistlerin bu durumdan yararlanıp işgale kalkışmasına karşı çıkmakta, Libya’daki aşiretlerin durumuna düşmeyi istememektedirler. Ancak orada da önderlik boşluğu, en büyük handikap olarak durmaktadır.

Sonlanan veya devam eden tüm bu ayaklanmalarda, diktatörlük yönetimine, anti-demokratik uygulamalara duyulan tepki vardır. Her birinde bazı yönler daha fazla öne çıksa da, krizle birlikte daha da artan yoksulluk ve işsizlik, buna karşı yapılan eylemlerin şiddetle bastırılması, ezilen ulus ve mezhepler üzerindeki baskılar, hemen hepsinin ortak kesenidir. Yıllardır biriken tepkiler, bazen bir kıvılcımla tutuşabilmekte, komşu halklardaki direnişler, diğerlerine de örnek olmakta ve tüm bölgeyi sarabilmektedir. Son altı ay içinde gelişen Arap halklarının isyanlarını bu şekilde değerlendirmek gerekir.

Buna karşın bu isyanların ABD tarafından çıkarıldığını söyleyenler de vardır ve bu sav, kimi çevrelerde etkili de olmak-

Emperyalist-kapitalist sistemin içine düştüğü kriz ve emperyalistlerin dünyayı yeniden paylaşmak için birbirleriyle kıyasıya savaşımının, tüm işçi ve emekçileri, ezilen halkları tehdit ettiği, yaşam ve çalışma koşullarını daha da ağırlaştırdığını görüyoruz. Ve birçok ülkede işçi ve emekçiler, ezilen halklar, krize ve emperyalist işgale karşı ayaklanmakta, giderek yükselen biçimlerle tepkilerini ortaya koymaktadır. Elbette her ülkede bunun derecesi, olgunluk düzeyi farklı farklıdır. Ancak genel olarak bir devrimci durumun varlığından söz edilebilir. Fakat mesele şudur ki, her devrimci durum, otomatikman devrime yol açmaz.

tadır. ABD’nin Bush dönemindeki Dışişleri Bakanı Rice’ın “*Kuzey Afrika’dan Ortadoğu’ya 21 ülkenin yönetimi değişecek*” sözlerine atıf yapılmakta, Libya ve Suriye’deki gelişmeler de bu savı güçlendirecek şekilde kullanılmaktadır. Belli ki, Rice, bu ülkelerde ABD hegemonyasını kurmak, varolanları ise sağlamlaştırmak için bu sözleri sarfetti. Amacı; bu ülke yönetimlerini daha fazla işbirliğine zorlamak ve diğer emperyalistlerle ilişkilerini baltalamaktı. Onların şahsında ABD’nin isteklerini reddeden tüm ülke yönetimlerine bir gözdağı vermekti. Ama bu yönetimlerin halk isyanlarıyla devrilmesi, hiç işlerine gelmezdi. Hele ki kendi işbirlikçilerinin bu şekilde gitmesini istemeleri mümkün değildi.

Örneğin Mısır ve Yemen’deki diktatörler, yıllardır ABD’nin işbirlikçileriydiler. ABD, halk isyanlarını bastırabilmek için, bu diktatörleri harcamayı göze aldı. İsyanların, devrime ya da ABD karşıtı bir mecraya akmasını durdurabilmenin başka yolunu bulamadı çünkü. Bu diktatörleri zaten devirecek idiyse, daha önce yaptığı gibi, ya onlara bazı imtiyazlar vererek, ya da bir saray darbesiyle işi çözebilirdi. Oysa en son Yemen diktatörü Salih için de ne kadar direndiği ortadadır. ABD, son ana kadar bu diktatörlerin arkasında durmuştu. Ta ki, isyanları başka türlü bastırmayacağını anlayana dek...

Bu tür savlar, halkın gücüne inanmayan, her şeyi emperyalistlerin belirlediği ve onların çıkardığını düşünen komplocu, egemen ideolojinin kölesi olmuş kişi ve yapılara aittir. Hiç kuşkusuz emperyalistler kendi çıkarları doğrultusunda halkları kışkırtıp birbirine kırdırma isterler. Bunun yüzlerce, binlerce örneği de vardır. Fakat bunu, kendisine karşı olan veya isteklerini tam olarak yaptıramadığı yönetimleri yıpratıp düşürmek için yaparlar. Bunun için ya ulusal-mezhepsel ayrılıkları kışkırtır, ya da satın aldığı bir grubu ayaklandırır. Bunda başarılı olabilmeleri için bile, o ülkede yönetim karşıtı önemli bir muhalif kesimin bulunması gerekir. Aksi halde kitle desteğini arkalarına alabilmeleri ve uzun süre hegemonyalarını kurabilmeleri mümkün olmaz. Başta Ukrayna olmak üzere Kafkas ülkelerinde ABD’nin başlattığı “renkli devrimler”in akıbeti ortadadır.

Tunus’ta başlayıp Kuzey Afrika ve Ortadoğu’ya yayılan halk isyanlarının ise, emperyalistlerin kışkırttığı “renkli devrimler”le hiçbir benzerliği yoktur. Burada işçi ve emekçiler, emperyalizmin kuklası diktatörlere karşı tek yürek olmuş ve bu diktatörler gidene kadar da eylemlerini büyütürken sürdürmüşlerdir. Bu ülkelerde

devrimci, komünist bir önderliğin olmayışı en büyük handikaptır. Buna karşın sınırlı da olsa devrimci-demokrat yapıların etki gücü söz konusudur. İsyarla birlikte kurulan halk komiteleri, gençlerden oluşan savunma birlikleri, işbirlikçilere karşı cezalandırma eylemleri, bunun göstergeleridir. Keza isyanlar başlar başlamaz, zindanlara, polis binalarına yapılan baskınlar, ilk taleplerinin, “siyasi tutsakların salıverilmesi” olması gibi unsurlar, bu etkiyi göstermektedir. Mısır’da da Mübarek’in sonu, greve çıkan ve giderek tüm ülkeye yayılan işçi hareketinin başlamasıyla gelmiştir. Yönetimlerinde ilerici, demokrat sendikacıların bulunduğu sendikalar, bu isyanın bir parçası olmuşlardır.

Böyle bir hareketi, hiçbir emperyalist güç başlat(a)maz. Halkın kendi gücünü görmesini ve kendine güveninin artmasını hiçbirisi istemez çünkü. Bunda kendi sonlarını görürler. Hareketin nerede duracağını kestirmeleri de, hiç kolay değildir, böyle bir riski göze alamazlar. Sadece çıkan bir ayaklanmayı kendi amaçları için kullanmaya çalışırlar. Bunun için de isyan daha fazla büyümeden, rejimin temel kurumlarını yıkmadan, yani devrime dönüşmeden, kendi istedikleri yöne çekmek için ellerinden geleni yaparlar. Bunu başara-bilmeleri, önderliğin zayıflığına veya satın alınabilmesine, hareketin bilinç ve örgütlülük düzeyinin henüz o noktaya ulaşmamış olmamasına bağlıdır.

Halk isyanları, hatta devrimler bile yenilgiye uğrayabilir. Fakat bu durum, onların şu ya da bu emperyalist güç tarafından çıkarıldığı anlamına gelmez. Ve daha da önemlisi, direnerek alınan bir yenilgi, geleceğe çok daha büyük bir miras bırakır. Halk direniş okulunda pişer, yılları bulacak birikim ve tecrübeleri, direniş sürecinde birkaç ayda edinir. Düşmanlarını ve dostlarını birbirinden ayırmakta ustalaşır, onları çok daha iyi tanır. Daha pek çok konuda eşsiz bilgi ve deneyim kazanır. Ve hatalarından-eksiklerinden doğru sonuçlar çıkardığı ölçüde, yarının devrimini hazırlar. Unutmayalım ki, Paris Komünü’nün yenilgisinden çıkarılan derslerle, Ekim Devrimi başarıya ulaşmıştır.

* * *

Son 6 ay içinde yaşanan bu halk isyanlarını çeşitli yönleriyle incelemek, kendi adımıza da öğretici olacaktır. Tartışmalar, bu isyanların bir devrim olup olmadığında odaklanmaktadır. **Kuşkusuz her halk ayaklanması ve yönetim değişikliği, devrim olarak adlandırılmaz. Arap halklarının ayaklanmaları da hem içerik yönüyle, hem de sonuçları itibarıyla bir devrim olmadığını ortaya koymuş-**

tur. Ancak bu durum, ne bu isyanları küçümsemeye, ne de ortaya çıkardığı muazzam deneyimleri ve kazanımlarını yok saymaya yol açmalıdır.

Diğer yandan birçok liberal burjuva ve reformist, bu ayaklanmaları devrim olarak nitelemektedir. Böylece devrimi sulandırmakta, onun gerçek niteliğini gözlerden saklamakta ve var olan duruma methiyeler dizerek, kitleleri kandırmaya devam etmektedirler. Çok iyi bilinmektedir ki, burjuvazi, en küçük düzen-İçi bir değişimi, hatta kitlelerin aleyhine yapılan düzenlemeleri dahi, “devrim” olarak lanse etmektedir. Bu şekilde kitlelerin devrime duyduğu özlemi sömürmekte, yasalarını rahatça geçirmekte, hem de devrimi böylesine sıradanlaştırıp İçini boşaltmaktadır. Esasın-da reformistlerin ve burjuva aydınların yaptıkları da bundan farklı değildir.

Son isyanların patlak verdiği Kuzey Afrika ve Ortadoğu ülkeleri başta olmak üzere, **bugün dünyanın pek çok yerinde nesnel olarak “devrimci durum”un varlığı ortadadır. Ancak her devrimci durumun, devrime yol açmayacağı da tarihsel olarak kanıtlanmış bir gerçektir.** Lenin, “devrimci durumu” tanımlarken, “*sadece ‘yönetilenlerin yönetilmek istemesi yetmez’, aynı zamanda ‘yönetenlerin eskisi gibi yönetememeleri’ gerekir*” Marksist yaklaşımını hatırlattıktan sonra, genel olarak “devrimci durumun belirtile-ri”ni şu üç noktada toplamıştır:

“1-Egemen sınıflar için, egemenliklerini değişmemiş biçimde sürdürmenin olanaksızlığı; ‘tepedekiler’in şu ya da bu krizi, egemen sınıfın politikasının krize düşmesi ve ezilen sınıfların hoşnutsuzluğunun, öfkesinin, bu krizin yol açtığı çatlağı yarararak patlaması. 2-Ezilen sınıfların yoksulluk ve sefaletin alışılmış ölçülerin üzerine çıkması. 3-‘Barışçıl’ dönemlerde kendilerini sessizce sömürten fakat fırtınalı bir dönemde kriz koşulları sayesinde bizzat ‘tepedekiler’ tarafından bağımsız tarihsel eyleme zorlanan kitlelerin eylemliliğinde -sözünü ettiğimiz nedenlerden kaynaklanan- bir yükselmenin kaydedilmesi.” (Proleter Devrim ve Dönek Kautsky -inter yayınları- sf:157)

Bu tanımlamadan da görüleceği üzere “devrimci durum”, egemen sınıfların kriz dönemlerinde ortaya çıkmaktadır. Kriz koşullarının ezilen kesimlerin yaşamını katlanılmaz kılması ve buna karşı tepkilerin giderek yükselen eylemlerle kendini ortaya koyması, nesnel olarak “devrimci durumu” yaratmaktadır.

Bu genel tanımlamayı bugünkü somut durumla karşılaştıracak olursak; emperyalist-kapitalist sistemin İçine düştüğü kriz ve emperyalistlerin dünyayı yeniden pay-

Devrimi zaferle taçlandırmak ve sonuna kadar götürmek için, sözkonusu nesnel ve öznel şartların yanı sıra, devrimci komünist bir önderliğe ve bu önderliğin her yeni gelişmede doğru politika ve taktiklerine ihtiyacı vardır. Bunu başaran parti ve önderler, devrimin partisi ve önderi olabilirler. Diğerleri ise, yenilen devrimlerin bedelini öderler. Hem de bazen çok ağır biçimde... Onun içindir ki, ML ustalar, elverişli nesnel ve öznel koşullar olgunlaşmadan ayaklanmayı başlatmanın, “bir cinayet” olacağını vurgulamışlardır. Fakat bir kez başladı mı, sonuna kadar götürmektir komünistlerin görevi. Marks ve Engels’in Paris Komünü’nde yaptığı budur. “Koşulların olgunlaşmadığını” söyleyip oturmak, teoriye uyup uymadığını tartışmak, doktrinerlerin işidir ve o koşullarda halka ihanet etmektir.

laşmak için birbirleriyle kıyasıya savaşımının, tüm işçi ve emekçileri, ezilen halkları tehdit ettiğini, yaşam ve çalışma koşullarını daha da ağırlaştırdığını görüyoruz. Ve birçok ülkede işçi ve emekçiler, ezilen halklar, krize ve emperyalist işgale karşı ayaklanmakta, giderek yükselen biçimlerle tepkilerini ortaya koymaktadır. Elbette her ülkede bunun derecesi, olgunluk düzeyi farklı farklıdır. Ancak genel olarak bir devrimci durumun varlığından söz edilebilir. Fakat mesele şudur ki, her devrimci durum, otomatikman devrime yol açmaz.

Lenin, “devrimci durumu” tanımladıktan sonra şunları söylüyor: “Her devrimci durumda değil, ancak yukarıda sayılan nesnel değişikliklerin yanı sıra, **bir öznel değişiklik olduğu zaman, yani devrimci sınıf, kriz dönemlerinde bile ‘düşürülmezse’ kendiliğinden düşmeyecek olan eski iktidarı ezmek amacıyla devrimci kitle eylemleri için yeterince güçlü olabildiği zaman bir devrim ortaya çıkar.**” (age sf:158, abç)

Bir ayaklanmayı, bir isyanı “devrim” olarak niteleyebilmek için, nesnel olarak “devrimci durumun” varlığının yetmediğini, bir de “öznel faktörün” gerektiğini görüyoruz. Bu, varolan düzene karşı ayağa kalkanların, o düzeni devirecek bir bilinç ve örgütlülük düzeyine sıçramasıdır. Çünkü her devrimin temel sorunu, iktidar sorunudur. İktidarı ele geçirmeyi hedeflemeyen bir halk ayaklanması, devrim olarak nitelenemez. Böyle bir bilinç ve ona uygun bir duruş, bir örgütlülük zorunludur.

Marks, “Fransa’da Sınıf Savaşları” adlı eserinde, “devrim, kuvvetli ve birleşik bir karşı-devrimi yaratarak ilerler. Yani devrim, düşmanı gitgide daha aşırı savunma tedbirlerine başvurmaya zorlar ve böylece daha güçlü saldırı vasıtaları bulur” der. Devrimin başarıya ulaşması için, bu tedbirleri bertaraf edecek bir güce, her aşamada doğru yolu bulacak ve kitleleri buna seferber edecek bir önderliğe ihtiyaç vardır. Marks, “ayaklanmanın bir sanat olduğu”nu boş yere söylenmemiştir. Bu sanatın başlıca kuralının da, “*korkunç cesur ve geri dönmeyecek derecede kararlı bir taarruz*” olduğunu belirtir. Ayaklanma ile oynanmayacağını, bir kez başladıktan sonra, sonuna kadar götürülmesi gerektiğini söyler.

Lenin de, hem Komün’ü, hem de 1905 devrimini incelemiş, 1917 devrimini zafere götüren taşları, o devrimlerden çıkardığı derslerle döşemiştir. “Moskova Ayaklanmasının Dersleri”nde (Aralık 1905’de Moskova işçilerinin Bolşevikler önderliğindeki ayaklanma) “Proletarya, müca-

delesinin objektif koşullarındaki değişikliği ve grevden bir ayaklanmaya geçişin gereğini liderlerinden daha çabuk anladı. Her zaman olduğu gibi, pratik teoriyi geçti” demektedir. (Kitle İçinde Parti Çalışması - Ekim yayınları- sf:41)

“İşçiler büyük sayılarla işe koyuldular, fakat bu bile onları tatmin etmedi. Bilmek istiyorlardı: Bundan sonra ne yapılmalıdır? Aktif önlemler istediler. Aralık ayında biz sosyal-demokrat proletarya liderleri, tıpkı birliklerinin birçoğunun savaşta aktif rol almasına meydan veremeyecek şekilde düşüncesizce yaşayan bir başkumandana benziyorduk. İşçi kitleleri kararlı kitle eylemlerine girişmek için gerekli talimatı istediler, fakat bu talimatı alamadılar” diyerek özeleştiri vermiştir. Plehanov’un bu ayaklanmadan çıkardığı ders; “silaha sarılınmaması gerektiği” iken, Lenin, “tam tersine daha kararlı, enerjik ve saldırgan bir şekilde silaha sarılmalydık” der. Lenin’i 1917 Ekim devrimini başarıyla sonuçlandıran bir lider yapan da, bu farktır. “Gericiilik, barikatlara, kalabalığa ve binalara kurşun yağdırmaktan öteye gidemez. Ama devrim, Moskova gönüllü çarpışma birimlerinden çok daha ileriye gidebilir” demiştir ve bu sözlerini, Ekim devrimine önderlik ederek, pratik olarak da kanıtlamıştır.

Bütün bu örneklerden de görüleceği gibi, her devrimci durum devrime yol açmıyor. Aynı zamanda her devrim, zaferle taçlanmıyor. Devrimi zaferle taçlandırmak ve sonuna kadar götürmek için, söz konusu nesnel ve öznel şartların yanı sıra, devrimci komünist bir önderliğe ve bu önderliğin her yeni gelişmede doğru politika ve taktiklerine ihtiyaç duyuluyor. Bunu başaran parti ve önderler, devrimin partisi ve önderi olabiliyorlar. Diğerleri ise, yenilen devrimlerin bedelini ödüyorlar. Hem de bazen çok ağır biçimde...

Onun içindir ki, **ML ustalar, elverişli nesnel ve öznel koşullar olgunlaşmadan ayaklanmayı başlatmanın, “bir cinayet” olacağını vurgulamışlardır. Fakat bir kez başladı mı, sonuna kadar götürmektir komünistlerin görevi. Marks ve Engels’in Paris Komünü’nde yaptığı budur. “Koşulların olgunlaşmadığını” söyleyip oturmak, teoriye uyup uymadığını tartışmak, doktrinerlerin işidir ve o koşullarda halka ihanet etmektir.**

* * *

Kuzey Afrika ve Ortadoğu’da esen isyan rüzgarının, Türkiye’yi de etkilememesi düşünülemez. Türkiye, egemen sınıf sözcülerinin yaydıklarının aksine, krizin etkilerini en fazla yaşayan ülkelerden biridir. Diğer yandan emperyalist kapışmanın da tam merkezinde yer almaktadır. İşçi ve

emekçiler, bunun sonuçlarını bütün ağırlığı ile yaşamlarında hissetmektedirler.

Son iki-üç yıl içinde krizle birlikte daha da artan hak gasplarına, ağır çalışma koşullarına, taşeronlaştırmaya karşı irili-ufaklı birçok eylem yapılmıştır, halen de yapılmaktadır. Sadece işçiler değil, memurlar da sokağa çıkmış, fiili grevler yaşanmıştır. Eczacılar, doktorlar, mühendisler, avukatlar, toplumsal statüleri görece daha iyi olan kesimler bile, varolan durumdan etkilenerek giderek artan oranda eylemlere başvurumaktadırlar. Liseli ve üniversiteli öğrenciler, uzun yıllar süren suskunluklarını bu yıl büyük oranda kırmışlar, üniversite sınavlarındaki skandala karşı çeşitli eylemler gerçekleştirmişler, hatta okul boykotu yapmışlardır.

Toplumsal sınıf ve katmanlar bu durumdayken, ezilen ulus olarak Kürt halkı, on yıllardır sürdürdüğü mücadeleyi, AKP hükümetinin “açılım” demagojisine, reformist önderliğin zikzaklarına rağmen, büyüyen eylemleriyle yükseltmiş durumdadır. Kürt illerinde hemen her gün polisle çatışmakta, sokaklar yangın yerine çevrilmektedir. Ayrıca başta İstanbul olmak üzere metropollerde yaşayan Kürtler de, giderek daha fazla sokağa çıkmakta, benzer ruh halini yansıtmaktadır.

Son dönemde gerilla cenazeleri, onbinlerin katıldığı gösterilerle kaldırılmakta ve yeni biçimler olarak büyümektedir. Şırnak’ta 12 gerillanın öldürülmesine gösterilen tepkiler, Kürt halkının bir eşiği daha aştığının göstergesidir. Cenazenin verilmesi üzerine yürüyüşe geçen halk, kurşun yağmuru altında Türkiye-Irak sınırını geçerek cenazelerini almış ve yine büyük gösterilerle defnetmiştir. Kürt illerinde yas ilan edilmesi, kepenklerin kapatılıp yaşamın durması, büyük oranda başarılıdır.

Bu tablo “yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istemediğini” göstermektedir. Yönetenlerin de “eskisi gibi” yönetemedikleri bir gerçektir. Uzun bir süredir dillendirilen “yeni bir anayasa” ihtiyacı, bunun ürünüdür. Yeni bir anayasanın gerekli olduğu konusunda herkes mutabık olmakla birlikte, bu anayasanın içeriği konusunda çok farklı düşünce ve yaklaşımlar vardır. AKP’nin işbaşına geldiğinden bu yana daha da şiddetlenerek süren burjuva klikler arasındaki mücadele, bu konuda da sürmektedir. Esasında burjuva klikler arası mücadelenin bu kadar keskin ve şiddetli yaşanması bile, “yönetenlerin eskisi gibi yönetemedikleri”nin göstergelerindendir.

Egemen sınıflar, kitlelerde giderek artan hoşnutsuzluğu seçimlerle gidermeye çalışmaktadır. Ne var ki, önümüzdeki seçimlere bir ay gibi az bir süre kalmışken, halkta yeni bir umut ve beklenti yaratmış

Kuzey Afrika ve Ortadoğu’da esen isyan rüzgarının Türkiye’yi de etkilemesi düşünülemez. Türkiye, krizin etkilerini en fazla yaşayan ülkelerden biridir. Diğer yandan emperyalist kapışmanın da tam merkezinde yer almaktadır.

İşçi ve emekçiler, bunun sonuçlarını bütün ağırlığı ile yaşamlarında hissetmektedirler... Bu tablo “yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istemediğini” göstermektedir. Yönetenlerin de “eskisi gibi” yönetemedikleri bir gerçektir. Uzun bir süredir dillendirilen “yeni bir anayasa” ihtiyacı, bunun ürünüdür. AKP’nin işbaşına geldiğinden bu yana, burjuva klikler arası mücadele keskin ve şiddetli yaşanması bile, “yönetenlerin eskisi gibi yönetemedikleri”nin göstergelerindendir. Egemen sınıflar, kitlelerde giderek artan hoşnutsuzluğu, seçimlerle gidermeye çalışmaktadır. Ne var ki, önümüzdeki seçimlere bir ay gibi az bir süre kalmışken, halkta yeni bir umut ve beklenti yaratmış değillerdir.

değillerdir. Aksine son yılların en heyecansız seçim süreci yaşandığı konusunda herkes hemfikirdir. Bunun başta gelen nedeni, sonuçlarının çok önceden neredeyse kesin biçimde biliniyor olmasıdır. AKP’nin birinci parti çıkacağı, CHP’nin en fazla yüzde 30 alacağı, MHP’nin barajı zorlayarak da olsa geçeceği, BDP’nin 30 civarında milletvekili çıkaracağı, tekrarlanıp durulmaktadır. Çok büyük bir olay olmasa, üç aşağı-beş yukarı seçim sonuçları böyle açıklanacaktır. Bu durum AKP hükümetine tepkili kitlelerin beklentisine karşılık vermeyen bir sonuçtur ki, bu da seçimlerin kitlelerin tepkisini yatıştırma misyonunu ortadan kaldırmaktadır.

Diğer yandan bu seçimlere de başta yüzde 10’luk seçim barajı olmak üzere, anti-demokratik uygulamalarla girilmektedir. Adaylar, yine büyük oranda liderler tarafından belirlenmiştir. Seçileceği bölgeyi bile tanımayan adaylar vardır. Bütün bunlar seçimlere ilgiyi azaltmakta, seçimle bir şeylerin değişeceği beklentisini ortadan kaldırmaktadır. Bu da yetmezmiş gibi BDP’nin bağımsız milletvekillerine “veto” engeli, ardından artan tutuklamalar ve operasyonlar, seçimlerin meşruluğunu şimdiden tartışmalı hale getirmiştir. Düzen partileri arasındaki it dalaşının iyice düzeyisizleşmesi, parti liderlerinin birbirlerini ahlaki ve dini argümanlarla suçlamaları, kasetler üzerinden birbirini vurmaya kalkmaları, politik ayrımların iyice silikleşmesi, programlar üzerinden değil, kişiler üzerinden yapılan propaganda, burjuva siyasetin çürümüşlüğüne iyice su yüzüne çıkarmıştır.

Kitleler, oyları ile bir şeyleri değiştiremeyeceğinin farkına ne kadar varırlarsa, seçimlere, parlamentoya ve onun belirlediği hükümete, yasalarına güvenleri o kadar azalır. Zaten son gelişmeler, kitlelerin burjuva kurumlara olan güveninin giderek azaldığını göstermektedir. Sözde en “güvenilir” kurum ÖSYM dahil olmak üzere, polis, ordu, mahkemeler vb. neredeyse devletin tüm kurumları, kitlelerin gözünde büyük bir itibar yitimi uğramıştır. Dolayısıyla 12 Haziran seçimleri, kitlelerin biriken öfkesini yatıştırmaya, seçim sandığı ile dindirmeye muktedir değildir. **Seçim sonrası ise, çok daha büyük sorunlara gebe dir. Yeni anayasa tartışmaları, hem egemen kliklerin çekişmelerini arttıracak, hem de işçi-emekçi, tüm toplumsal kesimlerin hoşnutsuzluğunu derinleştirecek, eylemlerin düzeyini ve çapını büyütecektir.**

Kısacası “devrimci durum” olarak tarif edilen nesnellik, Türkiye için de geçerlidir. Önümüzdeki aylarda bu durumun

yeni gelişmelerle birlikte daha fazla olgunlaşması, keskinleşmesi kaçınılmaz görünmektedir. Bu da daha fazla kitlelerin sokağa çıkması, yer yer ayaklanmaların yaşanması anlamına gelecektir. Ancak son Arap isyanlarının da gösterdiği gibi, “devrimci durum” hatta halk isyanlarının başlaması, kendiliğinden devrime götürmez. Bu nesnellik, öznel faktörle birleşmediği zaman, kimi kazanımlar olmakla birlikte, ayaklanmalar bastırılmakta, sonrasında ağır bedeller ödenmektedir. Onun için “bilinçsiz sürecin bilinçli unsurları”na, yani devrimci, komünist önderlere, kadrolara ihtiyaç vardır.

* * *

Bize düşen, kitlelerin öncü kesimlerinden başlayarak hoşnutsuz-tepkili tüm kesimlerin bilinç ve örgütlülük düzeyini yükseltmektir. Kuşkusuz önceliğimiz işçi sınıfı ve gençlik olacaktır. Proletarya, çağımızın en devrimci sınıfıdır ve halk ayaklanmalarının devrim ve sosyalizme doğru ilerlemesinin en önemli unsuru, proletaryanın buna önderlik etmesidir. Dolayısıyla proletarya içinde örgütlenmek, ML hareketler için olmazsa olmazdır. İkincisi gençlik içinde örgütlenmektir. Gençliği kazanan geleceği de kazanır. İşçi, emekçi, öğrenci gençlik, her devrimin motoru olmuştur. O yüzden de bütün devrimler gençtir. Hem kitlesi, hem muhtevası itibarıyla... Engels’in dediği gibi, “*gençlik, özellikle işçi gençlik, geleceği tayin edecektir*”. Onun içindir ki, ML’ler daima gençliğin, özellikle de işçi gençliğin örgütü olmalıdırlar.

İşçi sınıfı ve gençliğin örgütlenmesi, ilk başta bunların kitle örgütleri olan sendikalarda, birliklerde, derneklerde vb. bulunmayı gerektirir. Genel olarak kitleler büyük bir örgütsüzlük içindedir. Bu durumu gerici ve faşist örgütlenmeler değerlendirmekte, dini de kullanarak kitleleri iyice uyuşturmaktadır. Oysa sınıfsal-toplumsal çıkarları için bir araya gelmek, siyasallaşmanın ve mücadele etmenin ilk adımıdır. Bu adım, kitle örgütlerine katılmakla atılır. Zaten sınırlı üyelere sahip olan bu örgütlülüklere, kayıtsız kalmamız düşünülemez. Aksine toplumun öncü kesimleriyle bağ kurmanın ve onları devrim-sosyalizm mücadelesine katmanın en önemli yollarından biri, bu kitle örgütlerinde çalışmaktır.... Buralarda ne kadar kök salar ve ilişkilerimizi geliştirirsek, örgütlenme ağırmızı o denli büyütür, etki gücümüzü arttırırız. Bu, aynı zamanda önümüzdeki dönemde patlak verecek herhangi bir olaya karşı da örgütlü bir duruş göstermek bakımından önemlidir. (...)

İçinde bulunduğumuz durum itibarıyla, Türkiye’de yakın bir zamanda meydana

na gelecek bir ayaklanma, isyan vb. Kuzey Afrika ve Ortadoğu halklarının yaşadığı sorunlarla bizleri karşı karşıya bırakacaktır. Çünkü öznel faktör, devrimci komünist önderlik boşluğu, büyük bir handikap olarak durmaktadır. Bunu telafi edecek yol ve yöntemleri bulmak ve bugünden yol almak zorundayız. Aksi halde ortaya çıkacak son derece elverişli koşulları değerlendiremeyen komünist ve devrimciler olarak kalırız. Bunun vebali, sorumluluğu çok ağırdır.

Lenin, devrimci durum yaşayan ülkelerdeki komünistlerin görevlerini şöyle hatırlatıyor: “Hiçbir sosyalist, hiçbir zaman ve hiçbir yerde, (bundan sonrakilerin değil de) ille de bu savaşın, (yarın yaşanacak bir devrimci durumun değil de) ille de bugünkü devrimci durumun devrime yol açacağını garantisini vermemiştir. Burada söz konusu olan, tüm sosyalistlerin en tartışılmaz ve en temel görevidir: Kitlelere devrimci durumun varlığını anlatma, genişliğini ve derinliğini açıklama, devrimci eylemlere geçme ve bu yönde faaliyetler yürütmek için devrimci duruma uygun örgütler yaratmada ona yardımcı olma... Halkı harekete geçirmek ve ayaklandırmak... Krizden kapitalizmin çöküşünü hızlandırmak için yararlanmak... Komün ve Ekim-Aralık 1905 örneklerini kendilerine klavuz edinmek. (Biz buna Ekim ve sonrasındaki devrim deneyimlerini de eklemeliyiz-İK’nın notu) İşte bu görevlerin bugünkü partiler tarafından yerine getirilmemesi, onların ihanetidir, politik ölümdür, rollerinden vazgeçmeleri anlamına gelir. (Proleter Devrim ve Dönek Kautsky sf:161)

Tarihe böyle geçmek istemiyorsak, en başta kitleleri örgütleme görevini yerine getirmek zorundayız. Sadece teşhirle, ajitasyon ve propaganda ile yetinmeden, örgütlenme ve eylem alanında gelişim göstermek şarttır. İdeolojik-politik doğruluğun test edileceği yerler de buradur. Israrla ML bir program ve tüzüğe sahip olmanın yeterli olmadığını, bunun ete-kemiğe bürünmesi için kitlelerle buluşması gerektiğini söylüyoruz. Aksi halde en ideal programlar bile, birer metin parçası olmaktan kurtulamazlar. Bunlar ancak yaşamda vücut bulduğu oranda anlam kazanır, gelişir ve yetkinleşir. Bunun yolu da örgütsel ağına daha fazla genişlemesinden geçer. (...)

Rolümüzün, misyonumuzun bilincinde olarak elimizden geleni yapacağız! Attığımız küçük ve mütevazı adımları, büyüteceğiz! Bolşevik ruhumuz ve duruşumuzla, bulunduğumuz her yeri daha örgütlü ve daha militan hale getireceğiz! Yeni yerlere, yeni alanlara açılacak, saflarımızı yeni yoldaşlarla dolduracağız!

Kısacası, başta kendimiz olmak üzere yakın çevremizi daha örgütlü hale getireceğiz. Örgütleyerek örgütlenecek, eğiterek eğitileceğiz. Rolümüzü gerçekten oynayabilmenin başka yolu yoktur. Ve biz bu rolü oynayacağız! Bunun için vardık, varız, varolacağız!...

YEDİVEREN YAYINLARI

Köklerimiz Toprakta Tarihden Geliyoruz
Derleyen: Devrim Zafar
Şehitler Albümü...

Herbiri mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları...

Yol Ayrımı
Derleyen: Osman Fatih

Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın siyasal belgesi... Tasfiyeciliğin çözümlenmesi...

İlk Kurşun
Derleyen: A. İsmail

12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yoldaş'ın biyografisi... Ölümsüz proletarya kahramanının öğreten yaşamı...

İnancın Sınandığı Zor Mekanlar; Hücreler
Derleyen: Nevin Berktaş

12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.

Duvarlarınızın Hükümü Yok
Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş

19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri... Tutsakların direniş günceleri...

Savaş ve Devrimci Duruş
Derleyen: Sezai İkinci

11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri...

TİKB(B) 1. Kongre Belgeleri
Derleyen: İsmail Cüneyt

TİKB(B)'nin yeni emperyalist paylaşım savaşının öngününde yaptığı ve örgütsel-siyasal hattını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırlandığı 1. Kongre'sinin belgeleri...

Stalin Üzerine Gerçekler
Derleyen: Alman Komünist Partisi

Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e dönük karalamalara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç 3 Kasım Seçimleri
Derleyen: Azmi Akan

Türkiye'de bir savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "taktik", "devlet" ve "demokrasi" konusundaki yanlış yaklaşımları.

İşkencede Direnme Savaşı
Derleyen: Remzi Basalak

Adressiz Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkencede direnme ortamının düşme nedenlerini, yeniden direnişi yükseltmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişlerini anlatıyor...

İşçi Sınıfı Hareketi ve Görevler
Derleyen: Hamit Tekin

İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yattığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin tıkanma noktalarını ve aşma yollarını ortaya koyuyor.

Pişmanlık Yasaları ve İtirafçılığa Karşı Mücadele
Derleyen: Osman Akgün

"Topluma kazandırma" adı altında karınıza çıkartılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni Emperyalist Savaşın Ekonomik Politigi
Derleyen: Selma Aybal

Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa başlatmaya iten ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta derinleşen ABD bataklığı...

Kutup Yıldızı
Derleyen: İsmail Gökhan Edge

Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen, komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve Kürt Sorunu
Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar

Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi...

TİKB(B) 4. Konferans Belgeleri
Derleyen: Ataman İnce

TİKB(B)'nin, örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Konferansı.

Düzen Partilerine

YOK!